

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

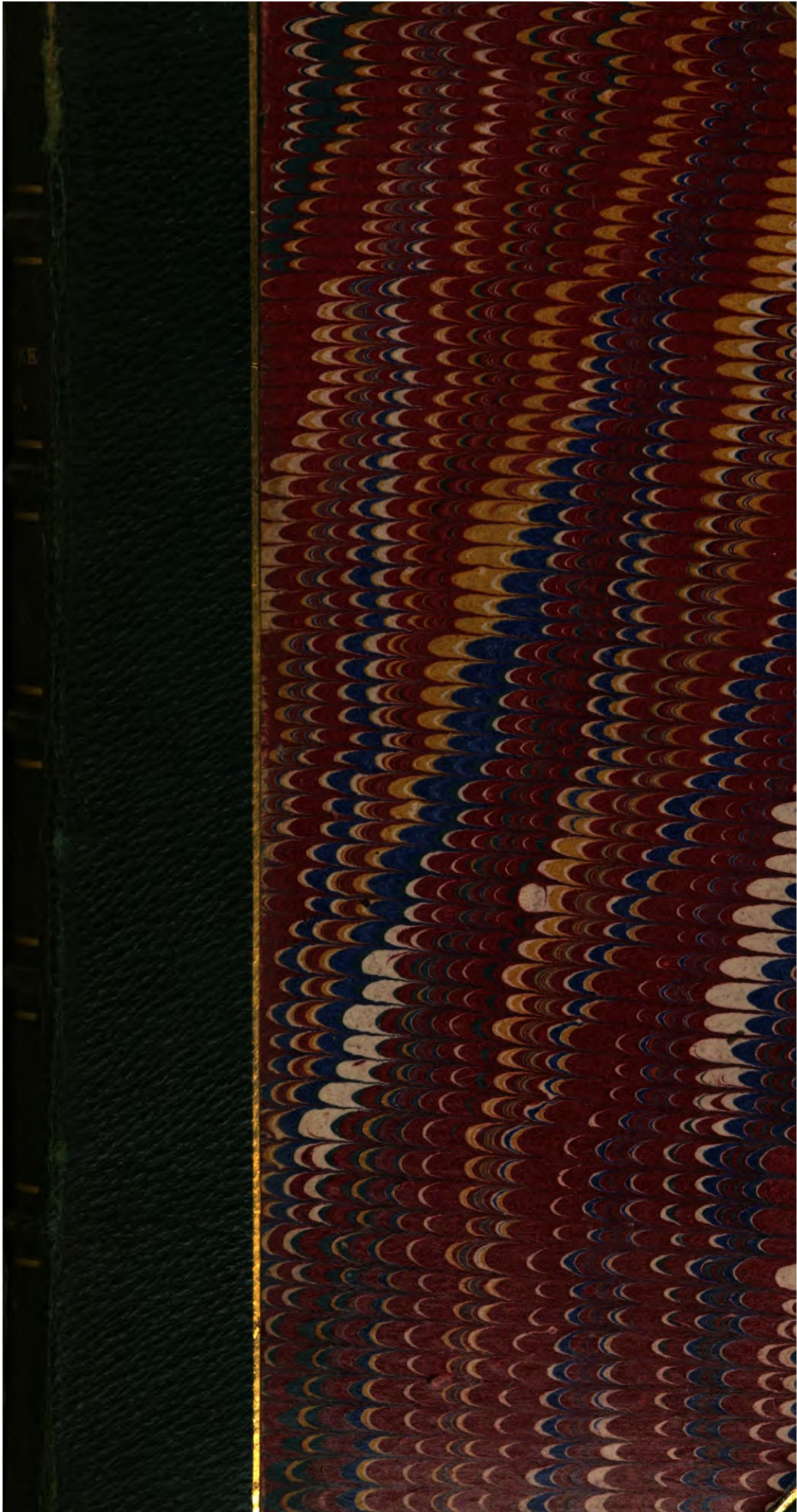
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

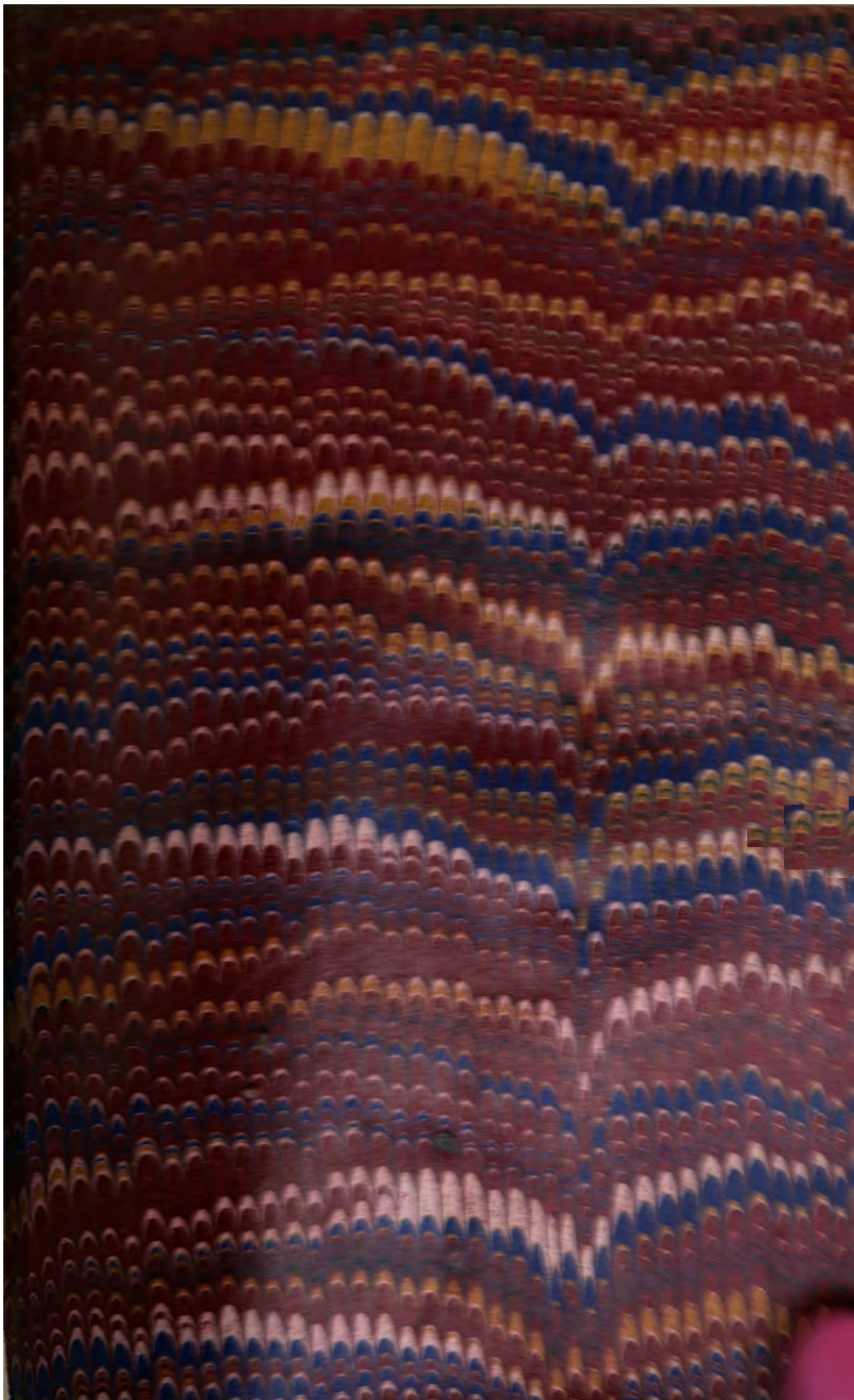

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

109. a. 15.

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Syvende Bind.

2

109. a. 15.

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Syvende Bind.

2

...the first of these is the fact that the ...
...the second is the fact that the ...
...the third is the fact that the ...
...the fourth is the fact that the ...
...the fifth is the fact that the ...
...the sixth is the fact that the ...
...the seventh is the fact that the ...
...the eighth is the fact that the ...
...the ninth is the fact that the ...
...the tenth is the fact that the ...

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Syvende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reizels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

107 c 15.

En Aften i Foyeen,

Baudeville i een Act.

(Screven 1842.)

Personerne.

St. Remi, rig Privatmand.

Durand, Regisseur.

Marion, Skuespillerinde.

Surville, }
Digoureux, } Skuespillere.
Courtois, }
Hippolyte, }

Oscar, Elev.

Madam Poupelin, Pjntekone.

Elisa, Dandsferinde.

Ledoux, Chor-Instructeur.

En Conditor - Dreng, Chor af Skuespiller- og Ballet-
personalet.

Handlingen foregaaer om Aftenen i Skuespillerne's Foyer,
paa et af Theatrene i Paris.

Skuespillerne's Foyer. Langs Væggene i Baggrunden
Sophaer. Noget foran tilvenstre (for de Spillende) et stort
Vaaklædnings-Speil. Paa Væggene nogle Portraiter og
forskjellige Tavler med Bekjendtgjørelser om Forestillinger,
Prøver o. s. v. En Hoved-Indgang i Baggrunden, en Dør
til hver af Siderne.

Første Scene.

Ledoux. Endeel af Chorpersonalet. Siben St. Remi
og Durand.

Chor

af „Regimentets Datter“*), mens Ledoux slaaer Tact.

Dombiderom, rom, rom!
La'er man Trommen slaae,
Strax parat vi staae
Til Kampen kjækt at gaae.
Dombiderom, rom, rom!
Der er Ild i dens Klang,

*) Første Act tiende Scene, Begyndelsen af Finalen, efter
Dyerskou's Oversættelse.

Dg, til Harmonie,
 Med sin muntre Sang
 Soldaten stemmer i.
 Dombiderom, rom, rom!
 Høit leve Krigen med al dens Jammer!
 Glad i et Slag jeg styrter mig.
 Jeg leer ad Død, naar kun den rammer
 Mig i Striden blandt Fjendernes Lig.
 Dombiderom, rom, rom!

(Lidt for Choret's Slutning træde St. Remi og Durand ind
 fra Hoved-Indgangen og blive staaende for at høre til.)

Durand
 (til Ledoux).

Nu, hvordan gaaer det?

Ledoux
 (trækker paa Skulbrene).

Nu gaaer det i det mindste.

Durand
 (til St. Remi).

Vi pleie ellers ikke at holde Prøve herinde.
 Men der var ikke Leilighed dertil i Formiddag paa
 Theatret. Den ene Prøve staaer iveien for den anden.

St. Remi.

Men dette Chor var jo af Regimentets Datter,
 som jeg saae igaarastes; det maa jo være indstuderet
 for længe siden.

Durand.

Det har sin Rigtighed; men igaaarastes faldt man paa at hysse ad vore Chorister; og det maa man have Respect for.

St. Remi.

Hyskede man? Det bemærkede jeg ikke. Jeg var ganske henrykt over den hele Forestilling. Den forekom mig saa animeret, saa afrundet, at de mulige Feil i Enkeltheder ikke stødte mig.

Durand.

Af, min Ven, alle Tilskuere ere ikke som De, der gaaer hen med Begeistring og for at begeistres. Man hænger sig langt heller i Enkeltheder. Imidlertid, man har en ubestridelig Ret dertil, og vi maae søie os saa godt vi kunne. Det Børste er kun, at det gaaer ud over den stakkels Regiøseur. (Til Ledoux.) Herr Ledoux, naar De nu troer, at vi kunne slippe med Anstændighed derfra iaften, saa behag at lade Chorpersonalet gaae.

(Ledoux og Choret gaae bort gennem Hoved-Indgangen.)

Nu, Herr St. Remi! De er bleven indført i vort Theaters Allerhelligste, De har været tilstede ved en Prøve i Formiddag, De befinder Dem for Diebliffet i Skuespillernes Foyer, De seer Alting nærved — hvad synes De nu derom?

St. Remi.

Jeg finder mig meget tilfredsstillet, jeg forstikker Dem det. Det var et lykkeligt Indfald, at jeg tilkjøbte mig denne Udgang til Theatret ved at lade mig indskrive som en af dets Actionairer.

Durand.

Og ovenikjøbet en af de vigtigste, der kjøbte alle de Actier, vor Directeur ikke kunde blive af med. Ja, for ham var det et meget lykkeligt Indfald.

St. Remi.

Men ogsaa for mig; og jeg er Dem meget forbunden for at De har gaaet mig tilhaande i denne Sag. Ved Prøven iformiddag havde jeg en Nydelse, jeg hidtil kun har anet og ofte ønsket mig. Denne forunderlige Blanding af de forskjelligste Gjenstande, af Couliøfer til en Stuedecoration og Bagtæppet til en Skov; denne Mylr af nedhængende Lufttæpper, af malte Klipper, Kildevæld og Løvhytter; — og alt dette seet i den mystiske Dunkelhed ved nogle faa Lamper og det indtrængende Dagslys: det var mig ligesaa singulairt som tillokkende. Jeg blev frapperet over de Midler, Kunsten betjener sig af, for at frembringe faa store Virkninger. Jeg følte, at den raadende som en usynlig Guddom og gjennem de ubetydeligste Dele.

Durand.

Jeg vil ønske, at De maa bevare denne lykkelige Stemning, men jeg tør ikke love Dem det. Træder man bag Couliſjerne, da berøver man sig den mægtigste Understøttelse for den sceniske Kunst: Illuſionen.

St. Remi.

De mener, at jeg nu seer, at Træerne ere malte, at Bandfaldet er af Værrød og Lægter?

Durand.

Jeg mener ikke blot dette, skjøndt det allerede er ſemt. Jeg mener, De vil faae at see, at vi, Skueſpillerne, hvis Stemme kalder alle disse døde Mæſker til Liv, at ogsaa vi, om jeg tør udtrykke mig ſaaledes, ere af Værrød og Lægter. De vil komme til at see Meget i Nærheden, der er bedſt tjent med Fraſtand. De vil for Fremtiden indvies i vort private Liv, et Liv, der har ſin Miſère ligesaa godt ſom hvert andet. De vil komme til at ſtaa midt imellem vore ſmaa Intriger, vore ſmaa Bagtalelſer, vore Stridigheder, vor Letſindighed, vor Jalouſte og al den Kummerlighed, der ikke kan undgaaes i et Samfund, hvis Beſtanddele ere ſaa forſkjelligtartede.

St. Remi.

Ah, De taler ſom Regiſſeur! Det er paa Embedsvegne, De ſeer Altting i et ſaa trift Lyſ. Ellers

vilde De ikke glemme Vægsiderne: Deres Kammeraters Munterhed, deres Fordomsfrihed, deres Begeistring og poetiske Sving. Jeg forstkrer Dem, at dengang jeg traadte ind i Foyeen, greb mig en Følelse af Ærbødighed, som var det et helligt Sted, en Forgaard for Muserne, inden de vise sig i Templet.

Durand.

Men det er ikke Muserne, De træffer i denne Forgaard. Her træffer De os, her ere vi forsamlede. Bliv nede paa Tilstuerpladsen, sæt Dem foran Tæppet. Naar dette gaaer op, vil De, haaber jeg, spore Musernes Nærværelse. De ere i den hele Bygning, vor Kunst opfører for Dem; men de ere ikke i dens enkelte Dele. — Dog, kjære Ven, jeg vil ikke fordærve Dem Deres Nydelse. Kun eet Spørgsmaal maa De tillade mig: er det virkelig blot af Interesse for Kunsten, at De med saa store Penge-Oppoffrelser har søgt Udgang til det Indre af vort Theater?

St. Remi.

Hvad mener De?

Durand.

Nu, Fordelen kan neppe have loffet Dem. For det Første er det et Spørgsmaal, om der er Gevinst at vente af vore Actier, og for det Andet er De rig, ja, hvis Nygtet ikke lyver, endog en af vore

rigeste Privatmænd. Jeg kan heller ikke antage, at De kommer til os paa Commercens Vegne, for at gjøre Bekjendtskab med vore lystige Fyre, vore unge, smukke Actricer. Da jeg for en fexten Aar siden havde den Ære, daglig at komme sammen med Dem, var De endog bekjendt for Deres Kulde mod det smukke Kjønn, og for Deres stille, tilbageholdne Liv. Jeg husker grant, uagtet jeg dengang var meget ung, at meer end een Dame forgjæves lagde Snarer for den rige, smukke Kjøbmands-Søn. Altsaa, Herr St. Remi —

St. Remi.

Altsaa ja blot og bar Interesse for Kunsten er det sandtnok ikke, der har loffet mig, uagtet jeg altid har været en stor Enthoustaft for Theatret. Men, naar De taler om min Kulde mod Damerne i mine yngre Aar: sæt, at en Inclination, der beherskede alle mine Tanker, var Grunden dertil? sæt, at jeg dengang i al Hemmelighed allerede var — gift?

Durand.

Gift? Med hvem — om jeg tør tillade mig at spørge.

St. Remi.

Med en Dame, De har kjendt ret godt; med en af dette Theaters første Brydelsjer, med Mathilde Lavallée.

Durand.

Hvad hører jeg! Det er Dem, der har været gift med hende? Men af hvad Grund hemmeligt? Og nu Deres lange Fraværelse

St. Remi. •

Det skal jeg Alt forklare Dem, og gjør det saa meget hellere som jeg ved min Ankomst til Paris har gjort Regning paa Deres venstfabelige Bistand. — Tiderne, min Ven, vare dengang ikke de samme som nu. Der herskede, især hos ældre Folk, en Nest af Fordomme mod Skuespillerstanden, som til Ære for vort Aarhundrede nu er forsvunden. Min Fader, hvem jeg betroede min Kjærlighed, afflog mig haardnakket sit Samthkke. Han var gammel og svagelig; jeg elskede ham for høit til at sætte hans Helbred, maastee hans Liv i Fare ved aabenbar at trodse hans faderlige Myndighed. Men hertil kom endnu en slem Omstændighed. Dersom Mathilde havde villet forlade Theatret, kunde jeg maastee endda haabet, med Tiden at formilde min Fader. Men, uagtet al hendes Kjærlighed, var hun i dette Punkt ubevægelig. Det er Dem bekjendt, med hvor megen Begeistring hun holdt fast ved sit Kald som Skuespillerinde. Vi havde altsaa kun een Udvei: vi lode os hemmeligt vie. Efter Mathildes Dødsfald blev Theatrets daværende Directeur, en fortræffelig Mand af streng Moralitet, vor Fortrolige;

og jeg levede nu tre lykkelige Aar med min Kone, lykkelige uagtet alle Hindringer, uagtet al den Forsigtighed, jeg maatte iagttage. Men enten nu min Fader alligevel fattede Mistanke eller han meente, at et forandret Opholdsted og nye Forhold skulde forjage den Egegyldighed, jeg viste mod alle de Partier, han foreslog mig: efter de tre Aars Forløb lod han mig reise til Martinique, for at staae i Spidsen for et Comptoir, han der havde oprettet. Det var mit Haab at kunne vende tilbage, naar nogle Aar vare gaaet hen. Men Forretningerne voksede med hvert Aar; mit Ansvar var for stort, og jeg maatte blive. Jeg stod i stadig Brevverling med Mathilde og sørgede for hendes Subsistance saa meget hun blot vilde tillade. Men desværre, allerede efter fem Aars Forløb døde hun.

Durand.

Ja, hun døde ung, beklaget af Alle.

St. Remi.

Af min Ven, det var en smertelig Tid for mig. Jeg tabte al Lyft til at vende tilbage til Europa, jeg begravede mig i anstrengende Forretninger og levede et bedrøveligt Liv. For to Aar siden døde min Fader. Samtidig dermed erfoer jeg, at den gamle, brave Directeur, der havde taget sig saa smukt af Mathilde,

havde overdraget dette Theaters Bestyrelse til en Anden. Min Nærværelse i Paris blev nu nødvendig, for at opfylde ikke blot en Søns, men ogsaa en Faders Pligter. Mit Ægteskab med Mathilde havde gjort mig lykkelig med en Datter —

Durand.

En Datter! Marion er Deres Datter!

St. Remi.

Det er hun. Hun var den eneste Frugt af vor Kjærlighed. Og hermed har jeg formodentlig allerede løst den Gaade, De forgjæves har søgt at gjætte. Det er for hendes Skyld, jeg har ønsket at komme i nærmere Berøring med dette Theater, hvor hun nu træder i sin Moders Fodspor. For i Stilhed at iagttage hende, for at erfare, om hun er værdig at bære mit Navn

Durand.

Ingen kan være det mere end hun! Hun er ligesaa meget en Prydelse for sit Kjønn som hun er udmærket som Kunstnerinde. Hun er tilbedet af Publicum og tilbedet af sine Kunstfæller

St. Remi.

Virkelig, Herr Durand? Kan jeg stole paa Deres Ord? Eller — tilgiv mig denne Frygt — eller har maaskee hendes Ungdom, hendes Skjønhed gjort Dem lidt partist for hende?

Durand (forvirret).

De troer — ?

St. Remi.

Jeg troer, at Talent og Skjønhed maae gjøre Indtryk paa en Mand som Dem; men jeg som Fader tør ikke tage Hensyn til disse blændende Egenstaber. Uden at jeg enten kunde eller nænte at forhindre det, har hendes Moder ladet hende vore op paa Scenen, ja fra en saa spæd Alder, at man, som jeg hører, almindeligt falder hende Theatrets Datter. Her er hun opdraget, her, midt iblandt saa mange Fristelser . . . tilgiv mig, at jeg ængstes, uagtet al min Forkjærlighed for Skuespillerstanden.

Durand.

Berolige Dem. Hendes Liv er pletfrit. Selv ikke Bagtalelsen har fundet Noget at udsætte derpaa. Hun er venlig og utvungen mod Alle, men hun glemmer aldrig hvad hun skylder sig selv. Jeg vil ikke fragaae, at hendes Elskværdighed har gjort Indtryk paa mig. Men jeg har for længe siden resigneret. I dette Punkt maa den Ældre altid vige for den Yngre.

St. Remi.

Vige for den Yngre? Hun skulde dog ikke have valgt?

Durand.

Hun har valgt; jeg veed det med Visshed, skjøndt det ikke er bekjendt heroppe. Men hun — hun har selv tilstaaet mig det, engang da . . . da jeg var svag nok til at ville friste min Lykke.

St. Remi.

De gjør mig forstræffet. Hvem har hun da valgt?

Durand.

Vor første Tenorist, den unge Hippolyte.

St. Remi.

Men, min Gud — er Pigebarnet da ikke ret fløg! Saaledes paa egen Haand

Durand (smilende).

De vil dog vel ikke træde op her som den strenge Fader?

St. Remi

(fatter sig).

Nei — De har Ret jeg vilde kun gjøre mig latterlig. Men hvorledes er han da, denne unge Herre?

Durand.

Det er en brav ung Mand, der med Liden vil gjøre en god Carrière.

St. Remi.

Saa? Nu, det er det er endda en Trøst. Men hvad De her fortæller mig, gjør mig dog urolig.

Det opfordrer mig endnu mere til at bevare mit Incognito. Jeg maa ogsaa see til at lære den unge Hippolyte at kjende. Ak, min Gud, knap har jeg begyndt at glæde mig over Synet af en elsket Datter, førend Sorgerne indfinde sig.

Durand.

Det kan ikke være Andet. Men, frygter De ikke for at røbe Dem for Marion?

St. Remi.

Jeg vil ikke haabe det. St. Remi er, som jeg allerede har sagt Dem, min Moders Navn, og Marion har ingen Anelse om, at hendes Fader kan være her. Iformiddag paa Brøven, da De forestillede mig for hende, holdt jeg mig tappert, uagtet mine overstrømmende Følelser et Par Gange bragte min Stemme til at zittre.

Durand.

Om — hun er vant til at Stemmen zitterer, naar man taler med hende. — Men ths! der kommer Nogen.

Anden Scene.

De Iarrige. Surville.

Durand.

Mine Forretninger kalde mig nu bort; men de tvende Herrer have jo allerede gjort Bekjendtskab ifor-

middag. (Til St. Remi.) Hvis De ønsker Oplysninger eller historiske Noticer, da kan De ikke henvende Dem til Nogen bedre end til Surville. Han er vor levende Chronique —

Surville.

Lael De kun ud: Chronique scandaleuse. Men hvis jeg er det, saa er det ikke min Fortjeneste. En Historiker maa holde sig til det Stof, han forefinder.

Durand.

Altsaa, Hr. St. Remi, til vi sees igjen.

(Gaaer.)

Surville.

Ønsker De en Cicerone, er jeg til Deres Tjeneste. Saaften har jeg Intet at bestille heroppe. Jeg er her for min private Fornøielse. Ja, jeg formoder, at De ogsaa er kommet herop for Deres private Fornøielse.

St. Remi.

De mener, fordi jeg er kommet saa tidligt?

Surville.

Nei, det mener jeg ikke. Forestillingen begynder ret snart. Men det første Stykke er et ubetydeligt Genacts- Skuespil, af dem, der spilles mens Tæppet trækkes op, som man siger. Dernæst følger en Ballet og tilsidst Regimentets Datter. Jeg formoder, det er Balletten og Operaen, der lokker Dem herop.

St. Remi.

Unægtelig — eftersom her udkræves flere og sjældnere Talenter, der Alle skulle stræbe hen til samme Maal.

Surville.

Det er meget sandt. Har De allerede lagt Mærke til den unge Demoiselle Elisa?

St. Remi.

Jeg har været saa kort Tid i Paris . . .

Surville.

Hende skal jeg vise Dem, naar Balletpersonalet samles. Det er mærkværdigt som denne unge pige har gjort Fremstridt.

St. Remi.

Det er jo glædeligt, især naar hun er saa ung.

Surville.

Ja, jeg mener, det er mærkværdigt som hun har udviklet sig. For eet Aar siden var hun et Barn; Ingen lagde Mærke til; og nu er hun en yndig lille Sphide, saa skjæmsk, saa overgiven, saa coquet, saa det er en Lyst. Jeg skal forestille Dem for hende.

St. Remi

(noget geneert).

Ja, jeg takker Dem. Men . . .

Surville.

De gjør snart hendes Bekjendtskab. Det er en

munter lille Pige. De vil bestemt gjøre Lykke hos hende.

St. Remi.

Men jeg er ikke længer i den Alder, at jeg kan tænke paa at gjøre Lykke hos de unge Damer.

Surville.

Ah, det er Deres Spøg! Der er Ingen af vore Actionairer, der er ung længer. Men de gjør Alle Cour til vore Skjønheder.

St. Remi.

Saa maa De tillade mig at være en Undtagelse. Jeg har sand Interesse for dette Kunstens Tempel. Efter Alt hvad jeg har erfaret, er det i et ualmindeligt Opsving. Balget af de nye Stykker vinder, som jeg hører, Publicums Bifald; og hvad Personalet angaaer, da har man sagt mig, at selv underordnede Talenter ved Anviisning og Opmuntring gjøres frugtbringende.

Surville.

Heri har man tildeels sagt Sandhed, men ogsaa kun tildeels. Et Par Gange er det gaaet her som ved den artesiske Brønd i Gonelle. Man har Nar for Nar boret og gravet for at faae Geniets Straale til at springe. Men da den tilsidst kom, var det et affhyeligt Vand, der var nærved at forpøste hele vort dramatiske Dvarteer.

St. Remi.

Nu, deßlige Bestræbelse maade imellem kunne mislykkes.

Surville.

Og hvad de nye Stykker betræffer, da er det ligeledes sandt, at vi har gjort Lykke med et Par af dem; men det var uheldigviis netop de fletteste af dem alle.

Mel. Lad dable Svinderne hvo vil.

(„Dpretten.“ — Della Maria.)

Jeg kan forsikre Dem, at vi
 For Alvor give Kunsten Ære;
 Og at gaae frem i Poesie,
 Er netop det, som vi begjære.
 Men af en Reherbane man
 Exemplet nu og da maa tage;
 Og bliver da en holden Mand,
 Idet man gaaer tilbage.

Tredie Scene.

St. Remi. Surville. Vigoureux.

Vigoureux

(trykker Surville kraftigt i Haanden).

God Aften, Surville.

Surville

(forestillende ham).

Herr Vigoureux, min specielle Ven, barnfødt i Normandiet. (Til Vigoureux.) Herr St. Remi —

Vigoureux.

Ah, den ædelmodige Mand, der risquerer sine Capitaler i vore Actier — ja, saa veed jeg allerede Bessed. — Uden Omstændigheder, min Herre! jeg hader Complimenter. Alle vi fra Normandiet ere, som De veed, jævne og ligefremme. — De kommer fra Colonierne?

St. Remi.

Jeg har tilbragt der en stor Deel af mit Liv.

Vigoureux.

Det kunde jeg ikke i Deres Sted. For det Første Paris — jeg vilde bestandig savne Paris. Her er dog den rette Tumleplads for en raff Karl, der forstaaer at glæde sig ved Livet. Dernæst det hede Clima —

St. Remi.

Man vænnes efterhaanden dertil.

Vigoureux.

Men det efterlader Spor, De kan troe mig. See, De er nu altfor stærkt solbrændt. Lidt lader jeg gjælde. Tillad — (betragter ham opmærksomt.) — ja, det er Solfregner; men der er ogsaa et Par smaa

Beberkorn eller Lindser, som man kalder dem. Men dem forstaaer jeg at tage bort med en lille Kniv. (Tager en Pennkniv op.) Behag at staae stille —

St. Remi.

Meilige Dem ikke. Jeg bliver neppe anderledes end jeg nu engang er.

Vigoureux.

Men det er gjort paa et Dieblif. Jeg har megen Færdighed i denne Operation. De kan spørge Surville.

Surville
(ondskabssuld).

Deri maa jeg give ham Ret. De kan meget gjerne betrore Dem til ham.

St. Remi.

Jeg tvivler ikke derpaa, men jeg beder mig dog undskyldt. (Sidt utaalmodig, til Surville.) Venter De ikke, at Demoiselle Marion kommer herind?

Surville.

Hun maa komme ret strax. (Affides.) Ah, det er Marion, han har i Rifferten. Jeg formodede det allerede iformiddag.

Vigoureux.

Men hvad er det jeg seer, Surville! Du har jo faaet en ny Baryt paa.

Surville.

Sm — aa, den er ikke ny.

Vigoureux.

Paa min Cre, den er ny; og den er godt gjort. Nu skal Ingen kunne ane, at du gaaer med forlorent Haar. (Til St. Remi.) Jeg skal sige Dem, han har den Svaghed, at han gjerne vil skjule, han gaaer med Parfyk. Som sagt, det er en Svaghed; men vi har hver sin. (Til Surville.) Tag den af og lad mig see den.

Surville.

En anden Gang.

Vigoureux

(gjør Mine til at tage den af).

Nei, lad os see den nu —

Surville

(afværgende det).

Den sidder altfor fast. (Affides.) Han generer mig. (Svit.) For at tale om noget Andet, Vigoureux! du veed da, at alle Mennesker ved Brøven iformiddag talte om den Galembourg, du har sagt igaaraftes.

Vigoureux.

Saa? Ja, det var ganske godt sagt.

Surville.

Det var udmærket sagt, og den har gjort den største Dpfigt.

Vigoureux.

Hahaha! Har den? Na, det var jo dog kun et af de Indfald, man har saa ofte. (Til St. Remi.) Naar jeg er i godt Lune, har jeg undertiden et godt Indfald.

Surville.

Alle nævne dit Navn med Beundring.

Vigoureux.

Gjør de?

Surville.

Med Forundring, siger jeg. Alle forundres over, at du har havt dette Indfald.

Vigoureux.

hm!

Surville.

Fra Alle hører man Et og det Samme: „Er det ikke mærkeligt! Han har jo ellers aldrig sagt et piquant Ord i sine Dage.“

Vigoureux (vred).

Na, hvilken Snak! — (Til St. Remi.) Jeg forlader Dem, min Herre! Jeg skal ned og tale med Regisfeuren. (Gaaer.)

St. Remi.

De er altfor slem.

Surville.

Vigoureux og jeg ere Venner, og forstaae hin-

anden. Et lille Blaisanterie tager man heller ikke
saa nøie heroppe. Vi ere Alle meget godmodige.

Fjerde Scene.

St. Remi. Surville. Oscar. Madame Poupelin (der
bærer en tilbakket Kurs).

Oscar
(gestjæstig).

Herr Surville, behag at sige mig, hvor jeg træffer
Demoiselle Marion.

Surville.

Jeg tænker, hun kommer strax. Har De Noget
til hende?

Oscar.

Det er Madame Poupelin, der bringer noget af
hendes Costüme. Hun bad mig forespørge mig.

Surville.

Ah, og naar Tiden er om Marion, saa flyver
De. Ikke sandt?

Oscar.

De har Ret. D, hun er saa smuk og elskværdig,
og altid saa god og venlig mod mig. Jeg gaaer
gjerne i Slden for hende. Bed De, at hun har rost
mig for det Solopartie, jeg har i aften?

Surville (spottende).

Har hun!

Oscar.

Hun har sagt, min Stemme har Lighed med Hippolytes, og jeg troer selv, hun har Ret. Hun har megen Indsigt. Jeg skal ogsaa ret gjøre mig Umag i aften. — Men kommer hun ikke snart? Jeg har saa lidt Tid.

Surville.

De kan gjerne gaae. Jeg skal blive her.

Oscar.

Ja, men . . . men jeg synes dog, jeg bør holde mit Løfte til Madame Boupelin.

Surville.

Og med det Samme fordybe Dem i Marions smukke Dine? — Naa naa! De behøver ikke at blive rød. I Deres Alder er det en Fornøielse at brænde sine Binger. De har desuden Tid nok.

Oscar.

Men jeg er med i det første Chør og skulde ind og flæde mig paa. Toiletet gaaer ikke saa hurtig, naar man vil være lidt net. — Troer De, Herr Surville, at jeg behøver at barbere mig?

Surville.

Lad mig see! — Na nei, i de første Par Aar behøver De ikke at barbere Dem.

Oscar.

O, det er ikke Deres Alvor. — Men siden vi tale om Toilettet, vil De see et Par nye Handsker, jeg har kjøbt hos Madame Banés i Palais-Royal. Er de ikke smukke?

Surville.

Jo.

Oscar.

Gaaer De ikke altid med Handsker, Herr Surville?

Surville.

Jo.

Oscar.

Jeg med. (Noget coquet.) Jeg veed ikke, om det nu er Bane eller fordi man paastaer, at mine anonyme Forældre have været fornemme og fint vante; men det er vist, at jeg ikke kan begribe, hvorledes man kan undvære det.

Surville.

Jeg ikke heller. Men med hvad Slags Handsker vasker De Dem?

Oscar.

Vasker mig? Hm — vasker De Dem virkelig med Handsker paa, Herr Surville?

Surville.

Det kan jeg ikke undvære. Min Hud er bleven saa delicat, at det nu er mig en Fornødenhed.

St. Remi

(der i nogen Fraastand har været taus Tilhører).

Det er muntre, lystige Mennesker. Det er en Fornøjelse at høre til.

Surville

(henvendende sig til Madam Poupelin).

Nu, min kjære Madame Poupelin, hvordan gaaer det saa?

Mad. Poupelin.

Jeg takker, Herr Surville. Jeg kan ikke klage.

Surville.

Hvorledes befinder sig Herr Poupelin, Deres Gemal?

Mad. Poupelin.

Meget vel, Herr Surville. De veed da, at han er bleven Trompetter ved Nationalgarden tilhest.

Surville.

Nei, er han!

Mad. Poupelin.

De skulde seet ham ved den sidste Revü. Han sidder tilhest som en Gud.

Surville

(affides til Oscar).

Ja, som Bacchus paa Tønden.

Oscar.

Hahaha!

Surville.

Deres Mand har dog vel ikke igjen givet Dem Anledning til Jalouste?

Mad. Poupelin.

Hun — det vil vi ikke tale om. Der er visse Folk, der aldrig komme til Forstand. Og desuden, man veed nok hvordan Mandfolk er!

Surville.

Ja, det er sandt. Men det kommer dog an paa, hvad Slags Mandfolk man er vant at omgaaes. En Kone, der var kommet ud fra Forbedringshuset, sad nylig oppe paa Galleriet imellem nogle Herrer og holdt meget omhyggeligt paa begge sine Lommer. Hun sagde ogsaa: Man veed nok, hvordan Mandfolk er!

Mad. Poupelin.

Ja, De er en stor Spøgedector — det er ikke noget Nyt.

Surville.

Herr St. Remi, De spurgte før om Marion. Jeg hører hendes Stemme, saa er hun her nok strax.

St. Remi

(affides).

Ja, det er hendes Stemme! Den griber mig som hendes Moders i forrige Dage.

Surville

(der lægger Mærke til ham, af sides).

Det er afgjort: det er for Marions Skyld, han kommer her. Han blev ganske allarmet, da han hørte hende tale.

Femte Scene.

De forrige. Marion (i en let, sort Silkefaabe og med Hat paa).

Marion

(kommer hurtig ind).

Hvor er hun? Er Madam Poupelin her?

Oscar.

Her er hun. Jeg har bragt hende herop.

Marion.

Laf — (Bliver St. Remi vaer og gaaer hen og rækker ham Haanden.) God Aften, Herr St. Remi! Undskyld mig . . . jeg har saa travlt. — God Aften, Surville! (Til Mad. Poupelin.) Har De nu Alting med? Har De Intet glemt? Har De gjort Sagen snævrere?

Mad. Poupelin.

Det er Alt som De har ønsket det.

Marion.

Dg min Kjole i anden Act — er Besætningen
sat paa? — Lad mig see den.

(Mad. Poupelin tager Kjolen op.)

St. Remi

(affides til Surville).

Hvor hun er livlig og bevægelig!

Surville.

Ja, hun bæres af Ungdom og et lykkeligt Humeur.

St. Remi.

Hun er meget smuf, og vist meget elskværdig.

Surville.

Meget elskværdig.

Déscar

(affides til Surville paa hans anden Side).

Hun er fortryllende!

Surville.

Meget fortryllende. (Sagte.) Jeg er nærved at
drufne i lutter Fortryllelse.

Marion

(der imidlertid har besøgt Kjolen).

Den er ganske som jeg ønsker den. (Tager sin Silke-
taabe af.) Na, kjære Surville, hold min Raabe et
Dieblif.

Déscar

(springer til).

Skal jeg — ?

Marion.

Laf, nu er Surville faa god. — Jeg vil strax prøve Taffen, om den passer.

St. Remi

(sagte til Surville).

Skulde jeg ikke bortfjerne mig? Jeg generer hende vist.

Surville.

Bliv De kun. De generer hende ikke.

Marion

(der ved Mad. Poupelins Hjælp har taget Taffen paa).

Opperligt! — Men nu skulde den knappes — o, den er for snæver! Jeg kan ikke faae Veiret.

Mad. Poupelin.

Taalmodighed! Et saadant ungt, smælfert Liv giver efter som Vox.

Marion.

Den passer. — Saa gaae kun nu og læg Resten ind i mit Bærelse.

(Mad. Poupelin gaaer.)

Marion.

Sidder den godt, Surville?

Surville.

Som den var støbt paa Dem.

Oscar.

Den sidder udmærket.

Marion.

Saa maa jeg ind. (Standser.) Hør, Oscar, De kan gjøre mig en stor Tjeneste.

Oscar (henrykt).

Med største Fornøielse. Behag at befale.

Marion.

Tag min Raabe og min Hat og bring dem ind til Demoiselle Baméla. Hun vil laane dem et Dieblif.

Oscar.

Gud, det skal jeg meget gjerne.

Marion.

Dg fra hende — tlen mig deri — gaae ned til Debonnaire og sig ham, at han skal tage Spænderne af mine Sko og anbringe Rosetter isteden. Vil De vise mig den Tjeneste?

Oscar.

O, hvor kan De spørge!

Marion.

Taf. Her er Raaben.

Surville

(affides til hende, idet hun tager Raaben fra ham).

Hvis De ønsker, han skal udføre Deres Commissioner, maa De gjentage dem for ham.

Marion.

Det behøves ikke.

Surville.

Paa mit Ord. Han har ikke forstaaet en Stavelse af alt det, De har sagt ham. Han har hele Liden seet paa Dem — og De veed, naar man seer for længe paa Dem

Marion.

Han har nok forstaaet mig.

Surville.

Spørg ham, og De skal see.

Marion.

Altsaa, Oscar, De bringer Kaaben og Hatten . . .

Oscar.

Til Demoiselle Elisa.

Marion.

For Guds Skyld, nei! Hvad skulde hun dermed! Til Paméla.

Oscar.

Til Paméla. Undskyld, jeg tog fejl.

Marion.

Og til Debonnaire siger De —

Oscar.

At han skal sætte Spænder paa Deres Sko.

Marion.

Nei, nei. Han skal tage dem af, og sætte Rosetter isteden.

Døscar.

Rosetter — det er sandt, Rosetter.

Marion.

Tag nu Raaben, og her er min Hat. Men bær det forstigtig.

Døscar.

O, Mademoiselle Marion, hvor kan De troe Andet! (Tager af Jvrighed sin Hat, idet hun giver ham det Dmtalte.)

Marion

(tager hans Hat op).

Hold Deres Hat i den anden Haand.

Døscar

(lader sin Stof falde, idet hun giver ham hans Hat).

Marion

(vil tage Stoffen op).

Døscar

(forhindrer det).

O, det er en Skam — (Tager, idet han bukker sig efter Stoffen, Marions Hat falde.)

Marion.

O, der faldt min Hat — og De træder paa min nye Raabe.

Døscar.

Undskyld —

Marion.

Tag Stoffen under Armen, og min Hat i den

ene Haand, og sæt Deres Hat paa Hovedet — saaledes!

Désar (affbøds).

O, jeg er meget ulykkelig!

(Gaaer.)

Surville

(til Marion).

De maa ikke tage det for nøie med det stakkels unge Menneſte. Han er ikke den Gæſte, der gaaer fra Concepterne ved at tale med Dem.

Marion.

Lie ſtille. (Til St. Remi.) De maa endelig ikke gaae. Jeg har ſaa meget at tale med Dem om; og jeg kommer paa Diebliffet igjen.

(Gaaer ind tilvenſtre.)

St. Remi

(affbøds).

Der er dog en dunkel Følelſe, et datterligt Inſinkt, der rører ſig hos hende.

Surville.

De er en Iykkelig Mand. De kommer til os ſom en hjælpende Fee, en Belgjører, der med ſine Rigdomme er en Støtte for denne ſtrøbelige Anſtalt. De ſeer ſelv, at Alle, ſelv vore unge Skjønheder, ere rørte over Deres Uedelmodighed.

St. Remi
(affides).

Af, han har Ret. Det er maaskee min Formue,
der blænder hende.

Sjette Scene.

St. Remi. Surville. Courtois.

Surville
(forestillende).

Herr Courtois — vor nye Actionair, Herr St.
Remi.

St. Remi.

Herr Courtois! ah, denne Scenes udmærkede
Komiker. Jeg har allerede gjort Deres Bekjendtskab.

Courtois
(i en gnaven Tone).

Komiker! aa Komiker! Man skal have et Fag,
og nu har jeg dette.

St. Remi.

De gjør Dem selv Uret.

Courtois.

Nei, jeg gjør ikke. I vore Tider kan ingen
komisk Skuespilkunst og heller ingen komisk Poesie
eristere. Tiden er alvorlig. Gaae paa Boulevarderne
eller i Palais-Royals Arcader — viis mig et eneste

Iystigt Ansigt. Hvad tænker Folk paa? Paa spanske Fonds, paa Ministerstiftet, paa Guizot og Thiers.

St. Remi.

Dersom De kunde see Dem selv og henrives af Deres eget Lune —

Courtois.

Jeg har intet Lune. Hele Paris siger det, men det er en Usandhed. Og hvorfra skulde det gode Lune komme? Har jeg ikke Uheld i Alt hvad jeg foretager mig? Jeg vil bare give Dem eet Exempel. I denne Tid søger jeg Krigs-Ministeriet om en Pension for en stakkels Brodersøn af mig, der har sat sin Helbred til i Algier. Der er en Embedsmand i Ministeriet, der kan hjælpe ham, naar han vil, og blot med et Ord. Han hunder mig, og jeg vilde just op og tale med ham. Men saa i forrige Uge, da jeg stod nede i Entreen og trak min Frakke paa — jeg var gal i Hovedet, det er sandt; og der var saa fuldt, at man ikke kunde røre et Lem — kom jeg i Hastigheden til at give min Beskytter Et i Snuden med min Albue. Han blev vred og knurrede. Kan jeg nu gaae op til ham?

St. Remi.

Ja, det er uheldigt.

Courtois.

Altsaa, hvor skal Lunet komme fra? Og nu

ovenkjøbet i denne Tid. Mit Liv hænger i en Traad. Inden man seer sig om, kan man følge baade mig og mit Lune op til Père Lachaises Kirkegaard og begrave os begge.

St. Remi.

De spørger.

Courtois.

Nei, jeg gjør ikke. Jeg har en Anelse, der ikke bedrager mig. Nu er der tre Uger itræk død en Skuespiller i Paris i April Maaned. Denne gang kommer Touren til mig. I næste Maaned — pas saa paa!

St. Remi.

Herr Courtois, deslige melancholiske Indbildninger bør De ikke give Rum. Tag Deres Tilflugt til Religionen.

Courtois.

Indbildninger? Nu godt, det er kun en Indbildning. Men denne Indbildning slaaer mig ihjæl. Pas paa, siger jeg. Der dør En af os i April, og det bliver mig.

Surville.

Courtois, min Ven! Du er Enkemand og har to Børn. Jeg staaer alene og paatager mig at berolige dig. En af os skal døe, siger du? Velan, lad det være mig. Allerede længe har jeg tænkt paa, frivillig at forlade dette Liv. Den første April skyder

jeg mig, hvis der til den Tid ikke skulde være Vand nok i Seinen til at drukne sig i. For din Skyld vil jeg lade den Skjebne, der truer dig, løbe April.

Courtois.

Vil du, Surville? Det var smukt gjort. Men saa skal du gjøre Alvor deraf.

St. Remi.

Men, bedste Herr Surville —

Surville

(affides til ham).

Bliv ikke forstrækket. Der er Ingen af os To, der mener et Ord med hvad vi har sagt. Vi leve heroppe i en Illusion af Kunst, der ender med, at vi jævnlig illudere os selv.

Courtois

(til St. Remi).

De er jo fra Colonierne. Er Folk der plaget med Tandpine?

St. Remi.

Vel ikke meer end andensteds.

Surville (affides).

Naa, begynder Courtois at tale om sin Tandpine, saa er det bedst, jeg gaaer. (Gøit.) Jeg forlader Dem, Herr St. Remi, men det glæder mig at kunne overlade Dem til min Vens behagelige Con-

versation. Historien om hans Tandpine er mærk-
værdig. (Gaaer.)

Courtois.

Ja, jeg siger Tandpine; men jeg kunde ligesaa
gerne sige Nygpine, Hovedpine og hvad Pine et
Menneske ellers kan trækkes med, og som en Skue-
spiller idelig gaaer og samler paa.

St. Remi.

Men kunde De ikke for en Tid trække Dem til-
bage og søge at komme Dem i et roligere Liv?

Courtois.

Hvor skal jeg hen? Er jeg en Kapitalist, der
kan gjøre Reiser til de pyrenæiske Bæde, naar jeg har
lidt Dndt i Siden?

Mel. Man søgte hele Verden om.

(„Den unge hidstige Mand.“ — 2. Bind.)

1.

Naar man er rig, er det en Lyst,
At regnes til Patjenter.
En Sygdom nærmer sig med Trøst,
Med Buf og Complimenter.
Ja Døden selv er høflig nok.
Ved Kisten staaer en Venneflof,
Med Doctor og med Apotheker.
— Armod maa nøies med en Suedker.

2.

Det er mig vis Ruin, jeg veed,
 At færdes blandt Couliiser,
 At gjøres Livet kjed og leed
 Blandt Træk og Brøvl og Spidser.
 Men til mit Uheld al den Rød
 Mig giver nu engang mit Brød.
 Thi maa jeg, for at subsistere,
 Blive hvor jeg venter at frepere.

(Gaaer mod Udgangen.)

Syvende Scene.

St. Kemi. Courtois. Marion*). Siden Hippolyte.

Marion

(ved Indtrædelsen).

God Aften, Courtois! Er det nu godt med Dem?

Courtois.

Godt? Nei, det bliver det ikke saa let. Det er altid Snags med mig. Engang siddet det her, en anden Gang der — aa, det er Bjalteri. Adieu.

(Gaaer.)

*) Uden den Saffe, hun prøvede i femte Scene.

Marion

(til St. Remi).

Her har De mig igjen. Bliv nu ikke vred, at jeg før løb fra Dem.

St. Remi.

De veed ikke, hvor kjær det er mig, at De ikke glemte mig.

Marion.

Hvor kan De troe! Jeg har tænkt saa meget paa vor Samtale iformiddag. De har seet min Moder i hendes yngre Aar, De er endnu henrykt over Erindringen — er det ikke sandt? hun var sød og elskværdig.

St. Remi

(udbrydende).

Ja, hun var sød og elskværdig, altid eens, altid munter, venlig mod Alle — o, De ligner hende meget!

Marion.

Men tillad, har De da ogsaa kjendt hende personlig? Det vidste jeg ikke.

St. Remi

(forvirret).

Berssonlig? Nei, det har jeg ikke. Jeg mener, at hun viste sig saaledes paa Scenen.

Marion.

Men som De skildrer hende, var hun just i det daglige Liv. O, De skulde have kjendt hende! da

vilde Deres Henrykkelse være endnu større. Kom, Herr St. Remi, kom, skal jeg vise Dem — (fører ham hen til et Portrait, der hænger paa Væggen.) De veed nok ikke, at hendes Portrait hænger her i Toheen.

St. Remi

(greben og aldeles glemmende sig).

Hendes Portrait — ja, der er hun! O, min Gud, hvor alle Træk ere levende — dette henrykkende Smil, dette sjælfulde Dø, denne lette Bøining med Hovedet . . . det er som hun talte, som hun hilste, for sidste Gang hilste, for sidste Gang fortryllede. Stakkels Mathilde! hvorfor maatte du døe saa tidligt, hvorfor forlade dem, der elskede dig, der tilbød hvert Smil af din Mund, hver lille Tone af din Kløitestemme! Ak, hun er død, og Intet af alt dette er tilbage!

Marion.

Fat Dem, Herr St. Remi! (Affides.) Hvor han har havt min Moder kjær!

(Hippolyte træder ind.)

Hippolyte

(sagte til Marion).

Marion, jeg ønskede at tale et Ord med Dem.

Marion.

Gaae forud. Jeg kommer strax.

Hippolyte.

Blot et Ord.

Marion.

Nu kan jeg ikke; men om et Dieblif.

Hippolyte.

Hvem er den Herre?

Marion.

Herr St. Remi. — Gaae kun, jeg kommer strax.

Hippolyte.

Herr St. Remi? Maa ham kom saa snart. (Gaaer.)

Marion

(til St. Remi).

Jeg havde ikke troet, at Synet af dette Portrait vilde være Dem smerteligt. Tilgiv mig, at jeg saa uforberedt viste Dem det.

St. Remi.

De maa ikke undres over, at jeg føler mig greben af dette Syn. Ikke blot, at det bringer mig Erindringer fra min lykkeligste Ungdomstid, men af! disse saa Farver ere Alt hvad der er tilbage af den elskeligste Personlighed, af En, der for saa Nar tilbage henrev hele Paris med sin Kunst. Er da det Skønne i Kunstens Rige af saa forgjængelig Natur? Eller er Skuespillerens Kunst den eneste, der døer med Fremstilleren og intet Spor efterlader?

Marion.

Af Gud, disse melancholske Tanker har jeg selv undertiden. Men er det da ogsaa sandt, at denne Kunst er saa forgjængelig? De Indtryk, vi frembringe fra Scenen, de kunne ikke alle være af en saa flygtig Natur. Jeg bilder mig ind, at de vedblive at leve og røre sig længe efter en Forestilling, at de forplante sig hos Andre ved utallige, men for Diet usynlige Midler. Og virker ikke hos os en Forgjænger i sin Efterfølger? Lør man ikke paastaae, at Molière og hans Troupe er gaaet i Arv til os ved Traditionen? eller at den berømte Clairons Kunst endnu er til i Demoiselle Rachel?

St. Remi.

Og Mathilde Lavallée i sin Datter. Ja, i Dem lever hendes Kunst, i Dem, der er hendes udtrykte Billede. Tilgiv mig, jeg var uretfærdig.

Marion.

O, nei, det meente jeg ikke —

(Hippolyte kommer ind igjen.)

Hippolyte (affedes).

Marion, De lader mig vente.

Marion (ligeledes).

Strax, kjære Hippolyte.

St. Remi.

Jeg opholder Dem. Den Herre vil nok tale med Dem.

Marion.

Det er Hippolyte, der vilde spørge mig om Noget.

St. Remi.

Hippolyte? Det er jo . . . det er — (Affides.) Det er jo vor Amorofo. (Sait.) Jeg synes, jeg har hørt ham omtale.

Marion.

Det har De formodentlig. Han er vor første Tenorist. Undskyld, jeg forlader Dem et Dieblif. (Affides.) Hippolyte, De kan ikke komme hjem til os iaften. Jeg er alene hjemme.

Hippolyte.

O, hvad gør det!

Marion.

Nei, det har jeg engang erklæret, og det viger jeg ikke fra.

Hippolyte.

Marion, De elsker mig ikke.

Marion.

Vær fornuftig, Hippolyte; og gaae nu. Jeg taler jo siden med Dem.

Hippolyte.

Siden, naar der hvert Dieblif kommer En lø-

bende! — Og hvorfor har De ikke Tid nu? Hvad har De saa meget at tale med denne Herr St. Remi?

Marion.

Hvad jeg har at tale med ham! Nu har jeg hørt det før!

St. Remi
(affides).

Det er en lang Conversation, min Datter har — og lige for mine Dine. Hm! min faderlige Myn= dighed vil nok aldrig forslaae stort heroppe.

Sippolyte
(sagte til Marion).

Utsaa siden? Men glem det ikke.

(Gaaer.)

Marion.

Man bliver idelig afbrudt her.

St. Remi.

Det kan jeg begribe. (Lidt ironisk.) Der maa jo altid være Meget at aftale, f. Ex. angaaende Sam= menspillet.

Marion
(noget forlegen).

Ja, undertiden.

St. Remi.

Men tillad mig et Spørgsmaal. Har De be= tænkt at indvie hele Deres Liv til den sceniske Kunst?

Marion.

Jeg har aldrig næret nogen anden Tanke.

St. Remi.

Men frygter De ikke for, at dette Liv, der er underkastet saa mange Verlinger, omsider skal give Dem bittere Erfaringer?

Marion.

Bittere Erfaringer? Det var et haardt Ord, De der brugte, men vel muligt et, der er træffende. Meer end eengang har jeg seet udmærkede Talenter dukke iveiret, holde sig en Tid, og derpaa ligesom blegne og svinde hen for en ny Stjerne, der imidlertid har vliist sig. Intet har frelst dem for Tilskuernes aftagende Gunst, ingen Flid, ingen Anstrengelse. Ja, De har Ret, det er bittere Erfaringer, det er en Tilværelse fuld af Verlinger — som om man sad eensom i en Baad paa et stort, bevæget Hav. Man afhænger af Dieblikkets Gunst og Ugunst. Man er udsat for Tilfældigheder, enhver Anden i Samfundet er betrygget mod. Men desuagtet — o, De kan ikke gjøre Dem et Begreb om den opløstende Følelse, der ligger i at tale til en saa stor Forsamling af opmærksomme Tilhørere, at lokke dem til Glæde, til Latter, til Medfølelse, ja til Taarer, at rive dem hen til Begeistring. Alle lytte de tausje til de Ord, Digteren har lagt paa min Læbe, alle disse Hjerter banke med mit Hjerter

— og dette skulde ikke give mig Erstatning for en mulig Verling? ikke give mig Mod til at see den imøde? Og er der ikke en indre Fylde og Herlighed i et Liv, der kun er bestemt til at optage og gengive Poetsens luttrede Skikkelser? Jeg spillede for en Tid siden Elisabeth i Scribes Vestocq. Den Scala af verende Følelser, Digter og Componist i Forening havde skildret; denne hemmelige Henrykkelse, dette undertrykte Haab, hendes udbrydende Glæde, hendes ordløse Smerte, hele denne forhøiede Sjælstilstand, skulde den ikke staae langt over et Liv, der vistnok er mere betrygget, men kun altfor ofte vugger sig mellem Tankeløshed og unaturlige Vedtægter?

St. Remi.

Ulgiv mig mit Spørgsmaal, og vær forstikkret om, at jeg forstaaer at ære denne Begeistring for Deres Kunst.

(Hippolyte træder atter ind.)

Hippolyte

(affædes til Marion).

Marion, jeg maa endelig tale med Dem.

Marion.

Kjære Hippolyte, vent paa mig derne, som jeg har sagt.

Hippolyte.

Jeg kan ikke. Det er af Vigtighed . . . det er for Deres egen Skyld.

St. Remi
(affides).

Der har vi igjen min Datters Tilbeder. Det lader til, han har det bedt.

Marion
(sagte til Hippolyte).

Saa gaae kun; jeg kommer strax efter.

Hippolyte.

Nei — bliv ikke vred — men De maa følge med mig. (Tager hendes Haand og vil fore hende ud.)
Kom nu.

St. Remi
(affides).

Jeg maa dog tage mig lidt af denne Inclination. Jeg synes, det gaaer noget for vidt med hans Baatrængenhed. (Svit.) Ifald jeg ikke forstyrer . . .

Marion (hurtig).

Nei, De forstyrer slet ikke.

Hippolyte.

De undskylder vel denne Dame —

St. Remi.

Men, hvis det blot et Dieblit var Dem beileiligt —

Hippolyte.

Uden Omsvøb, min Herre! det er mig ikke beileiligt.

Marion (affides).

Men hvad feiler Dem, Hippolyte?

St. Remi

(affides).

Det falder noget stærkt. (Svit.) Nu, naar Alt kommer til Alt, er det kun denne Dame, jeg ønsker at tale med.

Hippolyte.

Men det var jo muligt, at De havde Noget at tale med denne Dame, men at hun Intet har at tale med Dem.

St. Remi

(opirret).

Hvorledes, min Herre! (Affides.) Han er jo en Tølper.

Marion

(affides til Hippolyte).

Men jeg forstaaer Dem ikke iafsten

Hippolyte.

Jeg skal forklare Dem Alt.

St. Remi

(affides).

Det er for galt; det har jeg virkelig ikke lyst at finde mig i. (Svit.) Behag blot at give mig Oplysning om — (standser, da Durand træder ind.)

Ottende Scene.

De forrige. Durand.

Durand
(til St. Remi).

De har ønsket at see vor Garderobe. Jeg gaaer nu derind, hvis De har Lyst

St. Remi.

Strax, kjære Ven — undskyld blot et Dieblif

Durand
(affides til ham).

Hvad er der arriveret?

St. Remi
(ligeledes affides).

Denne Hippolyte er en uopdragen Personnage.

Durand.

Hippolyte?

St. Remi.

Det er han; og jeg kan dog heller ikke staae rolig og see til, naar en ung Herre render i alle Kroge med min Datter.

Durand.

Er det ikke Andet, kjære Ven?

St. Remi.

Ikke Andet! Da er det dog ikke Spøg.

Durand.

Men De maa alligevel lade det gaae sin Gang — med mindre De vil udsætte Dem for Alles Spot og Raillerie . . . Kom, Herr St. Remi! Jeg staaer inde for Hippolyte, og, hvad der er endnu bedre, jeg staaer inde for Deres Datter.

St. Remi.

De har vel Ret i Grunden. (Hilser paa Marion og følger ud med Durand.)

Marion.

Men forklar mig, Hippolyte, hvad denne lidenskabelige Afsærd skal betyde.

Hippolyte.

Har jeg da ikke Grund dertil? Eller skal jeg rolig høre paa, at alle Menneſter ſige, denne St. Remi har Henſigter, det er ikke omſonſt, han har ſat ſaa mange Penge til for at faae Afgang til Foyeen; han er forelsket i Dem, han lægger an paa at forføre Dem.

Marion.

Hvem ſiger det?

Hippolyte.

Spørg hvem De vil, spørg Surville

Marion.

Men maa jeg nu spørge Dem, hvad vedkommer

det mig? og, med Deres Tillabelse, hvormed har De ifinde at raade Bod herpaa?

Hippolyte.

Bør jeg da ikke være omhyggelig for Deres Rhygte?

Marion.

Men trænger da mit Rhygte til Understøttelse?

Hippolyte.

Det siger jeg ikke. Men De veed, hvor Lidet der hører til, for at Folk skal fæste Lid til deslige Rhygter.

Marion.

Ja, det veed jeg, og just derfor bryder jeg mig ikke derom. Eller kan De nævne mig et Middel, hvorved man kan slippe fri for onde Tunger?

Hippolyte.

Man kan dog være forsigtig i sin Opsørsel.

Marion.

Hippolyte, er jeg da uforsigtig?

Hippolyte.

Nei . . . min Gud, det siger jeg jo ikke. Men det er min Pligt at advare Dem, for at De ikke selv skal give Rhygterne Næring. Iformiddag ved Brøven stod De bestandig og talte med denne St. Remi. Jafte er det ligedan. Naar jeg kommer, er De saa

forbybet i Samtale med ham, at De neppe har Dine for mig. Er dette da ikke paafaldende?

Marion
(lidt forlegen).

Har jeg talt saa meget med ham?

Hippolyte.

Ja, det har De. Men hvad De har talt om, det veed jeg ikke.

Marion.

Det er sandt, han fortalte mig saa meget om min Moder. Han har kjendt hende. Desuden, han er behagelig at tale med, han har god Tone, han er høflig og opmærksom — i Korthed, jeg kan godt lide ham.

Hippolyte.

Marion, De bringer mig til Fortvivlelse.

Marion.

Skam Dem, Hippolyte, De er jaloux.

Hippolyte.

O, min Gud, naar jeg ikke elskede Dem saa høit, var jeg ikke jaloux.

Marion.

Det har jeg hørt og læst saa ofte, at jeg ikke mere troer derpaa.

Mel. Ein Weilchen auf der Wiese stand.
(Reisfäger. E. Krøyer.)

1.

O troe mig kun, jeg veed, at Den,
Der elsker ømt og varmt en Ven,
Til Mistro har et Hjerte.
Om Dinene Amor gaaer med Bind,
Til Mistro ei han lader ind.
Som han, som han
Bær tillidsfuld og blind.

Hippolyte.

Marion, De kan med eet Ord gjøre Ende paa
al min Urolighed. Erklær for Alle, at vi ere for-
lovede. Svortil denne Hemmelighed?

Marion.

Saa længe vi ikke har Raad til at gifte os,
maa vi holde vor Kjærlighed hemmelig.

Hippolyte.

Men jeg frygter for, at jeg tidlig eller sild
røber mig.

Marion.

Nei, Hippolyte, sand Kjærlighed er taus.

2.

Vel har man sagt, paa Amors Bud
Slaaer Kjærlighed af Diet ud,
Paa Kinden varmt den brænder.

Men Dinene fare stundom vild,
 Og ofte stuffer Kindens Ild —
 O nei! o nei!
 Paa Sligt jeg stoler ei!

3.

Nei, sanddru er og uden Skrømt
 Et Hjerte kun, der dølger ømt
 Sin Kummer og sin Glæde:
 En Helligdom, Ingen kommer nær
 Undtagen Den, der er mig kjær —
 Kun han, kun han,
 Der veed, han er mig kjær.

(Rækker ham Haanden.)

Hippolyte.

Nu, jeg vil troe Dem dennegang som altid. Og
 imorgen Aften sees vi?

Marion.

Imorgen Aften.

Hippolyte.

Saa vil jeg gaae, inden der kommer Nogen.

(Gaaer.)

Marion (ene).

Han troer mig ikke, og dog er denne Hemme-
 lighed en Lykke og en Bestjærmelse for vor Kjær-
 lighed.

4.

Den slemme Gud, der, skøndt en Dreng,
 Behersker Mænd og Qvinder streng,
 Han slyer Profanes Die.
 I Selstab et afmægtigt Barn,
 I Gensomhed han fletter Garn —
 Med dem, med dem
 Han fanger os, det Skarn!

(Gaaer mod Hoved-Indgangen.)

Der er Herr St. Remi, han taler med Durand.
 Saa er det vel ikke værdt, jeg gaaer den Vej.
 (Kommer igjen frem.) Hippolyte siger, at han har Hensigter. Det seer han virkelig ikke ud til. Hans Tale er jo vidt forskjellig fra de andre gamle Herrers. Han er en brav Mand, som jeg seer gjerne, og gjerne taler med — ja, jeg kan endog længes efter ham. Men han har bestemt intet Ondt isinde. Det kan jeg strax see paa Folk.

(Gaaer ind tilvenstre.)

Niende Scene.

St. Remi

(fra Hoved-Indgangen).

Der løb hun sin Vej — og jeg ønskede dog saa meget at fortsætte vor Samtale. Jeg maa vide, af hvad

Art Forholdet er mellem hende og Hippolyte. Det forekom mig ingenlunde, at hun viste ham stor Opmærksomhed. Men som Fremmed — hvorledes skal jeg berøre for hende en saa delicat Sag? Durand kan jeg ikke stole paa; han er partiff. Om jeg underhaanden søgte at indhente Underretning hos de Andre? Jeg skal dog prøve derpaa.

Tiende Scene.

St. Remi. Vigoureux (paaflædt som Sergeant Sulpice i „Regimentets Datter,“ kommer ind fra høire Side).

Vigoureux

(Staaer St. Remi paa Skulderen).

Surbille, sig mig, hvordan sidder Wonderingen?
— Ah, er det Dem, Herr St. Remi!

St. Remi.

De er allerede paaflædt til Stykket?

Vigoureux.

Jeg er altid en god Time færdig før de Andre. Paa Tornisteret nær er jeg i dette Øieblik fir og færdig. (Roster Haanden til Huen og retter sig.) Sergeant Sulpice af det 21de — — for tusinde Bomber, De tjender mig jo nok.

St. Remi.

Fortræffeligt! Deres Costume, Deres Holdning kan ikke være bedre.

Bigoureux.

Naar jeg selv skal sige det, saa stiller jeg mig ret godt ved mit Partie i Regimentets Datter. Men det er ikke ganske min egen Fortjeneste.

St. Remi.

Tør jeg spørge

Bigoureux.

Seer De, det er Marion, der er min Medspillerke, og hun har altid været mig saa kjær som min Diesteen.

St. Remi

(glad).

Virkelig?

Bigoureux.

Gud bevares, jeg har jo kjendt dette Pigebarn fra det hun laae i Buggen.

St. Remi

(affides).

Ah, hos ham kan jeg faae Oplysninger. Han er dog en fat Mand.

Bigoureux.

Jeg kan sige, at naar jeg som Sergeant Culpice skal udtrykke faderlige Følelser for den unge Pige,

faa falder det mig let, min Herre! Det er mine egne Følelser, jeg udtrykker.

St. Remi

(trykker ham i Haanden).

De er en brav Mand. Det gjør Dem Ære, at De interesserer Dem saa meget for en af Deres Medspillere.

Bigoureux.

Ja — det kunde ellers nok være, at hun og jeg ere hinanden nærmere end man troer.

St. Remi.

De mener?

Bigoureux.

Seer De, Marions Moder var en stor Skjønhed, et muntert, mildt Pigebarn, ret saadan som Pigebørnene ere hos os i Normandiet. Jeg var dengang en ung, rask Karl, frisk arriveret fra min Hjemstavn, en fyrig Knægt, naar jeg selv skal sige det; hele Verden hørte mig til. Saadanne Folk gjøre Lykke hos Fruentimmerne.

St. Remi

(affides).

Er han forrykt? (Svit.) Jeg forstaaer Dem ikke.

Bigoureux

(leende).

Ei, det er let at forstaae. Der var en lille

Liaison mellem hendes Moder og den unge Knøs fra Normandiet.

St. Remi
(udbrydende).

Mellem Dem og Mathilde Lavallée?

Vigoureux.
De har fjendt hende?

St. Remi.
Ja . . . det vil sige . . . jeg saa hende ofte spille.

Vigoureux.
Var det ikke et prægtigt Fruentimmer?

St. Remi.
En Liaison, siger De — det er umuligt!

Vigoureux
(leende).
Nei, det er ikke af de umulige Ting.

St. Remi
(affbes).
Alt mit Blod bliver til Is. Men han lyver,
han er en Pralhans.

Ellevte Scene.

De forrige. Courtois.

Courtois
(til Vigoureux).

Du staaer her, og dernede raabe de Alle paa dig.

Vigoureux.
Hvad er der paafærde?

Courtois.
Der skal nok aftales Noget med Choret. Det er jo et evigt Brøvl med det Chor.

Vigoureux.
Herr St. Remi, vi kan en anden Gang fortsætte vor Samtale. Jeg skal fortælle Dem Historier heroppe fra, som vil interessere Dem — jeg staaer Dem inde derfor. Nu kalder Tjenesten mig.

(Gaaer med en militair Hilsen.)

St. Remi
(affbed).

Nei, denne Tvivl kan jeg ikke bære. (Høit, idet Courtois vil gaae.) Herr Courtois, forund mig et Dieblif.

Courtois.
Ja, jeg har saa knap Tid.

St. Remi.
Kun et eneste Spørgsmaal. Har De kjendt Mathilde Ravallée?

Courtois.

Marions Moder? Ja, naturligviis. Vi bleve jo ansatte her næsten paa samme Tid.

St. Remi.

Ikke sandt, Herr Courtois! det var en Dame, der fortjente Alles Agtelse.

Courtois.

Saamænd — det har jeg Intet imod.

St. Remi.

Paa hendes Dyd og Sædelighed var der Intet, aldeles Intet at sige.

Courtois.

Ja, saadan Noget gaaer jeg aldrig i Caution for. Dyd og Sædelighed ere skrøbelige Varer.

St. Remi.

Men troer De, at man, hvad hende angik, kunde have Grund til at tvivle?

Courtois.

Hvorfor ikke? om jeg maa spørge. Hvorfor skulde hun være bedre end Andre? Hvorfor skulde hun ikke nyde sin Ungdom?

St. Remi.

Men — men hun havde jo det bedste Nygte.

Courtois.

Ja, hvad beviser det? At hendes Tilbedere vare tauske og retskaffne Mænd. Andet ikke.

St. Remi
(affides).

O min Gud! — men jeg maa tvinge mig.
(Heit.) Naar man seer ret til, har De vel ogsaa havt
en Liaison med hende.

Courtois.

Skulde det maaskee være saa utænkeligt?

St. Remi.

Utænkeligt — (affides.) Ja, det er utænkeligt!

Courtois.

Ja, bliv ikke vred — men I rige Capitalister
troe, at det kun er ved Benge, man kan gjøre sin
Lykke i denne Verden. Men det er en stor Bild-
farelse. Med Elskværdighed — og jeg har engang
været meget elskværdig; nu er det forbi — med Elsk-
værdighed kan man ogsaa gjøre sin Carrière.

(Gaaer ind tilhoire.)

St. Remi.

Hvad maa jeg høre! Om Mathilde skal man
tale saaledes — som om hun var sin Lids Aspasta.
Skulde alt dette være et løgnagtigt Opspind? Og
kan det være Sandhed? Jeg har hidtil havt den
uroffeligste Tillid til hende, og nu — ja her er jeg
ved Rilden, her kan man faae Sandheden at vide.

Tolste Scene.

St. Remi. Surville.

Surville.

Herr St. Remi, er Marion ikke her?

St. Remi.

Nei, her er hun ikke.

Surville.

Ikke? Jeg troede, siden De er her. Tager jeg ikke fejl, saa udøve de en gjensidig tiltrækkende Kraft paa hinanden.

St. Remi

(fortredelig).

Jeg beder Dem, Herr Surville, forstaaen mig for deilige Mustoner.

Surville.

Ah, det er en ærlig Sag. En Mand, der har Hjertet paa det rette Sted, hylder Skønheden.

St. Remi.

Det indrømmer jeg. Men dersom De kjendte mine Forhold, vilde De dog fatte andre Tanker. — Men siden vi tale om Marion — (affides.) endnu et Forsøg maa jeg gjøre — (Svit.) Nu nylig forsikrede mig Vigoureux og Courtois, at hendes Moder var i sin Tid nu, at hun ikke var ufølsom mod sine Tilbedere.

Surville.

Ufølsom? Der er saa saa Fruentimmer ufølsomme.

St. Remi.

Og De troer ikke, at hun var en Undtagelse?

Surville.

Jeg holder mig heller til Reglen end til Undtagelsen.

St. Remi.

Men, Herr Surville, jeg erindrer dog fra mine yngre Aar, at hun var almindelig agtet.

Surville

(trækker paa Skuldrene).

St. Remi.

Desuden — hun var jo gift.

Surville.

Ja, netop derfor. (Affides.) De Folk fra Colonierne ere en forbandet tykhovedet Race.

St. Remi.

Man har fortalt mig, at hun har elsket sin Mand, elsket ham oprigtigt.

Surville.

Ja, har hun? Der hviler et Slør over dette Egteskab. Her ved Theatret har hun, som forresten oftere er Tilfældet, ikke sin Mand's Navn. Ingen har kjendt ham, med Undtagelse af vor forrige Di-

recteur. Den meste Tid skal han have opholdt sig paa Reiser; og det er meget uforsigtigt. Efter Alt hvad jeg har hørt, var han hvad Beboerne i Forstæderne kalde „en god Sjæl," og hvad De og jeg kalde et Faarehoved.

St. Remi.

Saa? (Med Besværlighed.) Har De kjendt hende?

Surville.

Jo.

St. Remi.

Og De og Dem var Lykken maaskee ogsaa gunstig?

Surville.

Undskyld — det er mod mit Princip, at svare bestemt herpaa. Siger man Ja, saa skader man Dams Rygte; siger man Nei, saa skader man sit eget Rygte.

St. Remi.

Hm!

Surville (affbes).

Der maa være Noget iveien; han har ganske tabt sin Couleur. Skulde Marion have givet ham en Kurv? Ja, det ligner hende. (Svit.) Men jeg glemmer at sige Dem, at De nu strax kan vente Balletpersonalet forsamle sig herinde; det første Stykke er snart forbi. Dersom De saa vil blive her, skal

jeg komme herop og forestille Dem for den unge, smukke Demoiselle Elisa.

St. Remi.

Ja, jeg er Dem meget forbundet. Men jeg troer, jeg vil nu begive mig herfra.

Trettende Scene.

De forrige. Durand.

Surville

(til Durand).

Det var vel, De kom. Deres Ven er i slet Humeur. De maa see til at opmuntre ham. Jeg maa gaae. (Gaaer.)

Durand.

I slet Humeur?

St. Remi.

Troft mig, min Ven! Kom mig til Hjælp! Jeg er det ulykkeligste Menneſte paa Jorden.

Durand.

De forſtrækker mig. Er det igjen Marion og Hippolyte —

St. Remi.

O nei, jeg har faaet ganſke andre Ting at tænke paa. Mathilde har forraadt mig. Efter ſaa mange Aars Forløb, efterat jeg i al den Tid har havt en

ubegrændset Tillid til hende, erfarer jeg, at hun har været troløs, har lønnet min Kjærlighed med den forfærdeligste Letfæindighed.

Durand.

Men hvem har sagt Dem det?

St. Remi.

Alle, jeg taler med heroppe. Courtois, Vigoureux, Surville, Alle lade sig forstaae med, at de have havt en Liaison med hende.

Durand.

Det kan jeg aldrig troe. Skjøndt jeg ikke har kjendt Deres Kone uden i hendes sidste Leveaar, veed jeg dog, at man aldrig har angrebet hendes Rygte.

St. Remi.

O, det er kun altfor troligt. Men jeg kan tænke, det er noget Almindeligt, man ikke længe taler om. Hvorledes kunde jeg vente Andet, naar hun stadig levede her, midt blandt denne letfæindige Slægt, der taler om en Utroskab som om et Whistpartie. Hvorfor tog jeg hende ikke herfra! Hvorfor udsatte jeg hendes skrøbelige Ungdom for alle de Fristelser, der her omringede hende!

Durand.

Kat Dem, fjære Ven!

St. Remi.

Hvad er det, man her sætter Priis paa? Frivolitet, ikke Andet end Frivolitet. Det er det almindelige Løsen. Herfra gaaer det som en Smitte ud over hele Landet.

Durand.

Herr St. Remi, Deres Smerte gjør Dem ubillig. Om der er Grund til den Mistanke, der er opstaaet hos Dem, faae vi nærmere at undersøge. I alle Tilfælde maa De ikke bygge for ubetinget paa hvert Ord, der kan henkastes i en Foyer.

St. Remi.

Men hvad skulde bevæge disse Mænd til at opdigte Noget, hvoraf de hverken have Nytte eller Glæde?

Durand.

Letsindighed, kjære Ven. Thi det vil jeg indrømme Dem, at De træffer megen frivol Tale i en Foyer i Paris. Men er dette at undres over? Fra hvem kommer den til os? Naar talentfulde Mænd som Scribe, og med ham snart alle vore dramatiske Forfattere ikke kunne opfinde et Sujet uden at bygge det paa frivole Forhold; naar man idelig vænner os til at være Organet for en letsindig Behandling af Hgteskabets Hellighed: kan man da undres over, at al denne Frivolitet omsider finder Vej til os selv, og i det mindste sætter sig paa Læberne? Men — De

er vel ikke oplagt til at høre paa Apologier. Jeg vil heller tænke paa Midler til at berolige og trøste Dem.

St. Remi.

Det er forgæves. Jo mere jeg tænker derpaa, desmere sandsynlig finder jeg min Ulykke. Jeg vil slaae hende ud af mine Tanker. Jeg vil Lev vel, Herr Durand! Imorgen forlader jeg Paris.

Durand.

Overtill Dem ikke, jeg beder Dem. Tænk paa Marion!

St. Remi.

Marion! Har ikke Vigoureux ladet sig forstaae med, at hun var hans Datter?

Durand.

Men vor kjære Vigoureux er ikke af de paalideligste Folk. Berolige Dem, og lad mig i Stilhed efterspore Sagen.

St. Remi.

Hvorledes kan man efterspore en Sag af den Natur? Troer De, at nogen af disse Herrer vil gaae fra sit Ord?

Durand.

Men jeg er overbeviist om, at De blot behøver Tid, for selv at opgive denne Mistanke; at De alles

rede imorgen vil tænke ganske anderledes om Deres Kone.

St. Remi.

O nei! jeg vil dog bestandig pines af Uvisshed.

Durand.

Sm! jeg faaer en Idee! Det var dog muligt, jeg kunde befrie Dem for denne Uvisshed. De siger, at Bigoureux lod sig forstaae med, at Marion var hans Datter? Vil De finde Dem tilfredsstillet, naar han selv tager denne Paastand tilbage, og det aldeles frivillig?

St. Remi.

Naturligviis; men hvor kan jeg vente det?

Durand.

Hvis mine ældre Jagttagelser ikke stufte mig, kan De vente det.

St. Remi.

Men hvad er det da for en Idee, De har faaet?

Durand.

De fortalte mig før i Garderoben, at De havde bestemt Marion 30,000 Francs i aarlig Rente.

St. Remi.

Ja, dengang. Men nu, naar jeg maa være i Tvivl om

Durand.

Det er sandt. Men hun er i alle Tilfælde en

Datter af et Fruentimmer, De var ægtebillet til. Hun har da Ret til engang at arve Deres Formue, med mindre De gjør hende arveløs; og det er ikke sagt, at dette tillades Dem af Lovene. Desuden, hvis Deres Kones Utroskab senere kan godtgjøres, vil denne Bestemmelse altid kunne erklæres ugyldig. Altsaa, min Plan er denne: De giver Dem ud for en Agent fra hendes Fader. De underretter hende om, at han anerkjender hende og igjennem Dem bestemmer hende den omtalte Sum aarlig; at han — ja, det er nødvendigt — at han indtil sin Ankomst har indsat Dem til hendes Børge.

St. Remi.

Men hvortil skal alt dette føre?

Durand.

Det maa Udfaldet vise. Jeg ønsker dog ikke at prostituere mig ved at yttre mig med altfor stor Bestemthed. Men lad os skynde os. Deres Sind er i Oprør. Maaſkee kan det lykkes mig, endnu i aften at bringe det til Ro. Vil De komme ind med i mit Comptoir, saa kan vi aftale det Nærmere. Eller lad mig gaae forud; jeg skal sørge for, at vi ere alene, og sende Bud efter Dem. (Gaaer.)

St. Remi

(ene).

Han kan ikke hjælpe mig. Han kan ikke befrie

mig for den bittere Følelse, der bethynger mit Bryst.
 (Gaaer heftig op og ned.) Troløs, Mathilde troløs! Al
 hendes Omhed hyllet! (Sans Dine falde paa hendes Por-
 trait.) Hendes Portrait! der endnu for faa Dieblif
 siden henrev mig til de lykkeligste Taarer! Have disse
 Dine da været falske? denne Mund bedrageriff?

Fjortende Scene.

St. Kemi. Marion (paaklædt som Marie i Regimentets Datter)
 fulgt af Madam Poupelin, kommer fra venstre Side. Kort
 efter Vigoureux og siden Hippolyte, fra Hoved-Indgangen.

Marion

(ibet hun iler ind og stiller sig for Speilet).

— „Det Regiment, som slaaes for hele tre,

Det er nær,

Hurra!

Det er her,

Hurra!

Leve det Genogtyvende!“ *)

Mad. Poupelin.

Men De maa sandfærdig staae stille — ellers
 kan jeg ikke fæste Maalene. Nu har jeg krummet over
 tyve Maale paa Dem.

*) Regimentets Datter, første Act fjerde Scene.

Marion (lystig).

„Leve den Genogthvende!“

Mad. Poupelin.

Men jeg har ikke en eneste til. Vent lidt, saa
skal jeg hente. (Gaaer ind tilvenstre.)

St. Remi

(affides).

Der er hun — hun, som jeg nylig kaldte min
Datter, og var saa henrykt over. Med hvilke for-
andrede Følelser seer jeg hende nu!

(Trækker sig tilbage. — Vigoureux træder ind og gaaer
hen til Marion.)

Vigoureux

(efterlignende ved Indtrædelsen En, der trommer).

Mel. Fredmans Epistler Nr. 19.

1.

Trommerne røres, hør, hvor de gaae!
Marsch nu! Vi skal affted!
Løv lidet og en Snaps lad mig faae.
Den vil jeg tage med.

Marion.

Brænd'viin ei drikker paa Marschen en stolt Grenadeer.
Vent, til vi slaae os til No i Dvarteer.

2.

Vigoureux.

Af, Marion, gid jeg var Soldat!
De fulgte med vor Veir,

Læbed' galant en Boeuf med Salat,
Fulgte med os til Seir.

Marion.

Ja, lad os drage mod Fjenden — thi jeg er parat —
Dele vort Liv mellem Seir og Salat!

3.

Vigoureux.

Ha! jeg kan see, vi Fjenderne slaae!
Jeg drager ud med Dem.

Marion

(Efterlignende Trommeslag).

Rigtig; og medens Trommerne gaae,
Lappre vi rykke frem.

Begge.

See kun, hvor Fjenderne flygte, mens vi rykke frem,
Drage med Seier igjen til vort Hjem.

Vigoureux.

Det er en stolt Tanke! Jeg er ganske enthousiastmeert!
At gaae i Krig med Dem, skønne Marion!

Marion.

Ja, og en Bataille ved Deres Side! (Med forandret Tone.)
Men, for Himlens Skyld, gaae bare Deres Wei!
Jeg er langt fra færdig endnu.

Vigoureux.

Jeg adlyder.

(Gaaer ud ad Hoved-Indgangen.)

St. Remi

(Der igjen træder frem; affides).

Et saadant Liv har ogsaa Mathilde ført: en bestandig Stræben efter at behage — og omgivet af Smigreri og Forførelse —

Marion

(foran Speilet, uden at vende sig).

Madame Boupelin!

St. Remi (affides).

Her var det, hun glemte mig, glemte sine Løfter, sine Forsikringer

(Hippolyte træder ind, men bliver i Baggrunden, da han ser Marion.)

Marion.

Madame Boupelin! — (Vender sig og bliver St. Remi vaer.) Der er Herr St. Remi. Jeg rendte før fra ham — og Hippolyte var uartig mod ham. Jeg maa see til, jeg kan gjøre det godt igjen. (Gaaer hen til ham.) See paa mig, Herr St. Remi, og sig mig, om jeg behager Dem.

St. Remi (affides).

Hvilke Ord! Hvor ofte har ikke Mathilde talt saaledes til mig, og med den samme Stemme!

Marion.

De svarer mig ikke, Herr St. Remi.

St. Remi

(affides, efterat have seet stivt paa hende).

De samme Træk, det samme Smil, det samme
bedrageriske Smil!

Marion

(tager hans Haand).

Er De vred paa mig? Har jeg fornærmet Dem?
Hvis jeg har, saa lad det være glemt, og lad os
igjen være Venner.

St. Remi

(Slipper hendes Haand med Hestighed; affides).

Jeg kan ikke taale at see paa hende!

(Gaaer hurtig.)

Hippolyte

(træder lidenskabelig hen til Marion).

Marion, har jeg nu Ret? Saavidt er det kom-
met, at De løber efter ham, og at han vender Dem
Rygen.

Marion.

Hvad er det, De siger!

Hippolyte.

Jeg seer det for tydeligt: jeg har tabt Deres
Kjærlighed. De bryder Dem ikke om mig, De op-
offerer mig for en Anden.

Marion.

Opofferer Dem? Men brug dog Deres Fornuft.
For hvem opofterer jeg Dem?

Hippolyte.

Var jeg ikke i dette Dieblig Bidne til . . .

Marion.

Ja, hvortil? Kan jeg gjøre for, at Herr St.
Remi fører sig uhøflig op?

Hippolyte.

Men De opmuntret ham —

Marion.

Hippolyte! De misbruger min Taalmodighed.

Hippolyte.

Jeg maa sige Dem det reent ud: De coquetterer
med ham; og nu seer De Følgerne deraf. Han be-
handler Dem med Ringcagt.

Marion

(heftig).

Forlad mig, min Herre! jeg har Intet at tale
med Dem —

Hippolyte.

Nei, jeg forlader Dem ikke. Jeg vil vaage over
Deres Ære.

Marion

(med Lidenskab).

Mel. Aje, traditore. (Neapolitansk Sang.)

1.

Gaae kun! o forlad mig!
 Flye mig og had mig!
 Glem kun hvert Offer,
 Jeg Dem har bragt!
 Vild, at min Gæst
 Selv jeg bestjærmer.
 :: For min Fornærmer
 Har jeg kun Foragt! ::

Sippolyte.

Marion, hør mig

Marion.

2.

Nei, De Dem betænkte,
 Inden De mig frænkte,
 Var Deres Omhed
 Edel og brav.
 Har De mig mistænkt,
 Troer, jeg kan bedrage,
 :: Tag da tilbage
 Løftet, De mig gav! ::

(Gaaer ud ad Hoved = Indgangen.)

Hippolyte.

Hun bryder med mig! — Saa er da Alt forbi!

Femtende Scene.

Hippolyte. Surville (der kommer ind fra høire Side lidt før
2det Vers af Sangen er forbi.)

Surville (affides).

Det lader jo til, at hun ogsaa har viist ham
Vinterveien. (Sæt.) Hvad er det, jeg her var Vidne
til! Det er jo en meget interessant Opdagelse! Der
er et ømt, intimt Forhold mellem dig og vor kjære
Marion.

Hippolyte.

Lad mig i Ro.

Surville.

Ja, naar jeg siger et ømt Forhold, saa mener
jeg: fra din Side. Thi det forekom mig rigtignok,
at Marion ikke aldeles gjengjældte dine Følelser.

Hippolyte.

Blag mig ikke. Jeg er ulykkelig nok alligevel.

Surville.

Nei, du er lykkelig. Jeg har ogsaa engang
prøvet min Lykke hos Marion; men hun slog det hen
i Spøg, og lod mig i Uvisshed. I denne Post er
du heldig. Det lod til, at du kan slet ikke være i

Triol om hendes sande Mening. — Naa, forjag dit flette Humeur. Der kommer hele Balletten anstigende. Og den lille Elisa er med; jeg kan høre hendes velsignede, læspende Stemme.

Sextende Scene.

De forrige. Elisa og en Snees Personer af Balletpersonalets Damer, alle i landligt Costume, strømme ind fra Hoved-Indgangen. — En Conditior-Dreng.

(Under det følgende Chor er Surville og Elisa i Forgrunden, den Sidste øvende sig i Attituder og Pas foran Speilet efter Tacten af det følgende Nummer, men saaledes, at det har Udseende af frie Dvøvelser. — Choret forbliver i Baggrunden og udtrykker under Sangen, i forskjellige Grupper, en levende Conversation.)

Chor.

Mel. Fredmans Epistler Nr. 78.

Naa, Gudskælov, nu maa den da flaae,
 Den Time, som jeg ventede paa.
 Man skal beundre, seer jeg kun min Kands,
 Min lette Dands.
 Man skal betragte, kommer min Tour,
 Min Holdning og min smækkre Figur,
 Og sige, hun er overmaade net,
 Men lidt coquet.

Surville

(der gjør Cour til Elisa).

Elisa! ubegribelige Fee!

Jeg taber al min Sands i at see.

Saa let som en Alf, med Sylphidernes Sving,

De fører med Hjerter i Ring.

O, lad mig, inden Tæppet ruller op,

Hos Dem beundre Gratiers Hop.

Nei, aldrig man saae en saa støn Pirouett'

Paa Scenens Brædt.

Chor.

Ja, snart, naar Tæppet atter ruller op,

Skal Folk beundre Gratiers Hop,

Min svævende Dands og en støn Pirouett'

Paa Scenens Brædt.

Conditordrengen

(der under det Foregaaende har budt de Barer, han har paa en
Basse, omkring).

Limonade! Orangeade! Biscuit!

Surville.

Lør jeg byde Dem et Glas, stønne Elisa? (Da hun gjør en afflaende Gestus.) Hippolyte! maa jeg tractere dig med dette Glas? (Sagte til ham.) Limonade skal være god mod forsmæct Kjærlighed.

Hippolyte

(der under 1ste Vers af Choret har været udenfor Scenen).

Hold dog op med dine Daarsfaber!

(Blander sig mellem Choret.)

Chor.

2.

Na Gud, hvor Tiden falder mig lang!

Nu kunde der begyndes engang.

At vente, er saa kjedeligt og flaut.

Man bli'er benaut.

Naar blot jeg ikke glemmer de Trin,

Der først idag er øvet os ind.

Den lange Tour, indrømmer os Enhver,

Er altfor svær.

Surville.

Elisa! mens mig tryller Deres Dands,

En Skræk med Gæt forvirrer min Sands.

Jeg skjælver, at Vingerne vore Dem ud,

At De flygter fra os med en Gud.

{ O, lad mig, inden Tæppet ruller op o. s. v.

Chor.

{ Ja, snart, naar Tæppet atter ruller op o. s. v.

(Efter dette Vers høres en Klokke, hvorpaa hele Dandspersonalet iler ud.)

Syttende Scene.

Surville. Hippolyte. Vigoureux. Siden Courtois.

Vigoureux

(der iilsfærdig baner sig Vej gennem de Udgaende).

Surville! Hippolyte! har I hørt den mageløse Nyhed?

Surville.

Hvilken Nyhed?

Vigoureux.

Har I ikke hørt den? Veed I ikke, hvad Nyhed han — hvad er det, han hedder? han, Actionnairen, St. Remi — hvad Nyhed han har bragt Marion?

Surville og Hippolyte.

Marion? Fortæl!

Vigoureux.

Han har bragt Brev med fra hendes Fader — ja, I veed jo, at Marions Moder var hemmelig gift med en Kjøbmand — fra ham er nu Brevet. Han leverovre paa Martinique som en Millionair, en Billionair — aa, det skal være strækkeligt, saa rig som han er. Nu, da han begynder at blive gammel, er han kommen til Syndernes Erkjendelse, har erklæret Marion for sin Datter og foreløbig udsat for hende en aarlig Rente af 30,000 Francs.

Surville og Hippolyte.
30,000 Francs!

Surville.

Men det er da vel en Historie, du digter.

Vigoureux.

Digter jeg? og hele Theatret er i Oprør. Det er gaaet som en Løbeild fra den Ene til den Anden. Jeg har det fra Durand, som ogsaa fortalte, at St. Remi er indsat til hendes Børge i Faderens Fraværelse og indtil han om nogen Tid kommer selv hertil.

Hippolyte.

O, det er Altsammen Bedrageri! Hun har formodentlig før afvist hans uforstammede Forslag. Nu prøver han paa at lægge en Snare for hende. Men jeg skal aabne Marions Dine og vise hende hvad hun har at vente.

(Gaaer.)

Vigoureux.

Hvad gaaer der af Hippolyte?

Surville.

Det veed jeg ikke. — 30,000 Francs i aarlig Rente, siger Du. Saa er hun jo et meget rigt . . . en meget rig Pige.

Vigoureux.

Et rigt Partie, mener du?

Surville.

Ja, ogsaa det.

Bigoureux.

Jeg har allerede tænkt derpaa. Det kunde være et Partie for mig.

Surville.

For dig? Troer du?

Bigoureux.

Naturligviis. Det var min allerførste Tanke. Man maa see til at forbedre sine Omstændigheder, og her er jo en fortræffelig Leilighed.

Surville.

Ja, men mener du, at Marion —

Bigoureux.

Marion? Det har gode Veie. Hun har ofte udmærket mig, og det paa en paafaldende Maade.

Surville.

Ja, paa en paafaldende —!

(Courtois, i et Slags Puddermantel og, med Undtagelse af Kjolen, fuldstændig costumeret som Forvalteren i „Regimentets Datter“ kommer ind fra høire Side.)

Courtois

(med Hast).

Er St. Remi ikke her?

Surville.

Nei.

Courtois.

Er han ikke? Hvor er han da? Har I ikke seet ham? Jeg maa strax tale med ham.

Vigoureux

(sagte til Surville).

Pass paa — Courtois har Noget isinde.

Surville

(ligeledes sagte).

Det kan nok være. (Smit.) Du har da hørt
Nyheden, Courtois?

Courtois.

Savist har jeg.

(Gaaer ud ad Døved-Indgangen.)

Vigoureux.

Hør, Surville, naar jeg ikke tager fejl, saa kan
man i denne Sag let komme os i Forkjøbet. Lad
os være oprigtige. Har du maastee samme Plan som
jeg? Har du, saa sliig til; saa vil jeg —

Surville.

Træde tilbage? Ja, det skulde du.

Vigoureux.

Nei, det har jeg ikke lyst til. Men saa vil jeg
foreslaae dig, at vi begge som brave Kammerater, uden
at lægge Skjul derpaa, skal gjøre vort Bedste. Nu
vil jeg strax gaae ned og tale med St. Remi, som
er hendes Bærge.

Surville

(følgende efter ham).

Men du gaaer altfor hurtig tilværks.

ere ligefremme og Habere af Dmsvøb, og jeg anseer ogsaa Dem for en Mand af aaben Character — dernæst vil jeg i mit og denne min Vens Navn gjøre Dem et Spørgsmaal. Er det Dem imod, at Surville og jeg forsøge vor Lykke hos denne unge Pige, at vi bede hende selv afgjøre, hvem af os To hun vil gjøre lykkelig med sin Haand og sit Hjerter?

St. Remi
(forbauset).

Hvorledes? De anholder om hendes Haand?

Surville,
(sagte til Bigoureux).

Der seer du: han bliver ganske forstræffet.

Bigoureux.

Som De hører, min Herre! jeg anholder om hendes Haand.

St. Remi
(tager ham affides, og med Hestighed).

Men hvorledes kan De det? især De? Dem er det jo umuligt.

Bigoureux.

Med Deres Tilladelse — umuligt?

St. Remi.

Erindrer De da ikke, hvad De ganske nylig lod Dem forlyde med? at der har været en Liaison mellem Dem og hendes Moder —

Vigoureux.

En Liaison? Gud bevares, det har jeg aldrig sagt.

St. Remi

(som før i en indre Bevægelse).

Men De gav mig jo endog at forstaae, at De ikke uden Grund nærede faderlige Følelser for Marion; at hun

Vigoureux.

Ah, nu veed jeg, hvad De mener. Ja, faderlige Følelser! sand, usminket Interesse — det er just det, jeg altid har havt for denne Pige. Men en Liaison med hendes Moder — hør, veed De hvad, min Herre! lad Nogen komme til mig og tale ondt om Mathilde Lavallée — han kommer til den Urette. Hun var en dydig Dame, et Mønster for sit Køn; det kan De sige Vigoureux og mig efter.

St. Remi

(affibes).

Der faldt der en Steen fra mit Bryst.

Vigoureux.

De skal ikke troe mig alene — Surville! er det ikke sandt hvad jeg siger, at Marions Moder var en Dame af ulasteligt Rygte?

Surville.

Det troer jeg vist, man kan sige.

(Courtvois, der lidt forhen er traadt ind, nærmer sig.)

Courtois.

Naa, De taler om Marions Moder.

Vigoureux.

Ja, vi paaastode, at hun altid har ført et exemplarist Liv. Er det ikke Sandhed?

Courtois.

I det mindste veed jeg ikke Andet.

St. Remi

(affides).

Jeg begynder at forstaae den fløge Durands Hensigt. (Søit.) Men det forekommer mig dog, at De for lidt siden meente, at hun ikke var bedre end saa mangen Anden . . .

Courtois.

Nei, det meente jeg ikke, og det har jeg heller ikke sagt. De spurgte mig, om jeg vilde cavere for hendes Dyd og Sædelighed, og dertil svarede jeg Nei. Det er engang Princip hos mig: jeg laaner Ingen mine Støvler, og jeg gaaer aldrig i Caution for Nogen.

St. Remi

(affides).

Jeg føler mig ordentlig let og trøstet ved deres Ord.

Courtois.

Men, for at tale om noget Andet, det er jo en mærkværdig Nyhed, De har bragt os.

St. Remi.

Ja, det lader jo ret til, den har gjort Dpftgt.

Courtois.

Dpftgt? Siig heller Dpløb eller Revolution. De er' nærved at tage Livet af den stakkels Pige dernede.

Surville (affides).

Dg jeg staaer her; det er en stor Feil. (Høit.) Herr St. Remi, jeg tør vel siden indhente Deres nærmere Svar.

Vigoureux.

Jeg ubbeder mig det Samme. (Affides til Surville.) Jeg gaaer strax ned og frier til hende.

(Han og Surville gaae.)

Courtois.

Beed De hvad, det kunde ret være Noget for mig.

St. Remi.

Hvorledes mener De?

Courtois.

Uh, saadant et Fruentimmer som Marion, en fornuftig, velopdragen Pige, med en Formue, man i disse Tider kan behøve, det er just Noget, jeg kunde være tjent med. De skal give mig Pigebarnet. Uden Spøg, De vil ikke fortryde det.

St. Remi

(affedes).

Han med! (Hvit.) Men troer De, at Marion har Godhed for Dem?

Courtois.

Jo, bestemt. Der er Ingen heroppe, hun har saa Meget tilovers for som for mig.

St. Remi.

Og De frygter ikke for, at der er for stor Forskiel mellem Deres og hendes Alder?

Courtois.

Kjære, bedste Ven, just derfor skal De gribe til med begge Hænder. Det er jo en Lykke for en saa ung Pige, at blive gift med en Mand af min Alder. Betænk, hvad jeg med min Gefaring kan være hende til Nytte.

St. Remi.

De mener i hendes Stilling som Skuespillerinde?

Courtois.

Nei, nei, det mener jeg ikke. Hun skal væk herfra. Vi vil begge herfra, heller idag end imorgen. Vi vil købe en Landeiendom i Bretagne eller et andet Sted, og leve et roligt, fornøjet Liv, og hvor jeg ret kan pleie mig, som jeg længe har trængt til.

St. Remi.

Nu, den Plan synes jeg om. Men — som sagt, Forstjellen i Alderen

Courtois.

Ja, bryd Dem nu ikke om, at jeg til min Rolle i aften har sat mig Rynker i Ansigtet og taget et falsk Haar paa. Jeg er ellers ikke skaldet.

St. Remi.

Men — det falder mig nu ind — sæt, at De, efter Deres Auelse, dør i næste Maaned.

Courtois.

Surville skyder sig for mig.

St. Remi.

Troer De?

Courtois.

Jo. Ham kan man stole paa.

St. Remi

(smilende).

Ja, saa seer jeg ikke, der kan være Noget iveien.

Nittende Scene.

St. Remi. Courtois. Durand.

Durand.

Jeg kommer dog ikke til Uleilighed?

Courtois.

Na nei. (Til St. Remi.) Det er dog rigtigst, jeg gaaer ned og taler med Pigebarnet — uagtet, der er jeg vis paa min Sag. Og fra Deres Side er der jo heller Intet iveten. Saa skal vi nok Alle blive fornøiede. (Gaaer.)

Durand.

Nu, Herr St. Remi, har mit Raad skaffet Dem Trøst.

St. Remi
(i godt Lune).

Ja, kjære Ven, jeg finder mig aldeles beroliget. Mathilde er fuldkommen retfærdiggjort i mine Dine.

Durand.

Jeg har allerede sluttet mig dertil af vor Ven Vigoureux's Diltringer.

St. Remi.

Min Mistanke forekommer mig nu latterlig. Jeg indseer, De har Ret i, at man ikke maa tage det saa nøie med de Ord, der kunne falde i en Foyer.

Durand.

Vistnok. Men desuden — det kan nok være, at De selv, uden at vide det, har foranlediget den frivole Tone, De har truffet heroppe. Man har antaget Dem for en rig, lystig Fætter, der kun var bleven Actionair, for at komme i gode Forbindelser,

som man kalder det; og man har søgt at slaa ind i en Tone, som man formodede vilde behage Dem. Hippolyte — ja, det maa jeg dog anføre, for at forklare hans uhøflige Adfærd imod Dem — han har troet, De lagde an paa Marion. Han har været jaloux paa Dem, og har villet opkaste sig til hendes Ridder.

St. Remi.

Saa? har han? Ja, det undskylder ham virkelig meget. (Leende.) Har han villet opkaste sig til hendes Ridder mod mig? Det tyder paa noget Bravt i hans Character; det kan jeg godt lide. — Men lad os ikke tale mere om denne Sag. Jeg har baaret mig ad som en Laabe.

(Courtois træder ind igjen.)

Courtois.

Bliv ikke vred, Herr St. Remi. Jeg maa bede Dem om en Oplysning. Vige, da jeg nu gik ned, hører jeg, at den unge Oscar — jeg veed ikke, om De kender ham?

St. Remi.

Jeg har seet ham her. Et vakkert ungt Menneske.

Courtois.

Jeg hører, at han er ligesom ude af sig selv. Efterretningen om den store Formue, der er tilfalden

Marion, er ogsaa kommen ham for Dre, og nu paastaer han, at hun er hans Søster.

St. Remi.

Hans Søster? Er han ikke ret klog? Hun har aldrig havt Sødfende.

Durand
(til Courtois).

Har De ikke misforstaaet Oscar? Marion har jo selv ofte skjæmtet med, at hun ligesom Marie i Regimentets Datter, var en Søster til os Alle.

Courtois.

Na nei vist ikke. Han paastaer, hun er hans virkelige Søster eller dog Halvsøster. Thi Alt hvad han veed, er at hendes Moder har ogsaa været hans Moder.

St. Remi.

Men drømmer Mennesket?

Courtois.

De veed altsaa slet ikke Noget om den Sag?

St. Remi.

Na, hvor kan De troe, jeg skulde kjende til slige Galstaber!

Durand (affides).

Nu er der nok igjen Ild i Papirerne.

Courtois.

Ja, saa er der vel Intet derom. Dem maatte

man jo allerførst have givet den Underretning. Ikke sandt?

St. Remi.

hm!

Courtois.

Vil De ikke selv tale med ham og flye ham de Nykker ud af Hovedet? — Det Hele er jo vel en Bagatel. Men da han dog formodentlig vil paastaae, at en Part af Marions Formue kunde tilfalde ham, saa var det dog bedst at kjende Sammenhængen heraf. Desforuden gad jeg nok vidst, hvor stor den Familie er, jeg skal ind i. (Sdet han vil gaae.) Naa, der har De ham.

Tyvende Scene.

De forrige. Oscar (costumeret som En af Tyrolerne i „Regimentets Datter“).

Oscar

(iler i stor Bevægelse hen til St. Remi).

Herr St. Remi! jeg besværges Dem . . . lad mig ikke være i Ubished! Jeg antager, De maa kunne give mig Underretning om en Sag, der har den største Interesse for mig. Bedrager jeg mig, eller er jeg ikke virkelig en Broder til Marion?

St. Remi
(uvillig).

Unge Herre! slaae Dem de Tanker ud af Hovedet. Hvad De der siger er en Fornærmelse mod Marions Moder, en Dame af uplettet Rygte.

Døscar.

Marions Moder var gift. Hvor kan det da være en Fornærmelse? Endnu engang anraaber jeg Dem: nægt mig ikke den Underretning, De muligviis kan give mig. Har Marions Fader aldrig talt om mig?

St. Remi
(heftig).

Nei, han har ikke.

Døscar.

Aldrig? Han fornægter da sin Søn . . . o, det er ikke muligt! — Husk Dem om, min Herre!

St. Remi.

Jeg har sagt Dem min Mening; og jeg troer, De gjør bedst i at opgive denne, mildest talt, ubesindige Paastand.

Døscar.

Det er ikke Ubesindighed. Jeg har aldrig kjendt mine Forældre, men jeg har altid været overtydet om, at min Fader maatte være en anseet Mand — og nu, da saa mange Omstændigheder træffe sammen . . . det er ikke muligt Andet!

Courtois.

Men hvad er det da for Omstændigheder, De gjør Slutninger af?

Oscar.

O, de ere meget utvivlsomme! Marions Moder har været min Velgjørerinde fra mine tidligste Aar. Jeg kom daglig i hendes Huus. Hun havde den største Godhed for mig. Hun betalte for mig hos Herr og Madam Boupelin, hvor jeg var i Kost. Hun lod mig sætte i et af vore bedste Instituter, hvor jeg fik en udmærket Opdragelse. Hvorfor skulde hun tage sig saa meget af mig, naar der ikke var en hemmelig Grund dertil? — Og nu den forunderlige Omstændighed, at jeg, hvad man ofte har bemærket, har saa stor Lighed med Marion.

St. Remi

(affides, med Skraf).

Ja, han har Ret! Han ligner hende!

Durand.

Men, Oscar, alle disse Omstændigheder bevise jo overmaade lidet.

Oscar.

Men nu saa meget Andet, der kommer til, Herr Durand! — saa mange Bink og Gentydninger, Madam Boupelin har ladet falde, og der først nu ere mig aldeles tydelige. Engang, da Marions Moder

havde været hjemme hos os, og gif, efterat have givet mig en lille Trettesættelse, fordi jeg ikke var stittig nok i Institutet, sagde Madam Bouvelin: dersom du vidste, hvem der er din Moder, vilde du nok tage dig af vore Formaninger.

Durand.

Men saa spørg Deres Pleiemoder. Lad hende give Dem Oplysning.

Oscar.

Hun har aldrig været at bevæge dertil, saa ofte jeg ogsaa har anraabt hende. Der hviler overhovedet et mystisk Slør over min Fødsel, som Ingen hidtil har vovet at løfte. Ogsaa Marions Moder holdt sit Ægtekab hemmeligt — hvor rimeligt er det nu ikke, at alt dette staaer i Forbindelse med hverandre? (Til St. Remi.) Men De, min Herre, De kan ikke være uvidende om denne Sag; og jeg haaber, at De — —

St. Remi.

De har hørt, at jeg vil aldeles Intet vide derom.

Oscar.

Saa veed jeg, til hvem jeg skal henvende mig. Hun er ædelmodig . . . hun maa være underrettet, og hun vil ikke afflaae min Bøn. (Her ud.)

Courtois

(til St. Remi).

Veed De hvad — den Historie bryde vi os slet

ikke om. Samme Fader har de to unge Menneſter beſtemt ikke; og ſaa er det jo Noget, der ikke kommer Dem ved.

(Gaaer.)

Durand

(eſter et Dphold).

Herr St. Remi! De vil dog ikke lægge Dem diſe Laabeligheder paa Hjerte?

St. Remi

(der har gaaet beſtig op og ned).

Hør, kjære Ben, jeg er ſaa kjed af alle diſe Optøier, at jeg Naar jeg blot aldrig havde ſat mine Fødder herop!

Durand.

Jeg har advaret Dem; men De vilde ikke troe mig.

St. Remi.

Han ligner hende — det kan Enhver ſee — det er en paafaldende Lighed.

Durand.

Jeg har aldrig kunnet finde den.

St. Remi.

Men hvorfra ſtriver han ſig, denne Ulykkesfugl?

Durand.

Man kjender ikke hans Forældre; men baade han og Andre have en dunkel Formodning, at han ned-

stammer fra fornuende eller dog formuende Folk. Det er Alt hvad jeg veed.

St. Remi.

Om — hvad jeg vilde sagt . . . hvor gammel er han?

Durand.

Knap 17 Aar.

St. Remi.

Altsaa halvandet Aar yngre end Marion! (Affides.) Saa fort efter min Afreise er jeg bleven bedraget!

Durand.

Forjag dette onde Lune. Jeg hører Deres Datter nærme sig. Hun er henrykt over den lykkelige Bending i hendes Skjebne, og endnu har hun ikke seet en venlig Mine af Dem. Før, da De bragte hende denne Efterretning, var De mørk og ubenlig. Lad nu hendes Glæde rive Dem ud af disse falske Indbildninger; eller lad i det mindste ikke hende undgjalde derfor.

Enogtyvende Scene.

St. Remi. Durand. — Marion. Surville. Vigoureux. Courtois og endeel af Skuespillerpersonalet (der deels er i deres egne Klæder deels i Costumer af „Regimentets Datter“). — Siden Oscar og Madam Poupelin.

Mel. Fredmans Epistler Nr. 62.

Marion.

O, hvilket Held!

Surville.

Gratulerer!

Marion.

Har De alt hørt?

Courtois og Vigoureux.

Gratulerer!

Chor.

Gratulerer!

Marion.

Taf, mange Taf!

Courtois.

Alle som Een repeterer:

Skjebnen har vidst at vurdere

Deres Værd —

Marion.

O, Taf, Taf, Taf!

Nei, dette Held er mærkværdigt!

Surville.

Nei, det er ifkun retfærdigt.

Marion.

Al den Rigdom! — Jeg bliver gal!

Surville.

O, det har slet ingen Fare!
 Man paa Forstanden kan spare,
 Naar man eier sig Capital.

2.

Marion.

Eder jeg indbyder, Venner!
 Dagen, der Lykken mig sender,
 Vil vi feire —

Courtois. Vigoureux. Surville.

Taf, mange Taf!

Marion.

Alle, mig her gratulere,
 Vil jeg iasten tractere
 Med Champagne —

Courtois. Vigoureux. Surville.

Taf! Taf! Taf!

Marion.

Guderne feires med Fester.
 I, mine kjæreste Gæster —

Chor.

Vivat, vivat vor Marion!

Marion.

Glasset med mig skal I fylde!

Lykkens Gudinde vi hylde —

Courtois. Vigoureux. Surville.

Ja, vi vil Glassene fylde!

Lykken og Dem vil vi hylde!

Chor.

Vivat, vivat vor Marion!

Surville.

Marion! vi ere Alle ude af os selv over denne Begivenhed.

Courtois.

Deri har Surville Ret. Vi tage sand Deel deri.

Marion.

Ja, det veed jeg; og det er det, der gjør mig saa glad. — Men det er da forfærdeligt! At jeg skal blive saa rig paa eengang! Jeg troer aldrig, jeg kan finde mig deri. Naar jeg vaagner imorgen, vil jeg ikke kjende mig selv igjen. Er det ogsaa Sandhed? Er det ikke en Drøm?

Vigoureux.

Det er tilforladelig Sandhed; og hvis De tillod, elskværdige Marion, at jeg talte et Ord i Genrum med Dem

Surville.

Ja, ogsaa jeg ubbeder mig et Par Ord.

Marion.

Nei, jeg kan ikke tale et fornuftigt Ord med en
Eneſte. Jeg kan ikke blive . . . her er altfor ſnæ-
vert . . . jeg maa ned igjen. Lad os Allesammen
gaae ned.

(I det hun iler mod Udgangen, ſtandses hun af Oſcar, der
kommer trækkende med Madam Poupelin. Choret for-
lader under de nærmest foregaaende og efterfølgende Repliker
efterhaanden Scenen.)

Toogtyvende Scene.

De forrige. Oſcar. Madam Poupelin.

Mad. Poupelin
(ved Indtrædelsen).

Men, Oſcar, hvad ſkal alt dette ſige?

Oſcar.

De maa følge med mig. (Til Marion, i Bevægelse.)
Vredes ikke over, at jeg tier til Deres Udelmodighed,
at jeg søger hos Dem en Dplysning, hvoraf mit Livs
Lykke afhænger.

Marion.

Hos mig?

Oscar.

Jeg har mange Grunde til at antage, at De har kjendt mine Forældre, at disse have hørt til Deres egne Nærmeste. Nu har jeg bragt min Pleiemoder med, for at ogsaa hun kan være mit Vidne. Hvis det staaer i Deres Magt, da giv mig Nøglen til denne mit Livs uopløste Gaade.

Marion.

Deres Forældre? Na, staaer mit Hoved nu til at staffe Dem Deres Forældre! Spørg Madam Poupelin. Jeg har ingen Ret til at løse denne Gaade, som De kalder det.

(Gaaer, ledsaget af Bigoureux og Surville og Resten af Choret.)

Oscar.

O min Gud, ogsaa hun forlader mig!

Mad. Poupelin.

Men, Oscar, hvad er det for Fluier, du har sat dig i Hovedet?

Oscar.

Det er ikke Fluier. Det er min lovlige Ret, jeg forfølger. Jeg vil og jeg maa have Dplysning.

Durand

(ber tilligemed St. Remi nærmer sig).

Madam Poupelin, hvis De har Kundskab om denne Sag, mener ogsaa jeg, at De bør give Oscar den Dplysning, han har Ret at forlange.

Mad. Poupelin.

Bedste Herr Durand, er det da min Skyld, at det ikke er steet for længe siden? Har jeg ikke altid stridt med min Mand derom?

Durand.

Med Deres Mand?

Mad. Poupelin.

Just med ham; for nu skal det ud, han maa saa sige hvad han vil. Oscar er vor egen Søn.

Oscar.

Hvad siger De? Det er ikke muligt!

Mad. Poupelin.

Jo, desværre, det er baade muligt og vist. Jeg var dengang ung og kjendte ikke til Verden; og Naad til at gifte os havde vi ikke. Saa meente vi, det var bedst at holde det hemmeligt.

Oscar.

Madam Poupelin, det er ikke Sandhed, De siger. Jeg kan ikke være en Søn af Herr Poupelin. Jeg er en Søn af Marions Moder.

Mad. Poupelin.

Primer Drengen? Ja, hun har rigtignok været en Moder for dig; men du er vor Søn, siger jeg dig. — De maa vide, Herr Durand! Marions Moder var jo en Engel af et Fruentimmer. Da hun

nu saae, det faldd mig saa svært at sørge for Oscar, og hun syntes godt om ham, saa klædte hun ham og satte ham i Skole. Siden skaffede hun min Mand en lille Bestilling og gav os til at sætte Bo for. Saa giftede vi os, og det var nu altid min Mening, at vi skulde erklære Oscar for vor Søn. Men min Mand opfatte det bestandigt. Han var imidlertid bleven ansat som Hoboist ved Nationalgarden. Søderne ere der meget strenge, og han frygtede for sit Avancement.

Courtois.

Maa, Oscar, nu er Gaaden da løst, skulde jeg troe.

Oscar.

O, jeg er født i en ulykkelig Stund!

Durand

(der med St. Remi forbliver i Forgrunden, mens de Andre fortsætte Samtalen affides i Baggrunden).

Nu, Herr St. Remi! det har været Skjebnens Beslutning, at Deres Kone to Gange skulde retfærdiggjøres for en ubillig Mistanke. Oftere bør De ikke forlange, at et løst Rygte saa hurtig skal vise sig i sit Intet.

St. Remi.

Jeg er meget skamfuld over min uheldbrekelige Svagbed. Men al Philosophie hjælper ikke. Man

er et Bylte for Indtryk, man ikke vil troe paa, og dog maa give efter for.

Durand.

Hvis jeg da nu turde give Dem et godt Raad, saa vilde jeg opfordre Dem til snarest muligt at anerkjende Marion for Deres Datter. (Skjemtende.) De har nu af Herr og Madam Boupelins Exempel seet de stræffelige Følger af en utidig Opsættelse.

St. Remi.

Deres Raad vil jeg følge. Men jeg vil ikke skjule for Dem, at jeg nu finder det ønskeligt, at min Datter trækker sig tilbage til det private Liv.

Durand.

Virkelig?

St. Remi.

Hør mig, min Ven! De veed selv, at jeg kom hertil med Enthousiasme, at jeg var stolt af den Lykke, Marion gjorde paa Scenen. Men i den korte Tid, jeg har opholdt mig her, forekommer det mig, at altfor mange Farer og Fristelser omgive hendes Ungdom.

Durand.

Hun besidder selv det bedste Værn imod dem.

St. Remi.

Besidder hun ogsaa et Værn mod et bagtalerisk Nygte?

Durand.

Hun vil i enhver anden Stilling være udsat for det Samme. I Paris skaaner man Ingen. — Jeg kan ikke billige Deres Beslutning.

Courtois

(der imidlertid har staaet i Samtale med Oscar og Madam Goupelin).

Men De maa jo troe hvad Konen siger Dem.

Oscar.

Men naar jeg troer derpaa, saa er jeg tilintetgjort. En Trompeter ved Nationalgarden!

(Hler ud.)

Mad. Goupelin.

Ja, han er stridig. Det er ikke noget Nyt.

(Følger efter ham.)

Durand

(til St. Remi).

Den arme Thy kan ikke finde sig i sin Skjebne.

St. Remi.

Kan man ikke see til at hjælpe lidt paa ham? Mathilde har taget sig af ham. Deri ligger for mig en stor Opfordring til at fortsætte hendes Velgjørenhed. Tænk paa, hvad man kan gjøre for ham, og diæponeer ganske over mig.

Durand.

Nu, man hitter vel paa Noget at trøste ham

med. — Men nu maa jeg gaae fra Dem. Man samler sig til Operaen, der snart begynder. (Gaaer.)

Treogtyvende Scene.

St. Remi. Courtois. — Hippolyte. Kort efter Marion.
Surville. Vigoureux.

Hippolyte

(uden at bemærke St. Remi).

Marion er ligesom beruset af sin Lykke. Hun har ikke havt et Diefast tilovers for mig. Og alt dette kan jeg takke denne St. Remi for. Hvor jeg hader ham! Han har Hensigter — der kan ikke være Tvivl om. Men lad ham vogte sig! Jeg skal være paa min Post.

(Gaaer tilside, da Marion, Surville og Vigoureux træde ind.)

Marion

(ved Indtrædelsen).

Er det Deres Alvor, Vigoureux?

Vigoureux.

Mit fulde Alvor. De kjender mig, Marion, og De veed, jeg gaaer ærlig tilværks. Surville og jeg anholde om Deres Haand. Vælg nu iblandt os.

Marion
(med Latter).

De ogsaa, Surville! De, som altid pleier at falde Egtefæb en privilegeret Daarfæb.

Surville.

Det er en Daarfæb, man feent eller tidligt maa gjøre med. Det kommer kun an paa, at gjøre den i godt Sælfæb; og med Dem til Ledfagerinde bliver det en Lykke.

Marion (neier).

Jeg takker. — Men det Bærfte er, at Courtois allerede er kommet Dem i Forkjøbet.

Courtois
(der har nærmet fig).

Ja, og Marion har givet mig et meget opmuntrende Svar.

Marion.

Hvem fkal jeg nu vælge? Og hvem tør jeg ftoðe for Hovedet med et Afslag?

Surville.

Mel. Fredmans Epifler Nr. 74.

Marion!

Lad vor Bøn Dem bevæge!

Vælg nu Den, der er meefl Dem kjær!

Courtois, Vigoureux og Surville.

Vælg nu Den, der er meefl Dem kjær!

Surville.

Lad et Smil os alt her
Med Haabet vederbøge!

Vigoureux.

Marion!

Er det mig, De beslutter at tage?

Surville.

Vil De smykke mig Fremtidens Dage?

Courtois.

Tag mig til Hjertensfjær,
Hvis jeg Dem kan behage.

Marion.

O nei! jeg indseer ei, hvordan
Vælge jeg kan.
Gav jeg mit Ja
Til Een af dem,
Fortørnet blev
De Andre da.
Lad mig før sige — Nei!

Courtois. Surville. Vigoureux.

Marion!

Lad vor Bøn dem bevæge!

::: Vælg nu Den, der er meest Dem kjær. :::

{ Lad et Smil os alt her
 Med Haabet vederqvæge!

Marion.

{ Med et Smil kan jeg her
 Ei Noget vederqvæge.

Courtois. Surville. Vigoureux.

Marion!

Er det mig, De beslutter at tage?

Vil De smykke mig Fremtidens Dage?

{ Tag mig til Hjertensfjær,
 Hvis jeg Dem kan behage.

Marion.

{ Jeg har Dem lige fjær;
 Thi kan jeg Ingen tage.

Marion

(bliver St. Remi vaer).

Der er Herr St. Remi! Uden hans Samtykke kan jeg ikke bestemme mig.

St. Remi.

Mit Samtykke, forsaavidt Sagen staaer til mig, vil ikke mangle, naar en retsaffæren Mand har bundet Deres Hjerte. Men jeg tør ikke fortie, saavel til Efterretning for Dem som for de Herrer, der gjøre sig Haab om Deres Haand, at der fra iaften vil stee en Forandring i Deres Stilling.

Marion.

I min Stilling?

St. Remi.

Der er en Betingelse knyttet til den Formue, der tilfalder Dem. Allerede imorgen maa De følge med mig og træde over i det private Liv.

Sippolyte (affides).

Følge med ham! Tænkte jeg det ikke nok! (Høit.) Min Herre, De anmasser Dem Rettigheder over denne Dame, som jeg aldrig kan troe tilkommer Dem. Hun er Herre over sine Handlinger. Hun skal ikke følge med Dem. De har indtil idag været hende som os ubekjendt.

St. Remi.

De tvivler om min Competens? Ved De da ikke, at Herr Durand staaer inde for Sandheden af mine Ord?

Sippolyte.

Men jeg mener dog, at Marion bør ikke forlade os, fordi det falder en Fremmed ind at befale det.

St. Remi.

Er hendes Faders Bud en Fremmeds?

Sippolyte.

Det tilkommer Dem at bevise, at det er hendes Faders Bud. Jeg paastaer, det er usandsynligt. Han tillod hendes Moder at blive her; hvorfor da

ikke ogsaa Datteren? Jeg forlanger, De skal vise os, hvor denne Betingelse staaer skrevet.

St. Remi.

Hvis jeg nu spurgte Dem, med hvad Ret De fræver mig til Regnskab?

Hippolyte.

O, jeg har stor Ret dertil! Jeg taler ikke blot i mit Navn, men i alle mine Kunstfællers. Marion er opdraget iblandt os. Hun har været her fra Barnsbeen. Med os har hun fristet gode og onde Raar. Hun har været en Søster for os Alle. Uden at hun selv, uden at vi maaskee have vidst det, har hun været den gode Aand i vort Samsund. Det er først idag, at Tvedragtens Sæd er saaet ud iblandt os; og det er Dem, vi kan takke derfor. Tag Deres Rigdom tilbage! Den er en Ulykke for hende, en Ulykke for os.

St. Remi

(affbes).

Han behager mig, denne unge Mand. (Svit.) Marion, De tier; og der er dog Meget, der i dette Dieblif venter paa Deres Afgjørelse. Denne Herre har, hvis jeg ikke feiler, Mistanke til mine Hensigtens Reenhed. Har De heller ikke Tillid til mig?

Marion.

Jo, Herr St. Remi, jeg har Tillid til Dem.

Det har jeg havt fra det første Dieblif jeg saae Dem, uden at jeg selv kunde forklare mig Grunden. I al min Glæde har det bedrøvet mig, at De ikke mere var saa venlig mod mig som før, at De næsten med Ulyst meddeelte mig den Efterretning, De har bragt. Og De betænkte ikke, at der i dette glædelige Budskab laae en Smerte, der vel kunde behøve et Par trøstende Ord. Jeg har ikke kjendt min Fader, kun igjennem min Moders Kjærlighed til ham var han mig dyrebar. Nu, da jeg efter hendes Død erholder det første Bud fra ham, erfarer jeg, at han er langt herfra, at der kan gaae Aar og Maanedes hen, inden han kommer hertil. De kjender ham, De er en Ven af ham, De er det Mellemed, der paany binder mig til ham, jeg skylder Livet. Skulde jeg saa ikke føle mig draget hen til Dem med Tillid og Velvillie?

Hippolyte (affides).

Hun forstrækker mig!

St. Remi.

Disse Ord hører jeg med Glæde. Hvis jeg fortolker dem rigtigt, tør jeg altsaa haabe, at De følger min Opfordring og forlader Paris.

Marion.

Herr St. Remi, har De ogsaa rigtig betænkt den hele Betydning af dette Forlangende? Jeg skal

forlade den Virkefreds, hvori jeg hidtil ene har levet og aandet. Er da den Kunst, jeg udøver, en Klædning, man kan tage paa og lægge fra efter Behag? Er ikke Poesiens Verden en anden end det daglige Livs? Og troer De, at Den, Muserne engang have trykt et Kys paa Panden, kan ustraffet forlade Deres Tjeneste? Mig vilde en bestandig Længsel drage tilbage til dette Sted, hvor de stige ned i deres Herlighed og ved Ordets og Tonens Skjønhed vække den siebliffeligste Sympathie. Mig vilde hine usynlige Aander, der hver Aften, naar Livets Sykler lægges tilside, paa dette Sted reise den underfuldeste Bygning — mig vilde de bestandig vinke tilbage og midt i Overflod og Rigdom bringe mig et uerstatteligt Savn.

Hippolyte (affides).

O, det er atter Marion, der taler!

Marion

(med et Blik paa Hippolyte).

Og desuden, det er Sandhed hvad Hippolyte har sagt: meer end eet Baand binder mig til dette Sted. Jeg kan ikke forlade dem, der i onde og gode Kaar have været mine Venner. Jeg har følt mig som en Søster til dem Alle, har med dem Alle stræbt til eet og samme Maal. — Jeg veed, Herr St. Remi, De har selv en ædel Begeistring for Kunsten. Det var

fra Scenen, at Mathilde Lavallée rev Dem hen. Lad Marion da søge at takkes Dem ved de samme Midler. Lad hende give Dem Erindringer om En, der var Dem kjær. Men forlang ikke, at hun skal opgive sig selv, idet hun opgiver Det, der har størst Betydning for hende.

St. Remi.

O Marion! hvad erindrer De mig om!

Marion.

Mel. Vive le roi, vive la France. (De Danske i Paris.)

1.

Har man betraadt den tause Strand,
 Hvor Kunstens Nander mægtig raade,
 Man bindes fast dertil paa stand
 Ved tusind hemmelige Traade.
 Man arver der et himmelsk Held.
 Men vil man det igjen forsale,
 Da standser Livets bedste Væld —
 ∴ Altid man længes vil tilbage. ∴

2.

Jeg blev som Barn til Ryften ført
 Og lærte fatte Kunstens Stemme,
 De Toner, jeg som Barn har hørt,
 Jeg veed, dem kan jeg aldrig glemme.
 Jeg tidlig bandt til Kunstens Hal

Mit Hjerte med dets Fryd og Klage.
 Jeg fulgte der et helligt Kald —
 ∴ Aldrig jeg træde kan tilbage! ∴∴

St. Remi
 (ubrydende).

Marion! mit elskede Barn! hvor kunde jeg et
 Dieblit glemme, at du er min henfarne Mathildes
 gjenfødte Billede! Ja, med Føie husker du mig paa
 hende. Saaledes talte ogsaa hun, saaledes sværmede
 ogsaa hun for sin Kunst, saaledes har hun i mange
 lykkelige Timer revet mig med sig.

Marion.

Hvorledes? Forstaaer jeg Dem ret?

St. Remi.

Kom i mine Arme, min Datter! og kjend din
 Fader i mig.

Marion.

Min Fader! D, er det virkelig sandt? Lør
 jeg troe derpaa?

St. Remi.

Du kan troe derpaa — og tilgiv mig, at jeg
 under et andet Navn først ønskede at lære dig at
 kjende.

Marion.

Saa har da den Følelse, der bestandig drog mig
 hen til Dem, ikke stuffet mig!

St. Remi.

Nei — og med en ubestrikelig Glæde, skjøndt jeg selv ikke vovede at troe derpaa, har jeg bemærket det.

Surville

(affides til Hippolyte).

Den Opdagelse gjør en Forandring.

Hippolyte

(til St. Remi).

Herr St. Remi — o, jeg er meget skamfuld. Jeg har fornærmet Dem med min ubesindige Mistanke.

St. Remi.

Det er Dem let tilgivet. Deres Omhu for min Datters Ære og Belsærd er i mine Dine en Fortjeneste. — Men jeg har hørt en Fugl synge om, at ogsaa De anholder om hendes Haand, skjøndt De just ikke nu i dette Dieblif har meldt Dem. (Til Marion.) Ifald du kan, mit Barn, og jeg aner, at du kan, saa bestem dit Valg iasten, og lad os paa denne Maade fejre vort Gjensyn.

Surville

(der tilligemed Courtois og Vigoureux gjøre Mine til at nærme sig).

Velan, skjøne Marion, vi vente paa Deres Beslutning.

Marion.

(rækker Hippolyte Haanden).

Hippolyte! De har længe ønsket, at jeg skulde offentliggjøre vor Forlovelse —

Surville og Vigoureux.

Deres Forlovelse!

Marion.

Og jeg har lovet Dem at erklære mig, naar vi fik Raad til at gifte os.

Hippolyte.

O Marion! De gør mig lykkelig.

Courtois.

Hippolyte! Hvad ligner nu det!

Vigoureux.

Lad gaae! Han er en brav Karl!

(Man hører atter Theaterkloffen.)

Fireogtyvende Scene.

De Forrige. Durand samt endeel af det til „Regimentets Datter“ hørende Chorpersonale.

Durand.

Mine Herrer og Damer! Operaen begynder.

St. Remi

(til Marion).

Velan, mit Barn, betragt denne Aften som en

ny Begyndelse til den Bane, du har valgt, og som jeg ikke vover at modsætte mig. Jeg selv vil begive mig ned paa Tilskuerpladsen. (Til Durand.) Thi jeg indseer nu, De har Ret deri, at Opholdet mellem Coulisserne og i Foyeen er farligt for Uindviede. (Til de Omstaaende.) Dem, mine Herrer og Damer, har min Datter inviteret til Iaften efter Forestillingen. De tillade, at jeg paatager mig hendes Forpligtelse; og vi ville da slutte denne Aften muntert i hverandres Selskab.

Almindeligt Chor.

Mel. Aus Feuer ward der Geist erschaffen.

1.

Vi glade Festens Opraab følge,
 Naar endt er denne Aftens Spil.
 Med Skummet af Champagnens Bølge
 Lykønske Marion vi vil.
 ∴ Af Vinens Brusen, Broppens Knaald
 Vor Jubel da ledsages skal. ∴

2.

St. Remi.

Jeg fejrer denne Fest med Føie,
 Jeg venteb' den i mangt et Aar.

Sippolyte.

For os det skal dens Værd forhøie,
 At alt vort Held fra Dem udgaaer.

St. Remi.

Jeg glemmer mangen sorgfuld Dag
Fasten, i et muntert Lag.

Chor.

Vi glemme mangen sorgfuld Dag
Fasten, i et muntert Lag.

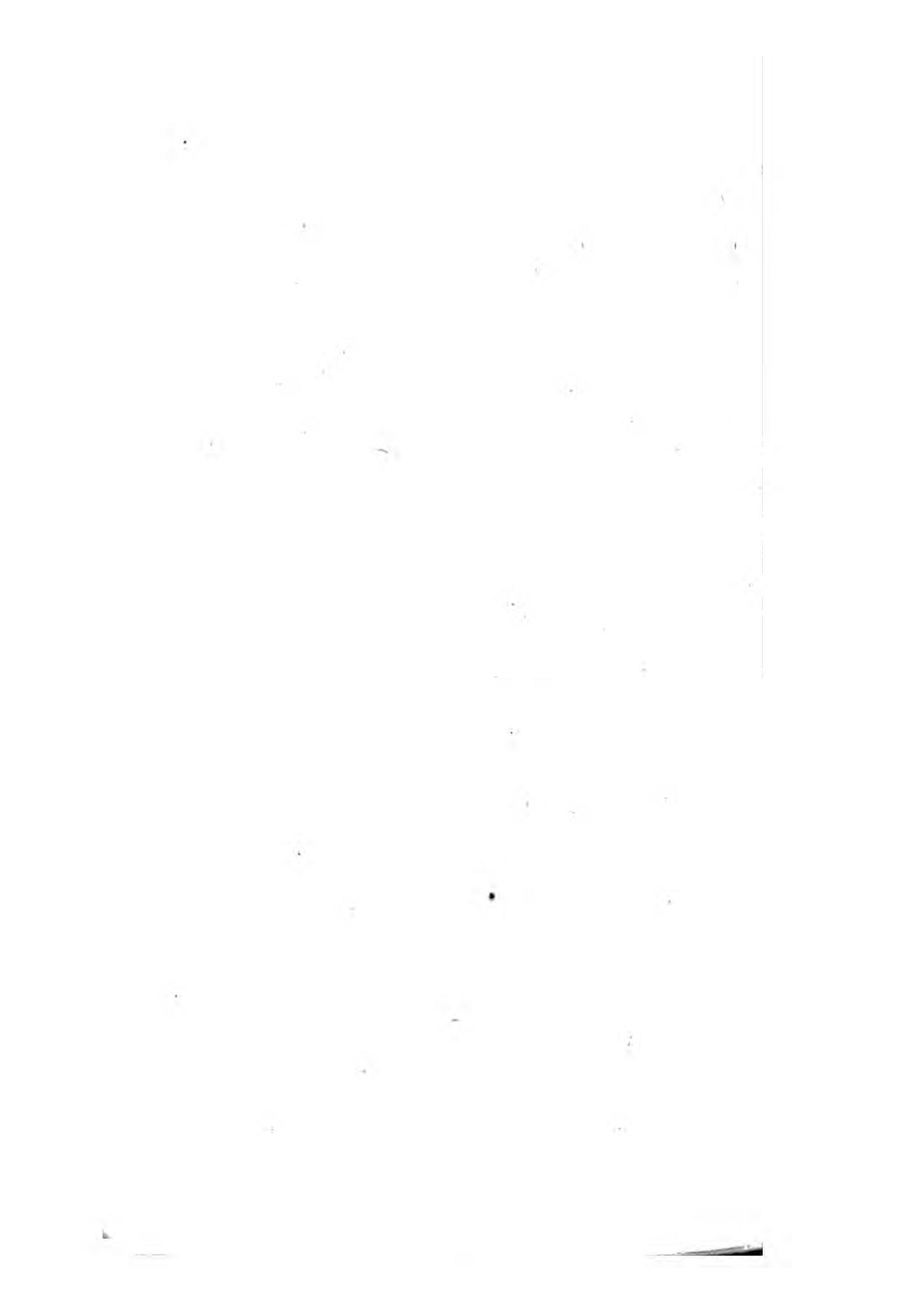
3.

Marion
(til Publikum).

Uventet ofte Lykken vandrer
Til Menneskernes Bolig hen.
Den virker hurtig, den forandrer,
Og Alting rives hen med den.
Men Gæst fornægter ei sit Krav:
Den Gunst, en ædel Kreds os gav.

Chor.

Ja, Gæst fornægter ei sit Krav o. s. v.

Sparekassen

eller

Naar Enden er god, er Alting godt,

Lystspil i tre Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater d. 26de Mai 1836.

Personerne.

Skaarup, Kjøbmand.

Madam Skaarup, hans Kone.

Jansine }
Antonie } deres Døttre.

August, Skaarups Søstersøn.

Adolf, Fuldmægtig i Admiralitetet.

Madam Kust, Collectrice ved Classe-Lotteriet.

Nicolai Keiersen.

Jacob, Baadsmænd.

Første Herre.

Anden Herre.

Tredie Herre.

En Dame.

Flere Herrer og Damer, en Pige, en Karl.

Scenen er i Kjøbenhavn i Skaarups Huus.

Første Act.

En simpelt meubleret Dagligstue. En Dør tilhoire (for Skuespillerne). En Hoved-Indgang i Baggrunden.

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, sees de Tilstedeværende at sidde i en Halvfreds og i følgende Orden: Antonie. August. Skaarup. Madam Skaarup. Jansine. Man er i levende Disput.

Skaarup.

Ja, Børn, en Beslutning maae vi tage. Det kan ikke nytte at sidde her og snakke i Munden paa hverandre.

Mad. Skaarup.

Jeg har sagt min Mening, og derved bliver jeg.

Jansine.

Men Mo'er dog! hvor kan du være saa paa-
staaelig?

Mad. Skaarup.

Barn, jeg seer paa det Nyttige. I see paa lutter Narrestreger.

August (piqueret).

Jeg beder om Forladelse, kjære Tante! Min Proposition er sandeligen ingen Narrestreg.

Mad. Skaarup.

Ja, jeg meente Børnene.

Antonie

(der har reist sig og seet ud af Vinduet).

Ja'er! der kommer Adolf herop. Han er saa fornuftig. Han kan bestemt give os et godt Raad.

Mad. Skaarup.

Du skal see, han er af min Mening.

Jansine.

Net, Adolf gjør Alt hvad jeg beder ham om, det veed jeg.

Skaarup.

Ja ja da! Lad os høre hans Mening. Han er Skam en indsigtsfuld Mand. I skal see, han siger som jeg.

August.

Jeg tør næsten parere, han holder med mig.

Antonie

(affædes og leende til Jansine).

Hvis han ikke holder med os, skal han ikke have et rolligt Dieblif for mig.

Anden Scene.

De forrige. Adolf, omhyggelig klædt, hvide Handsker o. s. v.
kommer fra Hoved-Indgangen.

Adolf.

God Morgen, Herr Skaarup! God Morgen,
Madam Skaarup! — Min bedste Jansine! (Kysser
hende paa Haanden.) Er jeg ikke accurat?

Jansine

(Kysser ham paa kinden).

Du er altid den samme.

Mad. Skaarup

(affides til hende).

Jansine, huff paa hvad jeg har sagt.

Jansine (fortrebelig).

Hvad er der nu iveien?

Mad. Skaarup.

Ja, Barn, saa længe Alting er uafgjort, passe
sig ikke saadanne Familiariteter.

Jansine.

Hvad kan det stude, naar vi ere mellem os? —
Men der er heller Ingen, der under mig et eneste
fornøiet Dieblif. Fordi vore Forhold ere saa ulykke-
lige, derfor skal jeg altid lide.

(Gaaer hen til Vinduet og græder.)

Skaarup (affides).

Naa, nu skal der igjen mundhugges og flæbes.

Abolf

(der imidlertid har hilst paa August og Antonie).

Jeg seer, hele Familien er samlet. Er der passeret noget Nyt?

Mad. Skaarup.

De har gjettet det; og vi vilde netop høre hvad De raader til i denne Sag. Min Mand kan fortælle Dem det.

Skaarup.

Med Fornøielse. Sætter Jer nu Alle ned igjen, saa skal jeg fremsætte Sagen, og saa kan Enhver sige sin Mening paany. Herr Abolf kan da allerbedst dømme. — En Stol til Herr Abolf!

Antonie.

Værsgod! (Affides til ham.) Jeg kan hilse dig fra Jansine og mig, at du skal smukt være af vor Mening.

Abolf.

Meget vel. (Sætter sig ved Siden af Jansine.)

Skaarup

(rømmende sig).

Seer De, det er Dem formodentlig bekjendt, at der i mange Aar har boet hos os en aldrende Pensjonist, ved Navn Sørensen. Han var Bebersvend, lidt sær og paastaelig og havde vistnok sine Feil, men han døde som en from, gudhengiven Mand og

— naar Enden er god, er Alting godt, som jeg pleier at sige. Jeg vil mangen Aftenstund savne ham ved en Styrvolt —

Mad. Skaarup.

Alt det veed Herr Adolf. Fortæl du fort og godt, at Sørensen er død paa Hospitalet, og at man nu har aabnet hans Testament.

Skaarup.

Jaja da. — Dette Testament indeholder først adskillige Clausuler angaaende hans Begravelse, f. Ex. at han vil begraves med Baryk paa, da han altid har lidt meget af Gigt i Hovedet; at man skal give ham et Stykke Lakrits og en Pose Hyldehee med og to Par blaa, uldne Vanter; at man skal

Mad. Skaarup.

Lad mig fortælle, Mand! du bliver aldrig færdig. — Dette Testament indeholder den Clausul, at han har efterladt os 300 Rigsdaler, med det Tilspøende, at han havde den faste Tro, disse Penge vilde skaffe hele vor Familie Lykke og Velsignelse, naar de bleve rigtigt anvendte.

Skaarup.

Rigtigt og sparsommeligt anvendte, staaer der. Det Ord maa man Skam lægge Mærke til.

Mad. Skaarup.

Nu gaaer vor Disput ud paa, hvorledes vi skal

anvende disse Penge, for at Sørensens Spaadom kan gaae i Opfyldelse. Han var en klog Mand, og har ikke sat disse Ord hen for Ingenting. Min Mand mener — ja, Mand, sig du nu først din Mening.

Skaarup.

Jeg for min Part lægger Eftertryk paa Testators Ord: sparsommeligt. Sørensen har i mine Velmagts-Dage ofte raadet mig til Deconomie og til at sætte nogle af mine Penge fast for paakommende Tilfælde. Men dengang vilde jeg ikke høre ham. Siden, da det gik tilbage for mig, var det for sildigt. Nu derfor, da han har testamenteret os denne Sum, mener jeg, at vi skal sætte den fast, og foreslaaer jeg Sparekassen. Der staaer den sikkert og forrenter sig. Naar endeel Ar er gaaet hen, er det en ganske kjøn lille Summa, hvormed jeg kan afbetale en gammel Gjæld, der trykker mig, og den nye Klattegjæld, der kommer til, og som til den Tid er gammel. Herved faaer jeg Hænderne fri, har fuld Raadighed over mine Indtægter og kan tænke paa mange Ting, som jeg nu maa lade fare, og som dog kunde være vor Familie baade til Gavn og til Nytte. Jeg har saaledes tænkt paa nye Reoler i min Skriverstue og paa at lønne en lille Fuldmægtig, der kunde gaae Bye-Grinder for mig og min Familie. — Min Kone derimod mener . . .

Mad. Skaarup.

Jeg siger, at Den, der gemmer til Matten, han gemmer til Ratten. At sætte Pengene i Sparekassen er det samme som at kaste dem bort —

Skaarup og Adolf.

Ih, Gud bevares!

Mad. Skaarup.

Ja, hvem veed, hvor vi er' henne, naar den Tid kommer, at vi skal have Nytte af Pengene i Sparekassen. Derimod er der ingen større Betsignelse i et Huus, og Ingenting, der gjør mere Gavn baade strax og for lang Tid, end et godt Kinned-Skab og gode, daglige Gangklæder; og hertil mener jeg, vi skal anvende endeel af Pengene.

Jansine.

Mo'er tænker aldrig paa Andet end paa sit Kinned-Skab. Vi har jo Alle hvad vi behøve.

Mad. Skaarup.

Har I hvad I behøve? Ja, det vil vise sig, naar jeg engang skal tænke paa Tert Udstyr.

Jansine.

Mit Udstyr! Den Sorg kan du spare. Jeg bliver saa aldrig gift; og desuden har mit Udstyr ligget færdigt siden Paasten.

Mad. Skaarup.

Skal vi da ikke begynde at tænke paa Antonie?

Antonie (hurtig).

Med mig har det ingen Hast.

Skaarup.

Ja, med den Paasjar komme vi ingen Wei.
Lad nu August sige sin Mening.

August

(gjørende sig kostbar).

Ja, jeg for min Deel maa oprigtig tilstaae, at jeg har en egen Anskuelse af denne Dvæstion. Det ligger i Sagens Natur, at 300 Rigsdaler ikke kunne betragtes som nogen stor Capital. Renterne deraf ville selv i en Snees Aar ikke udgjøre noget Betydeligt. Naar derimod disse Penge anlægges rigtigt eller gjøres hensigtsmæssigt frugtbringende, saa kunne de blive en Kilde til Velstand. Jeg har derfor, som Noget, der ganske tilfældig faldt mig ind, foreslaaet at anvende ommeldte Penge til dermed at kjøbe en Drengeskole. En af mine Venner har en superb Skole paa 12 Dreng, der næsten Alle betale ordentligt, og temmelig sikkert Haab om at To komme til. Dette Institut vil han sælge omtrent for den omtalte Sum, en ubetydelig Betaling, naar man betænker, at en saadan Skole kan ved en fløg Bestyrelse udvides utroligt, ja, at man har Exempler paa, at Drengenes Antal er steget til Hundrede; og hvor lucrativ en saadan Anstalt kan gjøres, behøver jeg ikke at sætte

ud fra hinanden for en saa indsigtsfuld Mand som vor Ven Adolf. — Alt kommer naturligviis an paa en flog Bestyrer; men for at de ikke skulle være i Forlegenhed herfor, tilbyder jeg mig med Fornøielse. I 8 Aar har jeg været Lærer i Byens fleste Instituter, og jeg tør sige, jeg veed baade hvorledes man skal tage Børnene og hvorledes man skal tage Forældrene; tør derfor næsten indestaae for et heldigt Resultat. — Dette var med saa Ord mit Forslag, som jeg aldeles underkaster vor Vens Betænkning.

Adolf.

Det er unægtelig et Forslag, der fortjener at overveies.

Mad. Skaarup.

Ja . . . men det vil dog give en Hoben Bryderi.

August.

Bistnok. Men Bryderiet paatager jeg mig, at sige mod et moderat Salair; og Fordelen tilfalder Dem.

Mad. Skaarup.

Det var jo for saa vidt godt. Men alligevel — — ja, hvad mener du, Mand?

Skaarup.

Jeg mener, at det kan vi jo tænke over. Sparekassen er sandtnok sikkrere; der staae Pengene fast.

Men lad nu Jansine først komme med hvad hun har at sige.

Jansine.

Jeg vil slet ikke sige min Mening. Der er saa Ingen, der bryder sig om hvad jeg siger.

Skaarup.

Hvad er det for Snak, Barn! Skal Herr Adolf ikke høre os Alle?

Adolf.

Min bedste Jansine! det bliver sandeligen nødvendigt . . .

Jansine.

Ja, søde Adolf, for din Skyld skal jeg sige min Mening; for du er den Eneste, der seer paa hvad jeg siger. (Torrer Dinene.) I kan for mig gjøre hvad I vil. Men da der nu i tre Vintre har været Tale om en Klædes-Kaabe til mig og til Antonie, saa synes jeg, det var ikke for meget, om endeel af Pengene anvendtes dertil. En Klædes-Kaabe kan vi længe have Gavn af; og jeg er vis paa, at Sørensen, om han levede, vilde give mig Ret.

Skaarup

(viller sig bag Dret).

Vistnok kan I længe have Gavn af en Klædes-Kaabe. Men sandt at sige, Barn! veed jeg ikke, hvorledes den skal staffe hele vor Familie Lykke og

Befignelse, som dog Sørensen har spaaet om disse
Venge.

Jansine (grædende).

Ja, jeg tænkte det nok. Jeg kan aldrig sige et
Ord, uden at de Alle ere imod mig.

Skaarup

(til Adolf).

Naa da! her har De alle de forskjellige Menin-
ger. Gud veed, de ere forskjellige nok. — Hvad
synes De nu?

Antonie.

Men, Fatter! skal jeg da ikke

Skaarup.

Det er Skamfærd sandt! — Kom da du med
dit Beshv.

Antonie.

Pro primo er jeg af samme Mening som min
Søster hvad Raaberne angaaer; thi det kan aldrig
stade. Pro Secunden

Skaarup (rettende).

Pro secundo.

Antonie.

Pro secundo mener jeg, at da der ligeledes i
tre Vintre har været Tale om en Loge paa Comes-
dien, saa burde vi nu iaar tage to Bladser til om
Torsdagen. Det bliver bestemt morsomt i Vinter.

Rogerne ere betalte saa høit, saa de, der skrive for Theatret, ret vil gjøre sig Umag iaar.

Abolf.

Min gode Antonie! vi bør ingenlunde antage, at Forfatterne skrive for Fordelens Skyld. De have andre, langt ædlere Motiver.

Antonie.

Det er nok muligt; men derfor kan de gjerne være i Binden for Penge. Meget har de jo ikke, siger man; og jeg for min Deel har altid troet, at naar man i Parterret raaber: „Forfatteren leve!“ saa skeer det, fordi man frygter for, han har Ingenting at leve af.

Abolf.

Jeg vil ikke modsigge dig, men troer dog, at dette Udraab skeer af en anden Grund.

Antonie.

Ihvorum Alting er, mener jeg, at Sansene og jeg ved vore Forslag følge Fa'ers eget Exempel.

Skaarup.

Mit Exempel? Jeg gaaer jo aldrig paa Comedie; og med Raabe paa lader jeg mig da heller ikke see.

Antonie.

Nei, men du siger altid, at man skal forbinde det Nyttige med det Behagelige; og derfor gaaer du

ikke ud ad Borten med os Andre for at tage dig en Motion, men spiller Regler i Store Kongensgade.

Skaarup.

Det er endelig sandt, og forsaavidt har du jo Ret. Men . . . men, jeg seer min Sandten dog ikke, hvad Lykke og Velsignelse vor Familie kan vente sig af to Comedie-Billetter.

Antonie.

O Fa'er! det er en stor Lykke at gaae paa Comedie. Jeg er aldrig saa glad som naar jeg er der. Jeg har undertiden leet og grædt paa eengang; og jeg har læst i en Bog, at videre kan vi stakkels Mennesker ikke drive det.

Skaarup.

Nu ja da! — Er du saa færdig?

Antonie.

Saa har jeg endnu et Par andre Smaa-Forslag, f. Ex., at vi skulde lægge lidt af Pengene tilside som Hjælp til at leie Værelser udenfor Borten næste Sommer; men fremfor Alt, at vi saasnart som muligt maae kjøbe en ny Hat til Mo'er. Mo'er seer ud som et Spectakel med den gamle, blaa Hat. Den er vendt og farvet op tre Gange. Skal den nu vendes 4de Gang, kan vi ligesaa gjerne sætte Toeret ud.

Mad. Skaarup.

Lad I mig og min Hat i Ro, Børn.

Antonie.

Ja, Mo'er, men naar vi gaae ud ad Vesterport og du er med, saa vender Skildvagten sig altid og seer paa din Hat.

Skaarup.

En ny Hat til Mutter bliver der nok Raad for; saa derfor har vi ikke nødig at kjevles. — Vilde nu De, Herr Adolf, som en fornuftig, studeert Mand, give os Deres Mening om dette intricate Spørgsmaal, saa vilde vi være Dem meget forbundne.

Adolf

(reisende sig).

Jeg føler tilfulde det Vanstelige i at afgive en Betænkning over saa forskjellige, men hver især af de vægtigste, hyperligste Grunde understøttede Meninger. Jeg skylder at bevidne Dem, Herr Skaarup, min Agtelse for den Wiisdom, hvormed De søger at skaffe Familiens Financer en fast Fond ved at neblægge Pengene i Sparekassen.

Skaarup.

Der kan du see, Mutter!

Adolf.

Men jeg kan ikke mindre anerkjende det Fortjenstlige i Deres Forslag, Madam Skaarup! der ved at ønske Pengene anvendte til Vin og Gangklæder,

henvender Opmærksomheden paa Industriens Fremme, ligesom det nyere franske Ministerium.

Mad. Skaarup.

- Hører du, Mand?

Abolf.

Jeg beundrer og glæder mig ved min Ven August's Proposition, der omfatter en saa vigtig Green som Underviisnings-Bænet. Ja, selv min gode Jan-sines og Antonies forskellige Forslag tør jeg tilstaae en fortjent Anerkjendelse, da disse søge at tilvejebringe en ønskelig Forening mellem det Nyttige og Det, der blot sigter til Livets Forskjønnelse. Ja, jeg indrømmer virkelig, at Antonie ved at foreslaae to faste Pladser i en Loge har gjort et Skridt til at realisere det saa ofte yttrede Ønske: at bygge en Bro mellem Theatret og Folket, at forbinde Livet og Kunsten. Jeg kan saa meget hellere indrømme dette, som det allerede er anerkjendt af vore ypperste Publicister, at Fædrelandets materielle Interesser meget godt kunne blomstre ved Siden af Interessen for Thalias og Mel-pomenes Tempel.

Antonie.

Idag taler du som en Engel, Abolf!

Skaarup (opmærksom).

Stille, Barn!

Abolf.

Naar jeg nu desuagtet maa sætte en kraftig Opposition mod enhver af disse Meninger, da steer det ifkun fordi jeg troer, vi bør opoffre personlige Interesser for det almindelige Bedste og bidrage Vort til at understøtte offentlige Institutioner. Hvad kan være os mere værdigt end at lægge en af Lykken skjænkede Capital paa det Offentliges Alter? og tør vi ikke haabe, at en saadan Opoffrelse visselig vil opfylde Testators Spaadom og geraade hele Familien til Lykke og Velsignelse? — Skulde jeg derfor give min Mening om Anvendelsen af den bevidste Sum og gøre mig værdig til den Tillid, Familien viser mig, da kan jeg efter mine Anstuelser ikke foreslaae noget Bedre, end at vi paa en ædel, selvopoffrende Maade sende Pengene til Bombebøssfen.

Alle

(med et Udraab).

Til Bombebøssfen?

Mad. Skaarup

(der tilligemed de Dyrige imidlertid har reist sig).

Na, ikke Noget! Hvor kan et fornuftigt Menneske falde paa Sligt!

Sansine.

Til Bombebøssfen? — Men, søde Abolf, det er da vel ikke dit Alvor?

Abolf.

Tilforlæbeligt er det mit Alvor.

Skaarup.

Til Bombebesøgen? Hm! hm! Mener De virkeligt, at vi saadanne skulde skjænke alle de 300 Rigsdaler dertil, uden Revenüer, uden Renter, uden at have Noget derfor?

Abolf.

Naturligviis. Følelsen af at have gjort en god Gjerning er Capitalens bedste Renter.

Skaarup.

Ja, det er vel sandt; men af de Renter kan man ikke leve i Elden som vore og naar man har Kone og Børn. Nei, saa troer jeg dog, Renterne fra Sparekassen ere at foretrække.

Antonie

(slaaer Hænderne sammen).

Til Bombebesøgen! — Jeg troer, naar der falder en Bombe ned i Huset, kunde jeg ikke blive mere forstrækket end over dette Forslag.

August (spydig).

Ja, man kan sandeligen ikke andet end blive frapperet over den mageløse Uegennyttighed, hvormed vor Ven Abolf disponerer over Familiens Capitaler. Deres Foresatte i Admiralitetet ville sikkert vide at skønne paa Deres Interesse for denne Sag.

Abolf.

De maae ingenlunde troe, at Egennytte —

Skaarup.

Nei, bevares! derom er slet ikke Taler. Deres retskafne Character kjende vi Alle.

Jansine.

Søde Abolf, troer du virkelig, vi skulde

Abolf

(lidt varm).

Min bedste Jansine! du veed, jeg taler og handler kun efter Pligt og Sambittighed.

Jansine.

Ja, det veed jeg, søde Abolf. Og naar du siger det, er det vist rigtigt.

Mad. Skaarup

(tager sin Mand assides).

Jeg mærker nok, det er bedst, vi følge vort eget Hoved. Mange Raadgivere duer ikke.

Skaarup.

Ja, som du synes.

Tredie Scene.

De forrige. Madam Rust (fra Hoved-Indgangen).

Mad. Rust.

Her har De mig igjen, lille Madam Skaarup. Saasnart jeg kunde komme fra Stuen, skyndte jeg

mig herop for at høre, hvorledes Sagerne staae sig. Hvad har De nu besluttet med Pengene?

Mad. Skaarup.

Na, her kan man jo aldrig komme til Redelighed i nogen Ting.

Mad. Ruff.

Ikke? — (Efter en Pause.) Har De tænkt paa hvad jeg spurgte Dem om?

Mad. Skaarup.

Jo; men det synes min Mand ikke om.

Mad. Ruff.

Na, Deres Mand synes nok om det, naar De bifalder det. Skal en Mand ikke gjøre saa meget for sin Kone? — Herr Skaarup! kan jeg troe hvad Deres Kone siger, at De ikke vil unde hende den Glæde at tage en Seddel i min Collection.

Skaarup.

Jeg under hende al den Glæde, der stemmer med Fornuft og Ærbørdighed. Men jeg seer ikke hvad Glæde hun kan have af at kaste 25 Rigsdaler ud af Vinduet.

Mad. Ruff.

Af Vinduet? Hvor kan De som en forstandig Mand tale saaledes? Om De nu vinder det store Lod, er' saa Pengene kastede ud af Vinduet?

Skaarup.

Min kjære Madam Ruff! jeg har nu spillet over en Snees Aar i Klasse-Lotteriet, har snart havt en heel, snart en halv, snart en quart Seddel; ja engang var' vi Elleve om en Seddel. Jeg har holdt nøie Bog over Udgift og Indtægt. Men naar jeg lægger alle Smaagevinster sammen, saa har jeg affurat spillet frit i tre Aar; det Øvrige er gaaet af min egen Lomme. Og vundet har jeg altsaa ikke. — Nei, det store Lod kommer saavist ikke til Smaafolk.

Mad. Ruff.

Da veed De dog, der er engang vundet 25,000 Rigsdaler i min Collection; og det var saamænd en Roffedreier, der vandt dem.

August.

Er der virkelig vunden 25,000 Rigsdaler i Deres Collection?

Mad. Ruff.

Ja, der er sandeligen, og det gif meget mærkelig til. — Seer De, det var den sidste Trækning ligesom idag, og jeg kunde omtrent have en 7 til 8 Sedler tilbage. Dagen før Trækningen kommer Roffedreier Been, en god Ven af min Mand, ind til os og siger, han vil kjøbe en Seddel. Ih nu, svarer jeg, det var Synd andet end at en saa god Ven af vort Huus ikke skulde vinde i vor Collection. Og

dermed leder jeg en Seddel ud og siger spørgende: Tag den; den vinder bestemt. Hvorpaa han, der var en lystig Fætter, tager mig om Livet — jeg husker det som om det var igaar — og siger: Naar en Kone, som De, min hjerte Madam Rust, leder en Seddel ud til mig, saa kan det aldrig feile, at jeg jo vinder. Og dermed stak han Sedlen til sig og gik. — Den næste Dag bragte jeg ham Budskabet, at han havde vundet de 25,000.

Antonie.

Han blev glad, kan jeg tænke! — Hvad sa'e han, da De fortalte ham det?

Mad. Rust.

Na, den stakkels Mand var som ude af sig selv. Jeg maatte naturligviis efterhaanden forberede ham. Et Menneſte kan blive daarlig af Overraskelse. Men da han saa fik det at vide, faldt han mig om Halsen, kyſte og trykte mig — ja, dengang var jeg jo yngre og saae endeel bedre ud end nu.

Antonie.

Na, det gjør Intet. Jeg er vis paa, naar De bringer Fatter de 20,000, falder han Dem med Fornøielse om Halsen.

Skaarup.

Derpaa skal det ikke komme an. Men — det har vel ingen Fare.

Mad. Rust.

Ja, veed De hvad, der er mange Ting, der tale for, at De denne gang kan have Lykken med Dem. Det er den sidste Trækning idag. Der er, som De veed, i denne de allerfleste Gevinster og deriblandt flere meget betydelige. Der er foruden det store Lod en Gevinst paa 10,000 Rigsdaler, en paa 4000, tre paa 2000, fjorten paa 1000, og tretti paa 500 Rigsdaler. Her er jo altid godt Haab. Hvorfor skulde De ikke vinde lige saa godt som Andre?

Mad. Staarup.

Jeg synes dog, Mand, du skulde. Man kan jo ikke vide —

Staarup.

Det fører til Intet, Mutter. Lotterie er Løkkeri.

Mad. Rust.

Det kan man sige om Tallotteriet; der flatter man mange Smaasummer bort. Men Klasse-Lotteriet er kun een Udgift, som man kjender iforveien. Min salig Mand, der rigtignok kun var Thee- og Porcellains-Handler, men ellers saamænd en ganske fornuftig Mand, pleiede at sammenligne Tallotteriet med chineesisk Porcellain, der saae tillokkende ud, men gif Iet itu og hvert Dieblik maatte anstafes nyt. Klasse-Lotteriet derimod, sagde han, er som Iydepotter, der ere du-

table, og som man kun anskaffer sig eengang for alle, og har stor Nytte af.

Mad. Skaarup.

Min Mand har nu sat sig i Hovedet, at Pengene skal sættes i Sparekassen.

Mad. Rust.

I Sparekassen! Hvad Glæde har De af dem, naar de staae der? — Jeg kan nok lide, at Folk ere oeconome; men man skal heller ikke lægge sine Penge under Naas og Luffe. Og hør, veed De hvad, strengt taget er Glæse-Lotteriet at betragte som en Sparekasse.

Skaarup.

Nei, lille Madam, det synes jeg dog ikke.

Mad. Rust.

Ja, hør nu. Naar vi engang have nogle Penge liggende, som vi ikke veed, hvad vi skal gjøre med, og som ellers saa let smelte bort under Hænderne, hvor kan vi saa bedre anbringe dem end ved at tage en Seddel og saaledes lade Pengene forrente sig?

Skaarup.

Og saa hverken see Capital eller Renter igjen, naar Trækningsdagen kommer.

Mad. Rust.

Nei, nei! Vær nu fornuftig og tag mod Ration. Det gjælder kun, naar Lykken ikke er med Dem.

Men naar den spør Dem, saa er Renterne undertiden ogsaa ganske anderledes end i Sparekassen. — Ja, jeg vil ikke overtale Dem. De maa selv bedst kjende Deres Fordeel. Men jeg mener blot, at den Arv, der saa pludselig er tilfaldet Dem, viser at Lykken vil Dem vel; og at det derfor nok var muligt, at den fremdeles vil føle Dem.

Skarup.

Det er sandt nok —

Mad. Rust.

Idag har De den Fordeel, at De ikke har nødig at gaae flere Maaneder i Uvisshed om Udfaldet. Nu gaaer jeg op hvor der trækkes — det er just den høie Tid — og i mindre end en halv Time kan jeg bringe Dem Budskabet.

Skarup (raadvilb).

Deri har De Ret; og det skulde ogsaa være det eneste —

Mad. Rust.

Ja, De skal ikke gaae efter mig; men tael med de Andre. — Hvad mener De, lille Jomfru Antonie?

Antonie.

Spørg bare ikke mig; for jeg synes, De taler som et Drakel. Naar jeg var i Fatters Sted, tog jeg to Sedler i Deres Collection.

Mad. Ruff.

Nu, Herr Skaarup — hvad vil De faa?

Skaarup.

Hvad mener du, Mo'er?

Mad. Skaarup.

Jeg mener, du ffulde.

Skaarup.

Lad gaae da! Saa ta'er vi en Seddel. Igrunden har jeg længe havt Lyft dertil; men jeg syntes ikke, jeg nænte det med de Penge.

Mad. Ruff.

Det kan jeg lide. (Tager to Sedler frem.) Hvilken af de to ønsker De?

Skaarup.

Det er lige godt. Giv mig denne, Nr. 55 og 280. De kan siden hente Pengene hos mig.

Mad. Ruff.

Ja, det har gode Veie.

Skaarup.

Og nu faae vi fee hvad Lykken under os.

Mad. Ruff.

Den kan faamænd ligesaa gjerne favorisere Dem som den kan lade være. Staae inde for Udfaldet kan jeg vel ikke. Men jeg har faadanne mine egne Betænkninger, der ikke pleie at flaae feil. Nu, Farvel

faa længe! (Til Skaarup.) Og tag Dem nu iagt, naar jeg kommer igjen. Kanstee De bliver nødt til at falde mig om Halsen. (Gaaer.)

Skaarup.

Nu, Børn, lad os faa faae Ende paa Sagen. Med Sparekassen bliver det til Intet, seer jeg nok. Fruentimmerne vil have deres Krig frem. Altsaa, Mutter vil have til Pinned og Gangklæder 120 Rigsdaler og I, Børn, til to Klædes-Kaaber — ?

Jansine

(falder ham om Halsen).

Na, velsignede Fa'er! skal vi virkelig — ?

Skaarup.

Savist. Men hvor meget bruger I?

Jansine.

Vi beregnede imorges, med Besætning og Føer omtrent 60 Rigsdaler.

Skaarup.

Det er mange Penge, Barn!

Jansine.

Er det nu mange Penge! Saa lad os heller slet ikke faae dem. Jeg veed faa, at jeg aldrig bliver faa lykkelig.

Skaarup.

Har jeg sagt det, faa faaer I dem. Naa —

det bliver med Lotteriefedlen og Antonies to Billetter
or i Vinter 245 Rigsdaler.

August.

Saa er der altsaa 55 Rigsdaler tilbage.

Skaarup.

Nei, det er ikke saa vel. Vi har allerede igaar
disponeret over circa 40 Rigsdaler for at anskaffe adstil-
lige Smaating og rede min Kone ud af lidt Huus-
holdningsgjæld. Resten bliver altsaa omtrent en 10
Rigsdaler, og dem — ja med dem vil vi skaffe os
Alle en glad Aften, og drikke gamle Sørensens Skaal.

August (affides).

Nu er da de Penge flattede bort som alle de
andre. En stjern Deconomie!

Skaarup.

Kom saa ind med, Mutter. Jeg maa ud. (Til
August og Adolf.) Adios. Ja, vi sees vel iaften.

(Han og Madam Skaarup gaae ind tilhøire.)

August.

Naa, min Ven Adolf! hvorledes gaaer det saa
med Deres og Janfines Forlovelse?

Adolf.

Det er endnu ved det Gamle. Vi maae have
Taalmodighed.

Jansine.

Naar det ikke var, fordi Adolf med Tiden skal arve sin Onkel, saa kunde det være det samme. Men jeg veed, jeg er kun stabt til Ulykke.

Adolf.

Giv dig tilfreds, min bedste Jansine! Onkel giver nok sit Samtykke til vor Forbindelse.

August (affides).

Nei, den Gamle er neppe saa gal at gjøre det. (Svit.) Adolf har Ret. Med Tiden giver han nok sit Samtykke.

Jansine.

Mener du, kjære August? Ja, naar jeg vidste det, jeg skulde holde af ham, jeg skulde pleie ham i hans Alderdom, jeg skulde forsøde hans sidste Dage!

August (affides).

Dg saa arve ham! Ideen er ikke saa dum.

Antonie.

Jeg forstaaer mig ikke paa, hvorfor vor Herre har stabt de rige Onkler. De gjør jo kun Fortred. I hver Comedie, jeg har seet, er der en rig Onkel, der gjør Livet suurt for de Forelskede.

August.

Dg undertiden for Tilstuerne med.

Antonie.

Du er heldig, August. Du har Formue og ingen rige Slægtninge, som du afhænger af. Tværtimod, du har en uformuende Broder, som du kan hjælpe hvad Dieblif du vil.

August (forlegen).

At hjælpe en slet Huusholder, er sandeligen ikke saa let.

Antonie.

Du kunde ret passe for mig. Men naar jeg vil ha'e dig, saa maa jeg nok selv frie.

August (affides).

Seer man til hende! (Høit.) Antonie er gudseelov altid i godt Humeur.

Antonie.

Det er en Fordeel til, isald du har Øyst at frie til mig. Om Benge, veed jeg, bryder du dig ikke.

August.

Øprigtig talt, fjære Antonie! troer jeg, at vi Lo ikke passe for hinanden.

Antonie

(leer høit).

Ja, veri har du Ret. Det er det fornuftigste Ord, jeg har hørt af dig i lang Tid.

Jansine
(affides til Adolf).

Det kunde være et godt Partie, August med
Antonie. Men han tager hende vist ikke.

Adolf.

Jeg troer selv, at han ikke tager hende.

August.

Ja, jeg maa videre. Gaaer De med, Adolf?

Adolf.

Paa Diebliffet.

Antonie
(hurtig og affides til Adolf).

Du maa endelig blive. Vi har noget meget
Vigtigt at tale med dig om.

Adolf.

Meget vel. (Til August.) Undskyld mig — jeg
kan endnu ikke gaae.

August.

Siger Intet. — Farvel, Jansine! Adieu, lille
Antonie! (Affides, idet han gaaer.) En piquant lille
Satan, den Antonie! Skade, Forældrene er' blevne
til saadanne Bjaltekræmmere. (Gaaer.)

Adolf.

Nu, min gode Antonie! hvad er det du vil mig?

Antonie.

Adolf, du er vor eneste Trøst! Du maa raade

og hjælpe os. Vor Pleiebroder Nicolai er kommet hertil igaaraftes.

Abolf.

Nicolai? Hvilken Nicolai?

Antonie.

Har du ikke hørt os tale om Nicolai, der var i Huset hos os fra Barnsbeen, og som Fa'er og Mo'er for 6 Aar siden sendte bort som Skibsdreng?

Sansine.

Ja, for han var saa vild og uregjerlig, at vi ingen Nei kunde komme med ham.

Antonie.

Men det var dog ikke rigtigt at sende ham saaledes ud i den vide Verden. Han var ikke 18 Aar gammel og kunde jo forbedre sig. Jeg veed, jeg har aldrig grædt som da Nicolai tog bort for at gaae ombord.

Sansine.

Jeg græd med; jeg græd hele Dagen. Men vi kunde dog ikke beholde ham i Huset, saadan som han var. Veed du hvad han gjorde engang, søde Abolf? Han satte en Trolldjærling i Pigens Kammer, da hendes Kjæreste var hos hende —

Antonie.

Hvem vil huske paa saadanne Drengestreger! Han

var saa god og saa munter — og jeg veed, Fa'er og Mo'er har ofte fortrudt, de har sendt ham bort.

Sansine.

Ja, men nu er Fa'er dog vred paa ham, fordi han i al den Tid ikke har ladet høre fra sig.

Antonie.

Det er han, og derfor vover den stakkels Nicolai ikke at komme for Fa'er og Mo'ers Dine.

Sansine.

Jeg skal sige dig, Abolf! han lod igaarastes Antonie kalde ud, for hun var før altid hans Fortrolige; og saa siden kom jeg til, og saa fortalte han, at han har været i Amerika og kom nu tilbage ligesaa fattig som da han tog herfra.

Antonie.

Og nu er det, du skal give os Raad. Du veed jo altid Udveie. Du maa endelig hjælpe ham, saa er du ogsaa saa velsignet!

Abolf.

Hvad er det unge Menneske?

Antonie (modfalden).

Han er Understyrmand. Det er vel ikke meget?

Abolf.

Han kan jo avancere og med Tiden blive Overstyrmand.

Antonie.

Ja, det er vel heller ikke meget. Og desuden, saadanne ligge paa Eeen, det synes jeg ikke han skulde. Kan han ikke blive Noget her i Kjøbenhavn? Du har jo saa mange Bekjendtskaber, Adolf. Kan du ikke gjøre Noget for ham?

Adolf.

Ja, hvad skulde det være?

Antonie (snurrig).

Er der ikke Noget for ham oppe . . . oppe i Collegierne?

Adolf.

Hvad troer Antonie der kunde være for en Ethrmand?

Antonie.

Ja, Herregud, hvad veed jeg!

Jansine.

Vær du kun ganske rolig. Adolf skal tage sig af ham.

Antonie.

Og underrette Fa'er og Mo'er om at han er kommen hjem?

Jansine.

Det kan han gjøre efter Bordet. — Ikke sandt, søde Adolf, det gjør du Altsammen, naar jeg beder dig derom?

Abolf.

Hvor kan du tvivle derom, min bedste Sانسine?

Sانسine

(kjælende for ham).

Jeg tvivler heller ikke, min Ven! Jeg veed, at du er et af de sjældneste Mennesker i Verden. Naar du ikke var, brød jeg mig slet ikke om at leve. Gid jeg blot var rig, saa skulde du leve som en Minister, og saa skulde jeg gjøre Jer Allesammen saa lykkelige. — Kom nu med, Abolf; saa skal vi gaae ud sammen og kjøbe Klæde til Kaaberne.

Abolf.

Min bedste Sانسine, skulde vi ikke vente, indtil din Fa'er har givet os Penge dertil.

Sانسine.

Na, Holm er min egen Kræmmer; for ham har jeg ikke nødig at genere mig. Kom kun.

(Han og Sانسine gaae ind tilhøre.)

Antonie

(ene, sætter Stole tilside o. s. v.).

Nicolai vil komme Kl. 11, mens Fa'er er ude. Saa kan han strax være her. Igaar saae jeg ham ikke rigtigt. Det var i Skumringen, og vi turde ikke hente Lys. Men jeg kjendte ham paa Stemmen, kjendte ham strax, ligesom han sagde: Godaften, An-

tonie! kan du kjende mig igjen? — Men han har vist forandret sig meget. (Der bankes paa Døren.) Der er han!

Fjerde Scene.

Antonie. Nicolai (i simple blaa Klæder, men dog med fremmed Snit).

Nicolai
(iler hen til hende).

Antonie! kjære Antonie! her har du mig igjen.

Antonie
(lidt forvirret ved at see ham).

Goddag, Nicolai, goddag! Værsgod . . .

Nicolai.

Jeg har ikke havt et Minut Ro paa mig idag indtil Klokken blev 11; jeg har allerede været ved Gadedøren for en halv Time siden; saaledes har jeg længtes efter dig — (rettende sig.) efter Jer Allesammen. Lad mig nu ogsaa see rigtig paa dig. Igaar syntes jeg bestandigt, jeg havde min forrige lille Lege-søster for mig. Er det nu virkelig dig? Er det den samme Antonie som før?

Antonie
(noget fremmed).

Jo, mig er det; men . . .

Nicolai.

Du har forandret dig meget. Du er bleven stor, Antonie, og . . . smuk.

Antonie (neier).

Taf. Det er nok saadanne en Sømands-Lalemaade.

Nicolai.

Nei, nei! men du var allerede smuk dengang. (Griber hendes Haand.) Du har endnu de samme brune, skjelmste Dine, det samme muntre Smil; saa er vel ogsaa Hjertet det samme, og dit gode Humeur.

Antonie

(Søger Iempeligt at komme løs).

Jo, Taf; men . . . vil du ikke sidde ned . . .

Nicolai.

Nei, lad mig staae. Hvad skal ogsaa de Complimenter til? Er jeg ikke din Pleiebroder som før? Har da 6 Aar gjort mig saa fremmed for dig? — See ikke saaledes paa mig, Antonie! Du gør mig angst og bange. Er jeg dig ikke længer kjær? Foragter du mig, fordi jeg kommer saa fattig som jeg gif?

Antonie (levende).

Nei, Nicolai, for Guds Skyld! hvor kan du troe . . . Vi ere jo heller ikke saa rige, at vi har Grund til at see ned paa Andre. Men . . . men,

du har ogsaa forandret dig altfor meget. Det er slet ikke som det var dig selv. Hvor du er voret ud og er bleven høi!

Nicolai (smilende).

Synes du, jeg har forandret mig til min Fordeel?

Antonie.

Jo, saamænd! — Du er bleven brunn i Ansigtet; men, sandt at sige, det klæder dig ganske godt.

Nicolai.

Jeg har levet under en hedere Sol end den, I har hertillands, har tumlet mig omkring ved Amerikas Kyster, har døiet onde og gode Raar, — saa kan man ikke sørge for en hvid Gud.

Antonie.

Ja, naar jeg tænker, hvor du har været langt omkring og seet meget!

Nicolai.

Det har jeg, og jeg kan i de lange Winter-Aftener fortælle Jer endeel. Men nu vil jeg helst høre Noget om dig og om dem herhjemme. — Hvorledes gaaer det Jer Allesammen?

Antonie (nedslaaet).

Det er gaaet meget tilbage for Fa'er.

Nicolai.

Saa? — Ja, jeg har hørt . . .

Antonie.

Han har havt lutter Tab i de sidste Par Aar, og vi har maattet indstrænke os meget. (Opromtere.) Men hvad skal man ogsaa med Rigdom? Man er kun i bestandig Frygt for at miste den — (Leende.) og den Sorg er vi endelig nu frie for.

Nicolai.

Og Jansine?

Antonie.

Hun er forlovet eller saa godt som forlovet med en Fuldmægtig Adolf, saadan en brav, stikkelig Mand. Han har allerede lovet, han vil tage sig af dig og gjøre alt muligt for dig.

Nicolai (kold).

Tab . . . vil han? — det er smukt.

Antonie.

Du er jo ikke saa vild mere som før, Nicolai? Ikke sandt, du har . . . har forbedret dig. (Forstænde.) Ikke?

Nicolai (leende).

Jo, jeg har forbedret mig. Naar man er nær ved de 25 Aar, har man svedt endeel af det Wildskab ud, hvormed man pinede sig selv og Andre i sit 19de.

Antonie.

Jeg har engang læst et Eventyr om en Mand,

der havde mange Børn og kom godt ud af det med dem Allesammen. Men den Yngste var uregjerlig, og ham kunde han ikke styre. Og saa en Dag tog han ham for sig og sagde: Jeg kan ikke styre dig, og derfor skal du ud af Huset; og saa jog han ham ud i den vide Verden. Da nu Manden var bleven gammel og svag og alle hans Børn havde forladt ham og Ingen brød sig om ham, da kom den Yngste tilbage. Han havde glemt alle sine forrige Daarligheder og var bleven fornuftig. Ja, han var saa klog, at han kunde høre Græsset groe. Og han var saa rig, saa rig! og en gammel Konge havde gjort ham til Thronarving. Og saa tog han sin Fa'er til sig og stiftede ham en sorgfri Alderdom. Jeg veed ikke, hvoraf det kommer, at hvergang det Eventyr er faldet mig ind, har jeg tænkt paa dig Nicolai; at ogsaa du vilde vende tilbage . . .

Nicolai
(misfornøiet).

Ikke som fattig, simpel Understyrmand, men som Prinds; ikke sandt?

Antonie.

Skam dig, Nicolai! Hvorfor troer du, jeg seer saa meget paa, om du er rig eller fattig? — Men du var vild og uregjerlig som Dreng, og Fa'er og Mo'er vare altid saa vrede paa dig. Og derfor vilde

jeg gjerne, du skulde komme igjen som et andet Menneske. Men naar du nu ikke vil høre paa hvad jeg siger — (vender sig bort.)

Nicolai

(griber hendes Haand og holder hende fast).

Kjære, gode, lille Antonie! vær ikke vred paa mig. Jeg vil høre Alt hvad du siger. Da jeg var en vild Dreng, var du den Eneste, jeg brød mig om; skulde jeg saa nu foragte dine Ord? — Men det kan ikke undre dig, at jeg nu ved min Hjemkomst er frygt- som for Modtagelsen og lidt mistroisk. Jeg er bleven behandlet haardt herhjemme. I har jaget mig bort som en Hund — jeg veed hvad du vil sige — men hvem kan sætte et gammelt Hoved paa en munter, livlig Dreng? At lade mig gaae tilføes som Skibsdreng, var dog for galt. Hvorledes jeg hang ved Jer Allesammen med Liv og Sjæl, det vidste I ikke, ja, jeg har selv ikke vidst det før da jeg maatte langt herfra. — Nu er jeg kommen tilbage, med den samme Kjærlighed til Jer Alle; men — lad mig kun sige det ligefrem — med den samme bittere Overbeviisning, at I kun vil bryde Jer lidt om mig og maastee paany støde mig fra Jer.

Antonie

(med Tørelse).

Nei, Nicolai, det har du sandelig ikke nødig at

frygte. Vi ville Alle holde af dig, og hvis Ingen vilde, skulde dog jeg — (stanset.)

Nicolai.

Du, Antonie? Lær jeg virkelig troe det? — Saa bryder jeg mig ikke om de Andre. Du er dog Den, jeg i al den Tid meest har tænkt paa, meest har glædet mig til at see igjen. — Kan du huske, at jeg engang som Dreng har friet til dig, og at du svarede, jeg skulde først blive til Noget, saa vilde du see til. Nu er jeg — (vænde af.) — ja, jeg er kun Styrmand. Men med et godt Mod staaer Verden os aaben; og du skal see, jeg kommer nok frem. Bliver du vred, naar jeg nu paany frier til dig?

Antonie.

Men, Nicolai! er du da ikke rigtig flog? Knap er du ankommen —

Nicolai.

En Sømand kan ikke gjøre saa mange Omstændigheder som Andre, der altid har Stunder. — Svar mig, Antonie!

Antonie.

Svar mig! Men troer du da, det kommer an paa mig alene? Har Fa'er og Mo'er ikke ogsaa et Ord at sige med?

Nicolai.

Men, naar nu de give deres Samtykke?

Antonie.

Ja, saa kan vi altid tales ved.

Nicolai.

Nei, nei! lad mig ikke være i Uvisshed! — Antonie! vil du, naar dine Forældre tillade det? vil du, uagtet din Ven er fattig og kun har sit rebelige Hjerte, men et Hjerte, der har været dig tro og hengiven i alle de Aar jeg har været borte — ?

Antonie

(uden at see paa ham).

Nicolai! naar du overbeviser mig om, at du er bleven brav og skikkelig og stræbsom, saa — enten du er fattig eller rig — og naar du virkelig har mig kjær — og naar Fa'er og Mo'er . . .

Nicolai

(ude af sig selv).

Hurra! ja, saa er der Intet iveien! (Tager hende om Livet.) Saa er du allerede min lille Kjæreste!

Antonie

(river sig løs).

Men Nicolai dog . . .

Nicolai.

Hør, kjære Antonie, nu skal jeg fortælle dig — (afbryder sig selv.) Nei, det var Ingenting. Jeg vilde bare fortælle dig, at nu vil jeg ikke bytte med Admiralen paa et Orlogsskib.

Antonie.

Ja, men nu skal du være ordentlig, ellers gaaer jeg.

Nicolai.

Jeg er ordentlig — bliv bare; bliv og fortæl mig — fortæl hvad du vilde sige — nei, det var ikke det — jeg er saa fortunlet — aa, jeg staaer her og vaaser!

Antonie (leende).

Ja, jeg synes ogsaa.

Nicolai.

Nu veed jeg det. Troer du, din Fa'er gjerne giver sit Minde?

Antonie.

Nei, det troer jeg ikke. Men det er jo dig, der har det gode Haab.

Nicolai.

Det har jeg ogsaa. Vær du kun rolig. Men hvordan troer du, han vil tage mod mig?

Antonie.

Ja, Gud skal vide det. Han vil sagtens holde en lang Tale til dig og formane dig; og Mo'er vil examinere.

Nicolai.

Troer du?

Antonie.

Nei, Taf, Nicolai. Forord bryder ingen Trætte.
Lilsøes gaaer jeg ikke.

Nicolai.

Godt; saa sætter jeg mig ned her i Byen.

Antonie.

Af Gud, jeg veed hverken om jeg skal lee eller græde over dig. Du gjør Vind som en Chinafarer. Vidste jeg ikke, at du al din Tid har været saaledes og med alt dette en rebelig, trofast Sjæl, saa vilde jeg fortryde hvad jeg har lovet dig.

Nicolai.

Du skal aldrig komme til at fortryde det. Hav Lillid til mig, og du skal see, Alting vil gaae godt. Rig eller fattig — hvad gjør det til Sagen? Det som grundlægger vor Lykke, kan dog Ingen kjøbe med Benge; saa vil jeg haabe, vi heller ikke kan miste det, om ogsaa vore Kaar ere ublide. — Farvel, Antonie, og vær ved godt Mod. Bliver vi først gift sammen og har sat Bo, saa skal hele Gaden tale om Styrmand Reiersen og hans velsignede, lille Kone.

(Gaaer. I Døren møder og hilser han Madam Ruff, der forstyrret gaaer ham forbi uden at hilse igjen.)

Femte Scene.

Antonie. Madam Ruff.

Mad. Ruff

(mat og afkræftet).

Er De der, Jomfru! Gud være lobet, at jeg træffer En. Jeg troede aldrig, at jeg havde vundet herop.

Antonie.

Er De ikke vel, Madam Ruff?

Mad. Ruff.

Jo, jeg er vel . . . nei, jeg er slet ikke vel. Mine Been kan knap bære mig. Har De en Stol?

Antonie

(bringer en Stol).

Værsagod. Vil De have et Glas Vand?

Mad. Ruff.

Ja, Tak . . . nei, jeg vil Intet have. Men lad mig strax faae Deres kjære Herr Fa'er i Tale.

Antonie.

Fa'er er ikke hjemme.

Mad. Ruff.

Er han ikke? — Staffels Mand! han veed slet ikke . . .

Antonie.

De gjør mig urolig, Madam. Er der Noget passeret? Skal jeg falde Mo'er ud?

Mad. Ruff.

Ja, kald Deres kjære Moder ud . . . Nei, kald hende ikke ud. Jeg maa selv Ja, du store Gud! hvor Forsynets Veie ere forunderlige! Hvem skulde have sagt ja, jeg sa'e det!

Antonie.

Men, kjære, bedste Madam Ruff! naar De længe bliver saadanne ved, saa døer jeg af Skræk.

Mad. Ruff.

Na, min søde, rare Jomfru! (Kysser hende.) De har altid været min Diesteen. Men bær over med mig. Jeg er ganske ude af mig selv. (Reiser sig urolig.) Men Deres Herr Fader maa komme — han maa komme — (affbes.) en Anden kunde underrette ham . . . (Søit.) Der maa gaae Bud efter ham.

Antonie (lytter).

Der kommer han. (Springer hen til Døren.) Ja'er! her er Madam Ruff og vil endelig tale med dig.

Sjette Scene.

De Iorrige. Skaarup.

Skaarup.

Madam Ruff? Meget gjerne. Her er jeg.

Mad. Ruff

(gaaer ham langfomt imøde).

Min retfkafne, ædle Herr Skaarup! Ja, jeg vil tale med Dem. Jeg har et meget vigtigt Ord at tale med Dem. Men det maa være under fire Dine.

Skaarup.

Gaae ind faa længe, Antonie.

Antonie

(affides, idet hun gaaer ind).

Nu fal jeg gaae ind!

Skaarup

(idet han vil trække Kjolén af).

Nu, Madam Ruff?

Mad. Ruff.

Herr Skaarup! De maa være en Mand! De maa fatte Dem.

Skaarup (stufser).

Hvad behager?

Mad. Ruff.

Forfynet har udkaaret Dem paa en høift mærkelig Maade til fit Medftab.

Skaarup (allarmet).

Hva — hvad mener De?

Mad. Ruff.

Jeg har en Efterretning at bringe Dem. (Efter et Dophold, feende ftivt paa ham.) Har De Styrke nok til at høre den?

Skaarup.

Min kjære Ma — Madam Rust! kom De kun frem dermed.

Mad. Rust

(igjen efter et Dophold).

Deres Seddel i Classelotteriet har vundet.

Skaarup.

Har den? — Ei, ei! hvor meget?

Mad. Rust

(med Estertryk).

En betydelig Sum.

Skaarup (glad).

Er det Alvor? Dog vel ikke de 4000?

Mad. Rust.

De har vundet de 4000 . . . De har vundet mere end de 4000.

Skaarup.

Guds Død! skulde jeg have faaet de 10,000?

Mad. Rust.

Ja . . . De har

Skaarup.

Har jeg? hvad? har jeg? — Victoria! Tralalala!

Mad. Rust.

Nei, De har ikke

Skaarup.

Har jeg ikke?

Mad. Ruff.

Nei . . . aa Gud, Herr Skaarup! — De har
— men De maa sandeligen fatte Dem — (udbrøbene.)
De har bundet de 50,000 Rigsdaler!

Skaarup (forstønet).

Halvtredstindstyve . . .! (Med svag Stemme og tum-
enbe.) Madam Ruff! der staaer inde en Flaske med
Salmiak . . .

Mad. Ruff

(holdende paa ham).

Tænkte jeg det ikke nok! — For Guds Skyld,
kom til Dem selv. (Raaber ind tilhøire.) Madam Skaarup!
Jomfru Antonie! kom mig til Hjælp!

Syvende Scene.

De forrige. Madam Skaarup og Antonie fra høire Side;
strax derefter Adolf, Dansine og August (fra Hoved-Indgangen).

Mad. Skaarup.

Hvad er der skeet?

Antonie.

Aa Gud, er Fa'er syg?

Mad. Skaarup.

Er du daarlig, Mand . . . lad mig —

Adolf og Jansine
(der komme ind med August).

Hvad har man for her —

Mad. Rust.

Herr Skaarup! kom dog til Dem selv!

Skaarup

(med svag Stemme).

Er min Kone her?

Mad. Skaarup.

Her er jeg. Vi er' Alle her. Vil Du mig
Noget?

Skaarup.

Beed du allerede?

Mad. Skaarup.

Nei, nei! Hvad skulde jeg vide?

Skaarup.

Kone! vi har vundet de 50,000 Rigsdaler!

Alle

(undtagen Skaarup og Madam Rust, med et høit Udbrud).

De 50,000 Rigsdaler!

Antonie

(falder Madam Rust om Halsen).

Nei, er det sandt, søde Madam Rust?

August

(til Madam Rust).

Virkelig? De 50,000 Rigsdaler?

Mad. Rust.

Baa mit Ord: de 50,000 Rigsdaler.

Jansine.

Nei, Adolf, hvad synes du . . .

Adolf.

Det var jo en meget glædelig Begivenhed.

August.

Kjære Onkel! De tør være overbevist om min største Deeltagelse. Jeg gratulerer Dem.

Alle de Dyrige.

Ja, vi gratulere! vi gratulere!

Skaarup

(der hidtil har siddet med Hænderne foldede i Skjødets og stirret hen for sig, reiser sig).

Tak, Børn! Tak! Tak! — Ja, det er en stor, en ufortjent Lykke; og det er vor Pligt at bære den med Ydmyghed. — Kom hid, lille Kone! (Trækker hende til sig og kysser hende.) Du har i de sidste Aar gennemgaaet Meget med mig, og uden at klage. Gud være lovet, nu kan jeg berede dig en sorgfriere Fremtid.

Mad. Skaarup.

Ja, nu, kjære Mand, har vi jo slet ingen Nød.

Mad. Rust.

Naa, Herr Skaarup! hvem havde nu Ret? De eller jeg? Var det nu ikke godt, De ikke satte Deres Penge i Sparekassen?

Skaarup.

Ja, De maa nok sige det. Det var Himlens Beslutning, og jeg bekjender, at vi fornemmeligen maae takke Dem —

Mad. Ruff.

Ja, bevaes —

Mad. Skaarup.

Jo, deri har min Mand Ret. Uden Dem havde vi aldrig tænkt derpaa. Men min Mand skal ogsaa vise sig erkjendelig.

Jansine

(til Adolf).

Søde Adolf! jeg er saa glad, saa lykkelig!

August (affides).

Nei, de Menneſter har Gjestelykke!

Antonie.

Men, Fatter, hvad skal vi gjøre med alle de Penge!

Skaarup.

Det kommer vi nok ud af, Barn. Nu maae vi see til at komme lidt til Ro og reflectere over hvad der er det Nærmeste at gjøre. (Gaaer under det Følgende speculerende op og ned, efterfulgt vexelviiſ af de Andre, alt ſom han tiltaler dem.) Først og fremmest maa der røddes op i Salen, Kone! Vi kan ſagtens vente Fremmede, der vil gratulere; ſaa maa der ſee ordentligt ud.

Mad. Skaarup.

Ja, det skal strax see.

Skaarup.

Dg saa maa Jansine tage mine sorte Klæder frem og lade Bigen børste dem.

Jansine.

Det skal jeg nok, Fa'er.

Skaarup.

Dg saa maae I, Børn, ogsaa klæde Jer lidt anstændigt.

Jansine og Antonie.

Jo, det skal vi, Fa'er.

Skaarup.

I kan gaae ud i Boutiquerne og kjøbe Et og Andet.

Jansine og Antonie.

Det er godt, Fa'er.

Skaarup

(til Konen, affides, men dog i Gangen).

Dg hør, Kone, saa maa mit Uhr indløses.

Mad. Skaarup.

Jeg sender strax En derhen.

Skaarup.

Dg saa maa August bevise mig den Tjeneste at gaae hen til en Mand for mig.

August.

Naar De ønsker det — og hvis der ellers er
Noget —

Skaarup.

Tak! Tak! — og med Madam Rust maa jeg
siden tale.

Mad. Rust.

Ja, jeg er jo her i Huset.

Skaarup.

Og — (standsér.) ja det er sandt, Kone, hvad
har du til Middag til os?

Mad. Skaarup.

Vor daglige Mad.

Skaarup.

Nei, det gaaer min Sandten ikke an. Paa en
Dag som denne maa man have noget Aparte.

Antonie.

Ja, det har Fa'er Ret i!

Mad. Skaarup.

Hvor skal jeg i den Hast —

Skaarup.

Lad gaae Bud hen paa en Restauration. Og
lad os faae et Par Flaster Viin — en god Viin —
vi vil drikke Rhinstviin idag.

Adolf.

Jeg skal meget gjerne besørge et Par Flaster.

August.

Jeg tilbyder mig ogsaa —

Skaarup.

Godt, og lad os saa gaae ind, Børn, og hver gjøre Sit. I er' Alle tilbords hos mig til Middag. — Kom, Kone! kom lille Madam Rust! (Tager sin Kone og Madam Rust under Armen.) En glad Dag skal erstatte os mange Gjenvordigheder, og sande mit gamle Ordsprog: Naar Enden er god, er Alting godt!

Alle de Dvrige

(mens de under stoiende Glæde følge ind med tilhoire).

Ja, det var et sandt Ord!

Anden Act.

(En Sal, efter Omstændighederne smukt meubleret. Paa hver af Siderne en Chiffonière, og paa den ene af disse to Baser med Blomster. En Dør tilhøire og en Hoved-Indgang i Baggrunden. Paa den ene Side af denne en Sopha.)

Første Scene.

August

(kommer ind fra høire).

Maa, nu er jeg da saa forspiist og — jeg havde nær sagt — saa fordruffet, som om jeg havde været til Gilde paa Skydebanen. Vi har til Middag levet saa flot og overflødigt som dengang Dufel havde Part i Kaperierne. Rhinssvinen flød over Dugen — forloren Skildpadde, stegte Uender og Wienertærte — den ene Skaal ovenpaa den anden — jo, Begyndelsen er god. — Med alt det er det godt, at jeg har beholdt min Contenance. Her maa smedes, mens Jer-

net er varmt. Sætter jeg ikke mit Project igjennem strax, kunde der komme andre Liebhabere; for ikke at tale om, at — saa utroligt det flinger — jeg vil parere, inden to Aar er' de Benge fløiten. Der er allerede lagt saa mange Planer derinde, at Gevinsten kan faae sin Rest alene derved. Vi skal have nye Gardiner, nye Speile, nyt Betræk. Vi skal ligge paa Landet til Sommer. Vi har saa smaat talt om at holde Heste og Vogn — — Aha! der har vi Adolf. Kan jeg vinde ham, saa har jeg det Halve vundet. — Naa! nu maa man da lægge sit Ansigt i Søndags-Folder.

Anden Scene.

Adolf (fra høire.) August.

Adolf.

Jansine har sagt mig, at min Ven August vil tale med mig.

August.

Min Ven! jeg ønsker at henvende mig til Dem i et af mit Livs vigtigste Anliggender. De er — ja, jeg har ikke nødig at sige det; thi det er en bekendt Ting — De er den indsigtfuldeste i vor Kreds. Deres Stemme har Vægt. Et Ord af Dem siger

meer end al vor Beltalenhed. Med hvem kan jeg da bedre raadføre mig?

Adolf

(trykker hans Haand).

Hvis jeg kan udrette Noget for Dem —

August.

De har maaskee allerede bemærket, at jeg i lang Tid har næret en hemmelig Lidenskab for Deres Kjærestes Søster?

Adolf.

For Antonie? Nei, det har jeg sandelig ikke bemærket.

August.

Ikke? Ja, jeg har jo søgt at skjule det —

Adolf.

Men Tanfine og jeg har først idag talt om, at en saadan Forbindelse var ønskelig.

August

(omfavner ham).

Har De virkelig? Saa De bifalder min Kjærlighed?

Adolf.

Alf mit Hjerte. Naar Antonie deler den —

August.

Det vil jeg haabe . . . og De selv maa jo kunne dømmes —

Adolf.

Ja, jeg troer, hun ynder Dem, af enkelte Øtringer at slutte — endogsaa i Formiddag — og jeg pleier ikke at bedrage mig i deslige Ting.

August.

Det kommer altsaa blot an paa, om Forældrene ville give deres Samtykke — og her stoler jeg ganske paa Dem.

Adolf.

Over dette Punct troer jeg at kunne berolige Dem. Vi kjende Dem Alle som en brav, stræbsom, ung Mand. Og hvad det Deconomiske angaaer — man burde jo egentligt ikke tage Hensyn til Sligt — men ogsaa heri taler Alt for Dem. De har gode Indtægter og en anseelig privat Formue.

August.

Alt, min Ven! Guld er Støv. De anseeligste private Formuer kunne smelte hen. Men en rettskaffen Wandel — ja hvem veed det bedre end De, der er et Mønster for os Alle? — en rettskaffen Wandel er Grundvolden for al jordist Lykke.

Adolf.

Denne Grundsætning vedkjender jeg mig aldeles; og den bestyrker kun end mere min Agtelse for Dem.

August.

Saa nedlægger jeg da min Skjebne i Deres

Hænder. Tael De med Onkel og Tante! Benyt den skønne Indflydelse, De nyder i vor Familie; og tvende Menneskers Lykke vil være Deres Løn!

Adolf

(enthousiasmeret).

Det skal jeg! Det skal jeg tilforlæbeligt! Det er et betydningsfuldt Kald, De har betroet mig; men jeg skal ikke hvile før jeg har gjort mig værdig til Deres Tillid. Nu vil jeg strax gaae ind og tale med Herr Skaarup; og, hvis det er sandt — hvis jeg virkelig nyder nogen Indflydelse hos ham, da skal jeg snart bringe Dem gode Tidender. Vor kjære Antonie skal da ved Deres Side see en glad Fremtid imøde!

(Gaaer hurtig ind.)

August.

Puh, den Conversation tog paa Kræfterne. Naar man taler med ham, maa man altid svæve i den syvende Region. Men har jeg ham paa min Side, saa har jeg ogsaa Forældrene; og saa kommer det kun an paa hvad den lille Stivnakke Antonie vil sige dertil. Na, jeg tænker nok — (betragter sig selv.) Hvad Fanden kan hun forlange mere? Vi har gjort Lykke før hos Smaapigerne.

Tredie Scene.

August, Madam Skaarup og Madam Ruff
(fra Hoved-Indgangen).

August.

Der har vi jo vor kjære Tante! Hvor har De været? Der har været en Spørgen efter Dem —!

Mad. Skaarup.

Jeg var nede hos Madam Ruff.

Mad. Ruff.

Ja, Deres kjære Tante har saamænd beæret mig med et Besøg.

August.

Naa, ja det er en anden Sag. (Seer paa Madam Skaarup.) Men er det dog ikke mærkeligt som Tante paa den senere Tid har faaet et godt Udseende? Er det ikke sandt, Madam Ruff?

Mad. Ruff.

Om det er sandt? Det er en Bemærkning, jeg har gjort for længe siden. Men De har ogsaa en ypperlig Constitution.

Mad. Skaarup.

Na ja, jeg kan jo ikke klage. (Affides til August.) Undskyld, jeg har Noget at tale med Madam Ruff.

August.

Det gjør Intet. Jeg kan gaae ind til de Andre.

(Affides, idet han gaaer ind tilhoire.) Her skal nok, inden Hjelpetropperne komme, foreløbig flaaes en lille Blade.

Mad. Skaarup.

Nu, Madam Rust, hvad jeg vilde sagt — mit Hoved er saa fortunlet — saa bliver det derved.

Mad. Rust.

Det bliver derved. 500 Rigsdaler har jeg overleveret Dem iformiddag og 500 nu. Resten bringer jeg Dem imorgen.

Mad. Skaarup.

Ja, det var jo godt, om jeg kunde faae dem imorgen. De første 500 ere allerede saa godt som borte. Min Mand har strax afgjort en Gjæld paa 400 Rigsdaler, der længe har trykket ham. De øvrige gaae snart, saa Meget jeg har at anskaffe. Pigebørnene har jeg lovet Hver et Shawl; de har længe trængt dertil. Det vil vi ud og kjøbe i Eftermiddag. Og saa vil min Mand, at vi skal gjøre Herr Adolf en Present, for nogle Tjenester, han tidligere har beviist os. Det skulde ogsaa stee idag. Nu kommer Sansines Forlovelse med ham. Ved den Leilighed vil ogsaa Meget gaae bort. Det er ikke fordi vi er i Forlegenhed; her har allerede været Bud paa Bud fra Kræmmerne, at vi kunde faae hos dem hvad det skulde være, og at det ikke hastede med Betalingen. Men jeg vil helst betale hvad jeg kjøber.

Mab. Røst.

Ja, det samme siger jeg.

Mab. Skaarup.

Angaaende Kjøbet af Deres Huus, da vil min Mand selv tale med Dem. Han har opsat en Contract eller et Skjøde, hvad det hedder —

Mab. Røst.

Meget vel, lille Frue!

Mab. Skaarup.

Saa skulde vi endnu tale om den Douceur, vi er Dem skyldig.

Mab. Røst.

Det kan vi tale om, naar De kommer i Ro og De har hævet Pengene paa Lotto-Comptoirret. Jeg overlader det ganske til Dem, lille Frue, og Deres Mand, enten De vil unde mig en Sum eengang for alle, eller sætte en Livrente ud for mig.

Mab. Skaarup.

Ja, det komme vi nok ud af. I det Punkt er min Mand generøs.

Fjerde Scene.

De forrige. Skaarup.

Skaarup.

Naa, er I her! Jeg har ventet paa Dem begge.

Men De vil dog aldrig sætte Deres Penge i Sparekassen?

Skaarup.

Nei, nei, lille Madam! Det var dengang. Nu har vi heller ikke nødig at tage det saa nøie. — Ja, kom saa ind med.

(Han, Madam Skaarup og Madam Ruff gaar ind tilhøre.)

Femte Scene.

Nicolai og Jacob Baadsmænd (fra Hoved-Indgangen).

Nicolai.

Her er Ingen. Pigen har nok vilst os fejl.

Jacob.

Hun sa'e, de kom strax, gjorde hun.

Nicolai.

Taja! saa lad os da vente.

Jacob.

Med Forlov, Herr Keiersen! — siden vi ikke har noget Bedre at gjøre — hvorfor vil De endelig give Dem ud her i Huset for Understyrmand? Hvorfor tør Ingen vide, at De er Gier af Skib og Ladning? Jeg synes dog, det Fartøi, vi ere komne med, kan man være bekendt; og Ladningen er sine 70,000 Pfastre værd mellem Brødre. Jeg har nok hørt, at En og Anden, der vendte tilbage med tomme Lom-

mer, har bildt Folk ind, han var en Matador. Men naar man har Skillingen som De, Herr Meiersen —

Nicolai.

Jeg har nu mine Grunde.

Jacob.

Ja, bliv ikke vred, fordi jeg spør'. Jeg har kjendt Dem fra den Tid De var Dreng. Vi har gjort Reisen sammen til Boston paa det Fartøi, som Herr Skaarup var Kjedere til. Jeg havde faret for ham endeel Aar og var godt anstrevet her i Huset; og see derfor fik jeg et Slags Tilsyn med Dem paa Skibet. I Begyndelsen smagte det Dem ikke. De gik og saae ligesaa melancholisk ud som en gammel Kjedekam, der har mistet Lænderne. Men siden gik det bedre, og det var Synd at sige Andet end at De tilsidst stikkede Dem vel. Men saa maatte vi lade Dem blive i Boston, og jeg tog Hyre tilbage. — Nu føier det sig saaledes, at jeg ifjor kommer paany til Boston, og saa seer jeg, at Skibsdrengen er bleven Compagnon i et anseeligt Handelshuus; og alle Folk taler om, at De har viist Conduite hvor det behøvedes og gjort Comptoirret store Tjenester. Og saa tænkte jeg ved mig selv: Der maa sidde et godt Hoved paa ham. Og saa derfor, Herr Meiersen, og fordi vi har været gamle Kistekammerater, tænkte jeg, at jeg vilde dog spørge Dem om Grunden —

Nicolai.

Du har Ret, gamle Kammerat! og jeg kan forklare dig Alt med faa Ord. Kald det Stoltthed, kald det Forfængelighed, kald det hvad du vil; men jeg vil ikke, at de skal tage vel imod mig her i Huset, fordi jeg bringer en Slump Bjaftre med mig, men for min egen Skyld. Skaarup og hans Kone tog mig til sig som et fattigt Barn dengang de selv ingen Børn havde. Siden kom de to Døttre, og jeg var tilovers. De har gjort mig meget Godt; Gud veed, at jeg erkjender det. Men de har ikke sørget tilgavn for min Opdragelse, da der var Tid dertil; de forstod ikke at behandle den ærefjære Dreng og misfjendte mine Følelser. For hver Drengestreg, jeg gjorde, krænkede de mig med at lade mig høre deres Belgjerninger. Kun Antonie forstod mig; hun alene havde Magt at styre mig, og kun hun var Skyld i, at jeg ikke for længe siden var rendt min Vej. — Nu, fort og godt, i Boston fik jeg at vide, at det var gaaet tilgatters med den gamle Skaarup, og jeg besluttede at hjælpe ham. Derfor — og fordi jeg — nu ja, derfor er jeg kommet hertil.

Jacob.

Og naar nu den gamle Skaarup ikke ta'er imod Dem saaledes som De, med Deres Lilladelse, har sat

Dem det i Hovedet, saa la'er De ham drive af, Herr Meiersen, og hjælper ham ikke?

Nicolai.

Sladder! Hvem taler derom? Hjælper skal han, hvordan det saa gaaer.

Jacob.

Naa, men De vil dog først lodde Grunden, for at see, hvor dybt De kan gaae. (Ryster paa Hovedet.) De skulde ikke gjøre det, Herr Meiersen! Med saadanne Prøver gaaer det, som det gif vor Kofsmath John. Han havde faaet en Theepotte af Fajance tilgi'endes af Kahyttsriveren, og saa vilde han see om den var stærk, og lod den falde fra Fokkeraaen; men den gif itu. — See, nu vil jeg med Deres Tilladelse besøge en lille Pige ude i Nyboder, som jeg veed venter paa mig; vi er halvveis Kjærestefolk. Kom jeg nu der i mine gamle Skibsflæder og sa'e: Her er jeg, Marie, saa nogen og fattig som Moses, da han havde slaaet Pharisaeren ihjel —

Nicolai.

Haaha! Du er ikke meget bibelsalst.

Jacob.

Det er et sandt Ord, Herr Meiersen. Men det er ikke mindre sandt, at naar jeg taler saadanne til Marie, saa seer hun suurt og vender mig ryggen.

Nei, jeg har taget mine bedste Risteklæder paa og et Par Skilling i Lommen, at hun dog kan see, hendes Kjæreste er ingen fattig Pjalt, der skal neie sig flad for hvert Skridt han vil frem. Menneſterne er en-gang ikke anderledes. Naar man kommer fra de Lænder, hvor vi har været, saa seer Folk gjerne, at der hænger en Klat Guld og Sølv ved os. — De ſkulde ikke gjøre det, Herr Reiersen.

Nicolai.

Du kan have Ret i Noget; men Antonie tog dog godt imod mig, uagtet hun ikke vidste Andet end at jeg er en fattig Styrmand.

Jacob.

Gjorde hun? Ja, hun er et ungt, følsomt Blod; det kan man ikke regne. Med de Gamle er det en anden Sag; de har det ligesom jeg vil ſige Talle-blokkene paa et Skib. Naar der ikke bliver smurt, piber det. — De ſkulde ikke gjøre det, Herr Reiersen.

Nicolai.

Har jeg ſagt A, maa jeg ſige B. Det faldt mig ſvært nok at holde tæt for Antonie, og jeg var meer end angſt for, at hun ikke ſkulde ſtaae Prøve. De Gamle bryder jeg mig ikke om. Vil de ſlaae Brag paa mig, ſaa lad dem. Men det har ingen Fare. De har liidt ſelv ondt paa den ſenere Tid og

veed hvad Trang og Nød vil sige. (Oprompt.) Du skal see, jeg er velkommen. Omsonst er jeg ikke bleven ført ind her i Salen. Maaſtee de i dette Dieblif sætte Klæderne tilrette, for at tage anſtændigt mod deres Pleieføn. Kom her, Jacob! (Peger paa den ene Chiffonière.) See, her har de ſat Vaſer med friffe Blomſter hen og pyntet op. Du ſkal see, det er for min Skyld. — Hold nu Alt i Beredſkab. Du kan forſt hilſe paa Folkene, og bring ſaa ſiden de Kaffer og Riſter herop med de Smaating i, jeg har bragt med til dem. — Jacob! jeg har aldrig været ſaa glad ſom idag. Det er en ſtor Lykke at komme hjem og ſtaffe dem Glæde, der engang — (ſtandsfer.)

Jacob.

Der engang, med Deres Tilladelse, har ſeet Dem over Skuldrene.

Nicolai.

Nei, nei! det er ikke den Følelſe, der bevæger mig. Jeg vil ikke ydmyge dem; ved Gud, det vil jeg ikke! Men jeg vil vide, om min Kjærlighed bliver gjengjældt, og var jeg ikke ſaa vis i min Sag, ſaa havde jeg maaſtee ikke baaret mig ad ſom jeg har.

Sjette Scene.

De Forrige. Antonie (fra Døren tilhøire, bærende paa en Vase med Blomster). Siden Jansine.

Antonie

(idet hun med Travlhed sætter Vasen hen paa den anden Chiffonière).

Er du der, Nicolai! Det var deiligt, at du kom. Jeg har tænkt saa meget paa dig.

Nicolai.

Har du? Naar du vidste, hvor det glæder mig!

Antonie

(efterat have sat Vasen hen).

Nu skal jeg strax være hos dig igjen. (Gaaer ind.)

Nicolai.

Kan du see, Jacob, jeg har Ret. Alt er i Ordre for min Skyld.

Jacob.

Ja, det lader jo til, der er Nøre i Huset.

Antonie

(kommer tilbage, ledsaget af en Karl og en Pige, der bære en Sofa).

Tag vaerligt paa den. Herhen! Sæt den herhen. (Efterat den er sat hen i Baggrunden paa den ene Side af Hoved-Indgangen.) Jeg kommer strax, kjære Nicolai!

(Gaaer ind igjen.)

Jacob.

Her er nok Stads i Familien idag. Man skulde troe, de havde Barn i Kirke.

Nicolai.

Na Snak! Hvor skulde det Barn komme fra?

(Sansine kommer ind, efterfulgt af Antonie.)

Sansine

(i en grædende Tone).

Du skal see, hun narrer mig. Den Modehand-
lerinde er saadant et affhyeligt Menneſte. Og naar
jeg nu ikke faaer Rappen til iasten, hvad skal jeg saa
gjøre?

Antonie.

Du faaer den nok, naar du bare vil være taal-
modig.

Sansine.

Jeg faaer den ikke. Det har hele Liden anet
mig, at hun narrer mig. (Bliver Nicolai vaer. I samme
grædende Tone.) God Dag, Nicolai. Hvor du seer
godt ud! Vil du ikke sætte dig ned.

Nicolai.

Nei, Tak. Men hvorfor er du i saa slet Hu-
meur?

Sansine.

Na, man har nok Grund til at være i slet
Humeur.

Antonie.

Min Søster er gudskeelov altid i slet Humeur. Hendes Taarer har det ligesom Floden Niger, som Adolf har fortalt om, at man ikke veed hvorfra den kommer. Det er aldrig Nogen, der veed hvorfor hun græder.

Jansine.

Ja, du leer ad Alting.

Antonie.

Hvad skal jeg græde for? Du græder jo for hele Familien.

Jansine.

Du siger nok — men, naar man saa vist har stolet paa at faae et Stykke, og saa bliver narret... Men jeg veed nok; jeg har ikke andet end Uheld. Mig skal det altid gaae imod. Jeg vilde ønske, jeg laae i min Grav. (Gaaer ind.)

Antonie

(bliver Jacob vaer, der har holdt sig i Baggrunden).

Hvad er det jeg seer? Er det ikke vor gamle Jacob?

Jacob

(kommer frem).

Jo, det er, lille Jomfru! Naar De ikke har Noget derimod, vilde jeg hilse paa min forrige Næder, Deres Herr Fa'er.

Antonie.

Det vil vist glæde Fa'er at see dig igjen. —
Dg du er kommet med Nicolai?

Jacob.

Ja vel ja, lille Tomfru, er jeg kommen med
ham.

Antonie.

Dg du har været med ham i Amerika og alle
disse Lande?

Jacob.

Det veed den søde Gud jeg har, lille Tomfru.

Antonie.

Men hvordan bærer I Jer ad der? De taler
jo lutter Engelsk. Kan du nu tale Engelsk?

Jacob.

Saa ganske har jeg ikke Videnskab deri. Men
man kan altid hjælpe sig. Dg skulde det gaae meget
contrair med Sproget, saa maa man krydse.

Antonie.

Sahaha! ja det kan jeg begribe. Nu skal jeg
fortælle Fa'er — det er sandt, Nicolai, Fa'er veed,
du er kommet.

Nicolai.

Veed han? Hvad sa'e han? Var han vred
forbi han Intet har hørt fra mig før?

Antonie.

Na, idag er Fa'er i saa godt Humeur, at han ikke let bliver vred.

Nicolai.

I godt Humeur? Fordi jeg . . . hvorover er han i saa godt Humeur?

Antonie.

Veed du da ikke hvad her er passeret?

Nicolai (uroelig).

Nei, nei! hvad er der skeet?

Antonie.

At Fa'er idag har vundet 50,000 Rigsdaler i Classelotteriet?

Nicolai.

50,000! — Derom talte du jo ikke et Ord i Formiddag.

Antonie.

Vi erfarede det ogsaa først ligesom du var gaaet. Na, her er bleven en Uro og Lummel i Huset —! Fa'er gaaer omkring og speculerer, Mo'er maaler Løi af; Kræmmerne har sendt os saa mange Varer ind i Huset, at vi gjerne kunde oplæde alle Vassenhufsets Børn.

Nicolai (fald).

Saa?

Antonie.

Her skal males, her skal gibses, her skal meubleres, og jeg veed ikke Alt hvad. Taften skal vi have Fremmede; og derfor er Salen fat istand og pyntet op som du seer.

Nicolai.

hm! Seer man!

Antonie.

Ja, du ryster paa Hovedet. Jeg har selv tænkt over, om det er godt, paa eengang at faae saa mange Benge. Man kan let komme ud af sit gode, gamle Trit og sætte sig Nykker i Hovedet. Men naar jeg saa huster paa, hvor meget Fa'er har gaaet igjennem i de sidste Aar, og at han nu kan vente en sorgfri Alderdom, saa glæder jeg mig over at han har vundet. Benge er dog en rar Ting. (Madam Skaarup raaber indenfor: Antonie!) Naa, nu er der igjen Ild i Papirerne. Vi er Alle saa forstyrrede saa det er en Lyft. Sansine græder over sin Kappe; Mo'er klager, at hendes ny Hat ikke vil passe; Fatter har spildt Biiin paa sin Vest; mit Livbaand er to Gange gaaet op. Der er intet af vort Løi der vil sidde og holde. Det er ligesom det var Himlens Villie, at vi skulde have Nøt. (Der kaldes igjen.) Ja, nu kommer jeg.

(Løber ind.)

Jacob

(Efter en Pause, uuder hvilken Nicolai gaaer heftig op og ned).

Jeg staaer her og seer paa de Blomstervaser, Herr Keiersen. Jeg troer næsten ikke, at de er' fatte hen for vor Skyld.

Nicolai.

Gid Fanden havde alle Lotterier, baade Tallotteriet og Glasfelotteriet! Der kommer kun Ulykke deraf.

Jacob.

Med Deres Tilladelse, den Ulykke kan da bæres, at vinde de 50,000.

Nicolai.

Jeg har glædet mig som et Barn til at hjælpe og understøtte dem. Jeg har tænkt mig de Gamles Overraskelse, deres Glæde over at rives ud af al Nød, deres — hvorfor skal jeg ikke tilstaae det? — deres Taknemmelighed. Og nu — nu staaer jeg som en Nar. Nu bryder de dem feil om mig.

Jacob.

Ja, det kan nok hænde. Men seer De, Herr Keiersen — og tag mig ikke mine Ord ilde op — naar De nu strax havde meldt Dem som den rige Mand, saa havde Alle bukket og strabet for Dem; for Lige søger Lige. Og De havde været fornøiet og ikke vidst, om man bukkede for Dem eller for Deres Penge. Nu derimod —

Nicolai.

Spar dine Bemærkninger. Bagefter kan Enhver give gode Raad.

Jacob

(efter et Dophold, med Løst).

Skal jeg saa lade de Kister og Kasser med Deres Foræring bringe herop?

Nicolai.

Du skal Fanden, skal du! Ingenting skal bringes herop. Ikke en Snuus!

Jacob.

Herr Reiersen! tag mod et godt Raad af en Mand, der mener Dem det vel. Gjør Ende paa denne Historie. Naar Deres Pleiefa'er kommer, saa fortæl ham Alting lige ud af Bosen. Sandtnok vil han ikke blive saa fornøiet som naar han selv kunde have Nytte af Deres Skillinger — for det er nu natyrligt. Men det vil dog fornøie ham, at hans Pleiesøn har stikket sig vel og er blevet til Noget i Verden.

Nicolai.

Jeg kan ikke og gider ikke. Det er mig nu som om hele min Eiendom ikke var fire Skilling værd. Før var jeg glad ved den Tanke, at min Rigdom

funde gjøre disse Menneſter glade. Nu — jeg vilde næſten til Trods ønske, at jeg virkelig kom tilbage ſom ſimpel Styrmand.

Jacob.

Ja, den Lykke funde De ſagtens opnaae. — Men der kommer nok Herr Skaarup. Lad os nu ſætte os i Lave.

Nicolai.

Ja, der er han. — Af Gud, han er bleven gammel!

Syvende Scene.

Nicolai. Jacob. Skaarup og August fra høire.

Skaarup.

(Kommer ind i ſidſtes Samtale med August og tager ikke ſtrar Notice af Nicolai).

Vær du kun ubekymret, August. Jeg kjender dig og veed, det er ikke Egennytte, der driver dig.

August.

Ja, det vilde jo være meget frænkende for mig, om Onkel ſkulde troe, at jeg af Interesſe —

Skaarup.

Det troer hverken jeg eller Nogen.

August.

Jeg kan forsikre, at om Antonie var den fattigste Pige i Kjøbenhavn —

Staarup.

Det veed jeg, og saadanne kjender jeg dig. Partiet er i alle Henseender fornuftigt. Min Kone og jeg har i lang Tid ønsket det. (Høit, idet han vender sig mod Nicolai.) Naa, see der har vi jo vor Nicolai.

(Nicolai nærmer sig.)

August

(trækker Staarup tilbage; affides).

Men troer Dnkel virkelig, at Antonie giver sit Samtykke?

Staarup.

Der er Intet iveien. Min Kone taler nu med hende. Det er en god, søielig Pige. (Høit, til Nicolai.) Nu, velkommen, min Dreng! Du er jo bleven stor og stærk!

Nicolai (rørt).

Kjære Pleiesfa'er! Er jeg Dem virkelig velkommen?

Staarup.

Hvorfor skulde du ikke være mig velkommen, naar du ellers har opført dig godt, saa vi ingen Skam har af dig. — Men jeg hører, vor gamle Jacob er ogsaa ankommen. Naa, der er han jo. Velkommen, Jacob!

Jacob.

Gud velsigne Dem, Herr Skaarup. Naar De ikke tog det fortrydeligt op, vilde jeg hilse paa min forrige Ahebere.

Skaarup.

Det skal du have Tak for, min Søn! Sæt dig ned; nu kommer der strax en Snaps og en Vid Brød.

Nicolai (affides).

Saaledes skal jeg modtages!

August

(nærmer sig Nicolai; ironist).

Er det tilladt at hilse paa sin gamle Legekammerat?

Nicolai (kort).

God Dag, August!

August.

Jeg hører, du er avanceret stærkt siden sidst. Du kan jo snart vente at blive Understyrmand.

Skaarup.

Nei, han er Understyrmand.

August (spodst).

Er du? Hvem skulde troe det!

Skaarup.

Ja, seer du, Nicolai, nu er du kommet i et heldigt Dieblif. Du kan komme til at fare for mig.

Jeg har en Speculation — sig mig, i hvad Pris er Kaffe og Sukker paa Markedet i Boston? (Vender sig fra ham til August, uden at oppebie Svar, da hans Kone kommer ind med Antonie.) Naar, der er min Kone med Pigebarnet.

Ottende Scene.

De forrige. Madam Skaarup. Antonie. Kort efter
 Dansine og Madam Kust; siden en Tjenestepige.
 Til sidst Adolf.

Nicolai

(ved at see Madam Skaarup).

Min Pleiemoder! Min kjære, gode Pleiemoder!

Mad. Skaarup.

Ja, der er han! Det er ganske rigtigt ham.

Nicolai.

Du har dog vel lidt Gudhed tilovers for mig
 endnu?

Skaarup

(trækker sin Kone fra Nicolai).

Bliv ikke vred. Jeg har Noget at tale med
 min Kone. (Sagte til hende, mens Nicolai bliver nedslaaet
 staaende.) Har du talt med Antonie?

Mad. Skaarup.

Jo, jeg har. Det g'et sig nok.

Antonie

(affides til Moderen, tørrende Dinene).

Jeg siger dig, Mo'er, jeg gjør det ikke.

Mad. Skaarup

(ligeledes affides til hende).

Du skal, Barn! Det er dit eget Bedste.

August*)

(der nærmer sig Antonie; smigrende).

Over al den Uro har jeg knap funnet verle et Ord med vor venlige Antonie; og du veed ikke, hvor jeg har længtes efter at tale med dig. Jeg har saa Meget at sige dig.

Antonie.

Jeg har ikke Lyst til at høre Noget idag.

Nicolai

(affides til hende, ved hendes anden Side).

Antonie! jeg er nær ved at fortvivle. Naar du ikke vil trøste og opmuntre mig, er det ude med mig.

Antonie.

Jo, jeg er vistnok stiftet til at opmuntre Andre.
(En Pige bringer en Presenteerbasse med Drifkevarer ic.)

Skaarup.

Naa, det var vel. — Men jeg begriber ikke, hvor Herr Adolf kan blive af. Han var blot gaaet

*) Ordenen er: Nicolai. Antonie. August. Madam Skaarup. Skaarup. Jansine. Madam Rust. I Baggrunden Jacob.

hen for mig etsteds; og jeg vilde dog, han skulde være tilstede.

Sansine.

Jeg har seet ham staae dernede og tale med en Mand. Nu kommer han nok strax.

Skaarup.

Godt. Lad os saa faae et Glas Biin, Kone. — Ja, jeg seer Dem jo Alle hos os i aften, da nogle gode Venner har ladet sig melde.

Mad. Rust.

Jeg takker skyldigst for Indbydelsen.

Skaarup.

Kom du saa kun med, lille Nicolai; vi har Blads til dig med. — Men nu vil vi, mens vi Alle ere samlede mellem os selv, foreløbig drikke et Glas paa en glædelig Begivenhed. (Abolf kommer ind.) Der er Herr Abolf. Et Glas til Herr Abolf. (Affides til denne, mens de øvrige Tilstedeværende hver tage sig et Glas.) Alt er bragt i Rigtighet. Jeg maa tilstaae Dem, jo mere jeg tænker paa dette Partie, desmere glæder det mig for min Antonie, og jeg er Dem overmaade forbunden for den Interessse, De har vist for denne Sag. Kan jeg ved Leilighed vise mig erkjendelig —

Abolf.

Sael endelig ikke herom, Herr Skaarup. Min

skjønneste Løn er den Bevidsthed, at jeg har gjort vor Antonie lykkelig.

Skaarup

(høit, til de Andre, rømmende sig).

Børn! Jere Udsigter har i lang Tid ikke været de bedste. Min stakkels Jansine har længe gaaet og sørget, inden Herr Adolfs Onkel vilde give efter, indtil vi endelig idag ved Bordet kunde have den Glæde at drikke paa hendes og Herr Adolfs Fremtids Vel. For min Antonie har jeg ofte været bekymret. Jeg blev Dag for Dag ældre, og vidste ikke, hvem der skulde være hendes Støtte, naar jeg faldt fra. Men som jeg altid pleier at sige: Naar Enden er god, er Alting godt — ogsaa for den Sorg er jeg befriet. En brav, formuende Mand anholder om hendes Haand; og vi kan nu, Børn, klinge paa Antonies og min Søstersøn August's Forlovelse.

Samtbigt. { Adolf. Jansine. Mad. Skaarup.
 Vi gratulere.
 Mad. Rust.
 Ih, jeg gratulerer af Hjertet.

Nicolas

(Lader ved Skaarups Slutnings-Ord og under de Andres Gratulationer sit Glas falde og udbryder).

Antonie! det kunde du — !

(Styrter ud, efterfulgt af Jacob.)

Antonie

(Der under Faberens Replik mod Slutningen har yttret Over-
raskelse og urolig Angst og villet tale, vil nu ile efter Nicolai,
med det Udbrud):

Nicolai, hør mig!

August

(holder hende tilbage).

Antonie! bliv! hvor vil du hen?

Skaarup.

Hvad var det?

(Under de sidste Repliker, der maae gaae Slag i Slag, og under
almindelig Forbauselse over Nicolais Forsvinden, falder Tæppet.)

Tredie Act.

Samme Decoration som i anden Act. Foran den ene Sopha staaer et Divansbord med en Armstage med tændte Lys. Paa hver af Chiffoniererne staae ligeledes Armstager, hvis Lys ere tændte.

Forste Scene.

Skaarup. Madam Skaarup. Antonie. Siben Adolf.

Skaarup.

Naa, Barn, eet Ord saa godt som thybe: hvad har du besluttet?

Antonie.

Hvor kan du, Fa'er! Jeg som bestandig har gjort mig lystig over min stive Cousin, skal jeg nu paa eengang begynde at tale godt om ham? Hvergang han har villet dandse med mig, har jeg sagt Nei, fordi han ikke kan holde Tact —

Skaarup.

Snifsnak! I Egteskab spørger man ikke om Tact og saadanne Narrestreger.

Antonie.

Men, Fa'er, August og jeg skjændes og disputere med hinanden den hele Dag; hvorledes skal vi nogensinde kunne enes —

Skaarup.

Derfor kan I godt enes. Min Kone og jeg enes, uagtet vi aldrig ere enige.

Antonie.

Fa'er og Mo'er er nu i saa mange Aar vante til det.

Skaarup.

Ja, deri stikker det. Saaledes vil August og du ogsaa vænnes til hinanden. Det er med Ægteskab som med Huusleilighed. Folk i Kjøbenhavn flytte hvert Dieblig og faae det aldrig tilpas. Men naar man bliver paa et Sted og vænner sig til Manglerne, saa finder man sig vel i Alt. Har du været gift med August en halv Snees Aar —

Antonie.

Jo, en halv Snees Aar! Inden den Tid kan jeg være død og begravet.

Skaarup.

Hvad har du da mod August? Er det ikke en søn, ung Mand?

Antonie.

Alle Folk sige dog, han seer ud som en Barbeersvend.

Skaarup.

Na Naas! — Saadanne Noget vil jeg ikke høre.

Mab. Skaarup.

Det kan ikke hjælpe, du taler til Antonie. Hun troer, hun kan slaae Alt hen i Spøg. Men det Hele er saa ikke Andet end at hun har sat sig Griller i Hovedet, nu da Nicolai er kommet hjem.

Skaarup.

Men de Griller skal hun sætte sig ud af Hovedet igjen. Nicolai var alle sine Dage en Døgenift, som vi kun har havt Sorg af, saadanne som det alle tider gaaer, naar man ta'er fremmede Folks Børn til sig. I ser Nar har han ikke ladet høre et Ord fra sig; det er den Tak vi har havt. Og hvad er han nu? Styrmand! Er det Noget for os at have en Styrmand til Svigersøn? (Adolf kommer ind.) Naa, der kommer Herr Adolf. Nu kan du spørge ham. Det er en fornuftig Mand, der har raadet baade min Kone og mig til dette Partie. — Tael De med Pigebarnet, Herr Adolf. Hvad De siger gjør hun. Sine Forældres Ord agter hun ikke. — Og kom saa

ind, Kone, og gjør Alt istand, før de Fremmede komme.

(Han og hans Kone gaae ind.)

Anden Scene.

Antonie. Adolf. Siden Jansine.

Antonie.

Men, Adolf, hvad har du gjort? Mens jeg troer, at du er Nicolais bedste Støtte, gaaer du hen — jeg kunde see derover, naar jeg ikke var saa bebrøbet — gaaer du hen og klapper mig sammen med August.

Adolf.

Men, min bedste Antonie! Jansine og jeg troede, at du holdt meget af August. Selv dine Uttringer til ham i Formiddag bestyrkede os deri.

Antonie.

Na Gud nei! hvor kunde I tænke Jer —! Hvad skal vi nu gjøre? August, der har saa mange Penge, ham giver Fa'er og Mo'er ikke saa let Slip paa. Og den stakkels Nicolai, der Ingenting har, Ingenting er —

(Jansine kommer ind, omklædt, med et Livbaand i Haanden.)

Jansine

(gaaer hen mod Antonie, tager hende om Halsen og kysser hende).

Na, min stakkels, ulykkelige Søster! Jeg har grædt saadanne for din Skyld. Jeg faaer aldrig noget lykkeligt Dieblif igjen før jeg veed du er fornøiet. Jeg var saa glad og tænkte og sværmede om en lysere Fremtid, og saa skal den Ulykke arrivere. Hvad synes du, Adolf, hun har sagt mig, at hun kan ikke leve uden Nicolai.

Adolf

(med Deeltagelse).

Det er jo i Sandhed høist beklageligt!

Jansine.

Og fordi Nicolai Ingenting er, skal vi derfor foragte ham? Man kan jo være meget retskaffen fordi man Ingenting er.

Adolf.

Det kan man unægtelig.

Jansine.

Jeg veed hvad Kjærlighed er, og hvor elendig et Menneſte kan gaae omkring.

Adolf.

Ja, det er en stor Sandhed! — Men hvad skal vi gribe til?

Antonie.

Du maa tale igjen med Fa'er og Mo'er. Dig ta'er de efter.

Sansine.

Ja, det maa du, Adolf! Du har Følelse for Menneskernes Lidelser, og du kan sætte dig ind i hendes Forsætning. — Kom, søde Antonie, og hjælp mig dette Livbaand om. — (Mens det bindes omkring.) Skal min stakkels Søster være den Æneste, der paa en Dag som denne gaaer omkring og sørger?

Adolf.

Nei, nei! det var jo virkelig Synd. Det bør ingenlunde ske. Jeg skal tale med dine Forældre —

Antonie.

Men, Adolf, glem blot ikke hvad du har lovet, at du vil sørge for Nicolai.

Adolf.

Jeg har allerede arbejdet for ham. Jeg har en Idee, som jeg har grundet Haab om at kunne udføre, og hvorved han kan faae en anstændig, fast Ansættelse her i Byen.

Antonie

(falder ham henrykt om Halsen).

Nei, Adolf, har du virkelig? Du er en fortræffelig Mand! — Hvad er det for en Ansættelse?

Adolf.

Det kan jeg ikke betro dig endnu. Men jeg tør forsikre, du kan aldeles berolige dig i denne Henseende. — Ja, saa vil jeg strax gaae ind til dine

Forældre. Jeg haaber, de ville give efter for Sandhedens Stemme. Vor gode Antonie bør ikke være ulykkelig. Hun bør dele det Held, der er tilfaldet os Alle. — Fat Mod, min bedste Pige! Jeg gaaer ind og taler din Sag. Tanken om din Fremtid skal give mine Ord Betsalenhed.

(Gaaer ind tilsoire.)

Jansine.

Der kan du see, Antonie. Vær nu oprømt og kom ind med i vort Kammer.

Antonie.

Naar Adolf bare kunde gjøre Noget for Nicolai.

Jansine.

Bryd dig nu om Ingenting. Naar han ta'er sig af et Menneſte, ſaa kan man ſige, han er ſaa godt ſom forſørget.

(De gaae ind.)

Tredie Scene.

Nicolai (kommer haſtig ind fra Hoved-Indgangen, efterfulgt af) Jacob.

Nicolai.

Spar dine Ord og pak dig!

Jacob.

De er ude af Dem ſelv, Herr Meierſen. Jeg tør ikke gaae fra Dem. De veed ikke hvad De gjør.

Nicolai.

Den Fjalste! jeg skal vise hende, hvem hun har holdt for Nar. Da hun var fattig, da var jeg god nok for hende. Men nu, da Rigdoms-Diævelen er kommet over dem, nu forstyder hun mig, og det glatvæk, uden Omstændigheder — (bitter.) Hvad Omstændigheder havde man ogsaa nødig at gjøre med det fattige Pleiebarn, der i saa mange Aar har spilst Naadsensbrødet her i Huset!

Jacob.

Lad Dem tale tilrette, Herr Meiersen!

Nicolai.

Jacob, du veed ikke hvor jeg har stolet paa denne Pige. Selv da jeg var langt herfra og ikke kunde vente, at Nogen her vilde tænke paa mig, var det ligesom en Stemme sagde mig, at hun erindrede sin vilde Legekammerat. Og nu hendes Ord i Formiddag, hendes Glæde ved at see mig — nei, Jacob! jeg bliver desperat derover.

Jacob (affbes).

Det er ogsaa Satan til Dvindfolk!

Nicolai.

Men lad hende kun foretrække den Gallunk for mig! Er det fordi han har det Par Skillinger efter Faderen, saa har hun gjort feil Regning. Hun og

Nicolai.

Det gjør mig ondt, jeg ikke kan tale bedre om hende. Naar man som hun kan forlove sig med Zo paa eengang —

Fansine.

Men det har hun jo ikke gjort. Hvor kan du troe det? Hun er jo uskyldig og har slet ikke vidst, at Fa'er lige med Gæt vilde forlove hende med August.

Nicolai.

Hvad er det du siger?

Fansine.

Veed du da ikke, hun gaaer og sørger og græder og er fortvivlet —?

Nicolai (henrykt).

Hvad? græder hun? Den velsignede Slut! Er hun fortvivlet? Sahaha! Det kan jeg lide! — Har jeg da virkelig gjort hende Uret?

Fansine.

Savist har du. — Naa, der kommer hun selv. Nu kan du høre hvad hun siger.

(Antonie kommer ind med en Kuro med Theetsi, som hun sætter fra sig.)

Nicolai

(iler hen til hende).

Er du mig tro, Antonie? Elsker du som før din gamle Legekammerat?

Antonie.

Jo, du fortjener det rigtignok, saa forstræffet du gjorde mig før.

Nicolai.

Bliv ikke vred, at jeg miskjendte dig. Nu er jo Altting godt igjen. Nu bliver jeg her og har Tid til at bede dig om Forladelse.

Antonie.

Nu bliver du her! Ja, Courage har du. Men naar Fa'er og Mo'er seer dig, saa faaer du neppe Lov til at blive her.

Nicolai.

Na, det har ingen Fare. Jeg er inviteret til iaften; og desuden — for at fortælle Jer Alt . . .

Sansine

(afbrydende ham).

Antonie har Ret. Nu skal du gaae. Men om lidt kan du komme igjen, naar de Fremmede er her; saa kan Fa'er og Mo'er ikke være bekjendt at sige dig Noget. Hun skal desuden sætte sit Haar og kan ikke staae og snakke med dig.

Nicolai

(efter lidt Betænkning).

Godt da! — Gaae kun ind og pynt dig. Jeg vil ogsaa pynte mig. Om en halv Time er jeg her igjen.

Antonie.

Men bliv dog ikke for længe borte, hvis Fa'er og Mo'er paany skulde plage mig med August.

Jansine.

Det gjør Fa'er og Mo'er ikke. Adolf taler med dem; og de gjør Alt hvad han siger.

Nicolai.

Ja, jeg har mit Logis her i Nærheden; saa jeg kan snart være her. — Farvel, Smaapiger! Og naar jeg kommer igjen, skal jeg selv tale med Fa'er og Mo'er, og — her er min Haand — det skal hjælpe.

(Gaaer ud ad Hoveddøren.)

Antonie.

Han er saa modig paa det, at han ikke hviler før Fa'er og Mo'er kaster ham ned ad Trapperne.

Femte Scene.

Jansine. Antonie. Skaarup (i sorte Klæder og hvid Vest).

Adolf.

Skaarup

(trædende ind i Samtale med Adolf).

De veed, at jeg har megen Respect for Deres Mening og agter Deres ædle Grundsatninger. Men nu at kalfatre Sagen om, kan hverken passe sig for mig eller for min Datter. (Søit, til Jansine og Antonie.)

Gaae I kun ind og hjælp Jeres Mo'er med Paaflødningen; og lad Pigen sætte Alting ind.

Antonie.

Nu gaaer jeg. (Afskedes til Adolf.) Hvad sa'e Fa'er?

Adolf

(trækker paa Skulderen).

Endnu er han ubøielig.

Antonie (til Jansine).

Der kan du see.

(Hun og Jansine gaae ind.)

Skaarup (til Adolf).

De kan troe mig, den Godhed, Pigebarnet har for Nicolai, er kun Ghyvegriller, der vil gi'e sig, naar hun ikke seer ham mere; og det skal jeg nok sørge for.

Sjette Scene.

Skaarup. Adolf. August. Siben fremmede Herrer og Damer. Madam Skaarup. Jansine. Strax i Begyndelsen af denne Scene, inden de Fremmede ere komne, sætter en Pige Maskinen paa Bordet og ordner Theetsiet.

August (omklædt).

Jeg seer, jeg er en af de Første.

Skaarup.

Ja, du er en accurat Mand. Men nu kan vi ogsaa ret strax vente vore Fremmede.

August.

Hvad mener Onkel om Antonie? Lør jeg gjøre mig Haab?

Skaarup.

Vær du kun aldeles ubekymret.

August.

Jeg kan heller ikke troe, at en Pige som Antonie kan have Inclination for et Menneske, der har flakket om saa længe uden at man har hørt et Ord om ham. Gud veed, hvad han er for en Udhaler. Onkel burde forbyde ham Huset.

Skaarup.

Ja, det har jeg stærkt ifinde. — Naa, der banker det. Der har vi vore Gæster.

(Tvende Herrer med deres Damer komme ind. Indbyrdes Complimenter. De Fremmede gratulere Skaarup.)

Skaarup.

Tak, Tak! Værsgod og sæt Dem ned. Min Kone kommer paa Diebliffet.

(Madam Skaarup kommer ind fra høire, ledsaget af Jansine. Den første har en moderne, temmelig stor, luseblaa Silkehat paa, der contrasterer noget med hendes øvrige Paaflødning.)

Første Herrer.

Ah, Madam Skaarup! Vi gratulere!

M ad. Ska arup.

Mangetak! — bliv De kun siddende.

(Efterhaanden komme flere Fremmede, hilse og gratulere. Damerne tage Plads med M ad. Ska arup ved Theebordet. Nogle af Herrerne sætte sig hos dem; Andre opholde sig i Forgrunden hos de Samtalende. Jansine, Vigen og siden Antonie tage sig af Opvartningen.)

Anden Herre

(kommer frem med Ska arup).

Hør, Ska arup, var det dig, der i forrige Uge havde Bud hos mig og vilde laane mine Heste og Vogn til at kjøre Brænde?

Ska arup.

Jo, det var. Men jeg fik dem ikke. Du bad mig undskyld.

Anden Herre.

Saa? Det maa have været en Feiltagelse. Send du kun Bud efter dem. Det kan du nok begribe, at dem kan du faae, naar og saa tidt du vil.

Ska arup.

Ja Tak, ifald jeg skulde trænge dertil.

Tredie Herre

(en corpulent Mand, kommer hen til Ska arup og siger pustende:)

Goddag du, Ska arup! Gratulerer!

Ska arup.

Naa, det var smukt af dig, at du saa op til mig. Vi har da ikke seet hinanden i mange Tider!

Erødie Herre.

Jeg havde aldrig saa snart hørt om denne lykkelige Begivenhed, før jeg sa'e til min Kone: Vi maae derop og gratulere. Skaarup er en Mand, der fortjener denne Lykke. Det er sandt; det har jeg sagt. Jeg veed Ingen i hele Byen, jeg under det som dig. For du er ikke af de Menneſter, der lægger ſine Benge under Laas og Lufke og ikke taaler, at en Anden ſaa meget ſom ſeer paa dem. Naar du har Noget, har dine Venner ogsaa Noget. — Har jeg Ret i hvad jeg ſiger?

Skaarup.

Det forſtaaer ſig, man ſkal tænke paa ſine Medmenneſter.

Erødie Herre.

Hør nu, Skaarup — hvad jeg vilde ſagt og menſ jeg huſter det — du kunde ved ſamme Leilighed gjøre mig en Tjenefte. Jeg kommer i næſte Uge til at bruge et Par hundrede Daler; dem kan du lade mig ſaae.

Skaarup.

Vent nu til jeg ſaaer lidt mere Luſt og kan røre mig bedre, ſaa tænker jeg nok, det la'er ſig gjøre.

Erødie Herre.

Saja — ſom ſagt — før i næſte Uge bruger jeg dem ikke.

Første Herre

(der kommer frem paa den anden Side af Scenen med August og Adolf, Alle drikende Thee).

Hr. Skaarup maa kjende denne Sag. Den faldt netop ind paa den Tid der var Tale om at han vilde ind i Grosserer=Societetet. Og kjender jeg ham ret, er han ikke af de Folk, der glemmer Noget.

Skaarup.

Hvad er det jeg skal vide?

Første Herre.

Vi taler om Kammerraad Grenaa og hans Project at gifte sig.

Tredie Herre.

Kammerraad Grenaa? Ham kjender jeg ikke.

Første Herre.

Det er ham med Bengene. Husker De ikke, han havde faaet en stor Arv, som han kort efter mistede i en Proces?

August.

Naa, det er altsaa ikke ham med Bengene.

Første Herre.

Jo Gu' er det... det vil sige, det er ham, der mistede dem. Nu paaftaaer jeg, at han efter Bestemmelsen skulde giftes med en rig Enke fra Jylland, men som var tilaars. Hun kom hertil og leed Skib-

brud ved Dragø, men slap derfra. Men Den, der ikke vilde tage hende, det var Kammerraaden.

August.

Maaskee han ikke skjattede om havarerede Varer.

Tredie Herre.

Sahaha! — Eller Konen var ham for gammel.

Første Herre.

Nei, hun var ikke gammel nok. Luren havde projecteret at arve hende. — Men nu spørger jeg Dem, Hr. Skaarup, der er en Mand, hvis Ord man tilforladelig kan lide paa, er det ikke sandt, at der virkelig var Noget om det Partie?

Skaarup.

Jo, det kan De sige mig efter. Jeg har selv havt Meget at staffe med denne Sag. Han snakkede syv Lange og syv Brede for mig. (Lilidsfuld.) Men jeg er ikke af dem, man kan spise af. Jeg sa'e ham Sandheden glatvæk.

Første Herre.

Ja, hos Dem kom han til den Rette!

Skaarup.

Men siden vilde Enken ikke have at gjøre med ham.

Første Herre

(til en af de Andre).

Der kan De see, jeg havde Ret.

(De Fremmede afsprede sig igjen i Baggrunden.)

Syvende Scene.

De Forrige. Nicolai, omklædt efter engelsk eller amerikansk Mode. Ved hans Indtrædelse hilses han af de Tilstedeværende. Siden Antonie.

August

(gaaer hurtig hen til Skaarup).

Hvad synes Onkel? der er Nicolai. Han har den Uforstammenhed at komme her.

Skaarup.

Hvad? — Ja, saa min Sjæl er det ham.

August.

Skulde jeg ikke paa en god Maade vise ham Døren?

Skaarup.

Nei, nei! det gaaer ikke an. Det gale Menneske var istand til at gjøre Optøier.

Nicolai

(efterat have hilst paa Selskabet, gaaer hen til Skaarup).

Min Pleiefa'er har vel Intet imod at jeg kommer i aften efter Indbydelsen?

Skarup.

Har jeg indbudt dig, saa er det naturligt, du kommer.

(Gaaer hen i Baggrunden til de Fremmede.)

Jansine

(kommer frem paa den anden Side med Adolf).

Hvad Nicolai seer net ud i de Klæder. Man skulde ikke see paa ham, at han er Eyrmand.

Adolf.

Min bedste Jansine! deri er intet besynderligt. I England og Nordamerika klæder den simpleste Mættros sig med en vis Elegance.

Jansine.

Ja, det er sandt. (Klapper ham paa kinden.) Du er saa klog og saa indsigtsfuld og veed Besteed om Alt. — Hør, sig mig, om min nye Kæppe klæder mig?

Adolf.

Den klæder dig overmaade godt.

(Antonie kommer ind og hilses af de Nærmeste.)

Nicolai

(gaaer hen til Antonie og siger sagte:)

Kan du see, din Fa'er har tilladt mig at blive her i aften.

August.

(træder imellem dem og fører Nicolai til Siben).

Jeg maa sige dig, det er høist upassende, at du, efter hvad her er passeret, vil tale til min Kjæreste.

Nicolai (affibes til ham).

Dersom du ikke stjætter dig selv, August, saa sætter jeg dig ud af et af Vinduerne.

August (for sig selv).

Det er en brutal Stud. (Trækker sig tilbage blandt Gæsterne.)

Jansine

(paa den modsatte Side af Antonie).

Du skal ikke være bedrøvet. Det bliver nok godt. — Søde Antonie! sig mig, om min Kjole sidder godt.

Antonie.

Jo, den sidder godt.

Jansine.

Hør, lad os give Nicolai en Kop Theevand. Han er jo lige saa god som de Andre, Tag du Bassen og bring ham det. (Under det nærmest Følgende bringer Antonie Nicolai en Kop Thee.)

Dttende Scene.

De forrige. Madam Ruff.

Mad. Ruff

(kommer forstyrret og hastig ind, og seer til alle Sider uden at hilse).

Er Hr. Skaarup her? — Jeg maa paa Die-
blikket tale med Hr. Skaarup.

Jan sine.

Fa'er! der er vor egen, lille Madam Ruff og
vil tale med dig.

Skaarup (kommer frem).

Med mig? Her er jeg.

Mad. Ruff

(tager ham ugeneert ved Armen og fører ham til en af Siderne).

Maa jeg ikke see Deres Glæse-Lotterie-Seddel?

Skaarup

(tager den frem af en Brevtaske).

Med Fornøielse. — Vil De see hvad Devise
vi har?

Mad. Ruff

(efter at have betragtet Sedlen, udbrydende).

Jo, det er kun altfor vist! — Jeg elendige
Menneske!

Skaarup.

Hvad er vist?

Mad. Ruff

(uden at agte hans Ord).

Hvor har jeg havt mine Sandfer! Hvor kunde jeg gaae faaledes!

Skaarup.

Men, Madam Ruff, hvad er der paafærde?

Mad. Ruff

(ærgeligt og halsfagte).

Na, der er ikke Andet paafærde, end at De ikke har vundet en Skilling.

Skaarup.

Gud bevare os! Hvad siger De? Ikke vundet?

Mad. Ruff (hoiere).

Nei, ikke vundet. Jeg synes, jeg taler tydelig nok.

Skaarup.

Men det er jo en stræffelig Historie.

August*)

(nærmer sig urolig til Mad. Ruff).

Er der noget galt med Gevinften, Madam?

Mad. Ruff.

Der er det Gale derved, at der slet ingen er falden.

*) Adolf. Janfine. Skaarup. Madam Ruff.
August. Antonie. Nicolai.

August

(slaaer Hænderne sammen).

Nu har jeg hørt Mæge!

Jansine

(uroilig til Skaarup).

Hvad er der skeet, Fa'er?

Skaarup

(der har staaet stille og nedstaaet).

Vi har Intet vundet, Barn! ikke en Skilling!

Jansine

(med begyndende Graad).

Intet vundet . . . Adolf! søde Adolf! hvad synes du?

Adolf

(bestyrtet, men dog fattet).

Det er jo saare ubehageligt.

Antonie

(ængstelig til Nicolai).

Hører du hvad de siger, Nicolai? Vi har ikke vundet.

Nicolai

(der i god Ro drifter en Kop Thee).

Jeg hører. (Affides.) Gud veed, hvorledes det vil spænde af.

(Selskabet er imidlertid blevet opmærksomt. Enkelte have nærmet sig. Der bliver uroligt ved Theebordet. Madam Skaarup reiser sig og gaaer hen til sin Mand.)

Mad. Skaarup.*)

Men, Mand! kan jeg troe hvad der siges?

Skaarup.

Det er kun altfor vist.

Mad. Skaarup

(til Mad. Ruff).

Du flore Gud! hvorledes er det gaaet til?

Første Herre

(til Mad. Ruff).

Er her indløbet en Feiltagelse?

Mad. Ruff.

Ja, det kan jo ikke nytte at dølge det. Det maa jo engang frem.

Mad. Skaarup

(i Bevægelse).

Men hvorledes er det gaaet til? Hvorledes har det været muligt.

Mad. Ruff.

Na Gud, det er gaaet saaledes til, at Bagtallet 280 kom først, men saa, da Fortallet blev trukket, blev der saadan en Trængsel og Tumult hvor jeg stod, at jeg kom langt tilbage og ikke kunde agte nøie paa; for et

*) Adolf. Jansine. Skaarup. Madam Skaarup. Madam Ruff. August. Antonie. Nicolai. Selskabet placerer sig bagved og paa begge Sider.

Var svære Mennesker stod foran mig. Da saa spurgte jeg en Mand, jeg kjendte, der stod lige ved mig: Var Fortallet ikke 55? og saa svarede han: Jo, lille Madam. Hvorpaa jeg blev ganske underlig tilmode og sagde: Var da det Hele 55 og 280? hvortil han svarede: Jo, lille Madam; men mig hjælper det ikke. — Derpaa blev jeg som ude af mig selv, men vilde dog endnu forviise mig. Saa, da Folk adspredte sig, gif jeg hen til en af Skraberne, tog ham i min Sindsbevægelse ganske haardt i Armen og sagde: Er ikke 55 og 280 trukket ud med det store Lod? — hvortil han svarede: Javist! javist! — men det forstaaer sig, Mennesket var jo dengang bestjæftiget og blev maaskee fortredelig. Men saa for lidt siden faaer jeg en Afskrift af Risterne, og saa seer jeg til min store Forstrækkelse, at det store Lod er ikke 55, men 53 og 280

Mad. Skaarup.

Nu har jeg hørt det med!

Mad. Rust.

Dg saa styndte jeg mig strax op paa Comptoiret for at faae Bished — jo, det var kun altfor vist!

Skaarup.

Madam Rust, der har De spillet mig et slemmt Puds.

Mad. Rust.

Jeg er jo saa uskyldig som . . .

Mad. Skaarup (opbragt).

Na, skal en fornuftig Kone som De saadan rende med Liimstangen? De maa skamme Dem som De har baaret Dem ad.

Mad. Rust (vred).

Nei, hør nu, Madam Skaarup! Urimelig maa De ikke være. Hvem er det, der risquerer meest ved denne Historie — De eller jeg?

Skaarup

(tyøser paa dem).

Ja, lad os nu ikke oveniføbet komme op at skjændes; dermed ere vi ikke hjulpsne. Vi maae søge at finde os i hvad der ikke kan være anderledes.

Anden Herre.

Det gjør mig min Sjæl ondt for dig, Skaarup.

Første Herre.

Na, det er en Skandal! (Affibes med Latter til en Dame.) Det er en hyperlig Historie!

Damen (affibes til ham).

Jeg vil have godt af den i 14 Dage.

Anden Herre
(til Skaarup).

Jeg hører op til dig imorgen og seer, hvorledes du har det. Nu trænger du til No. Adieu, Skaarup.

Skaarup.

Ja, du har Ret; jeg behøver No.

Damen.

Min Mand og jeg vil ogsaa anbefale os. Vi seer Dem vel snart hos os, (libt spids.) naar De er kommet Dem efter denne Begivenhed.

Tredie Herre.

Det var jo dumt, Skaarup! Jeg havde ret troet, at vi To skulde have det saa godt sammen. Men det kan jo komme en anden Gang — og lad mig det saa vide. — Naa, adios!

(Efterhaanden tage alle de Besøgende, med Undtagelse af Nicolai, Afsked, og ledsages til Døren af Familien.)

Nicolai

(i Forgrunden, paa den ene Side).

Det lader til, her bliver god Plads.

August

(i Forgrunden, paa den anden Side).

Det skal arrivere mig! Denne Madam Rust — jeg kunde lægge hende i en Morter, og støde hende til Marmelade!

Mad. Rust

(gaaer op og ned, rystende paa Hovedet).

Hvad skal der nu blive af . . . jeg bliver saa vist
ruineret som blot Noget — !

Jansine

(kommer tilbage med Abolf).

Øde Abolf! den Ulykke overlever jeg ikke!

Abolf.

Min bedste Jansine! Vi maae fatte os.

Skaarup *)

(der kommer tilbage efterat alle de Fremmede er gaaet).

Ja, Børn, nu maae vi vise Conduite. Gevin-
sten maae vi slaae os ud af Hovedet; og Enhver
maa vende tilbage til Sit. Naar Alt kommer til
Alt, er' vi de samme som før.

Mad. Rust.

Ja, Hr. Skaarup! det er Altsammen meget godt.
Men De maa ikke tage mig det fortrydeligt op. Jeg
har forstrakt Deres Kone med en betydelig Sum.

Skaarup.

Hm! hm! — Ja, Gud veed hvordan jeg skal
udrede den!

*) August. Jansine. Abolf. Madam Skaarup.
Skaarup. Madam Rust. Antonie. Nicolai.

Mad. Ruff.

Da maa den rigtig udredes og det strax. Naar man som jeg sidder Enke og ikke har mere end det Nødvendige, saa kan man ikke taale Tab.

Mad. Skaarup.

De har ikke nødig at være saa bange for Deres Penge. De skal nok blive betalt.

Mad. Ruff.

Andet forlanger jeg heller ikke. Men Deres Mand har kjøbt mit Huus; og dette Kjøb bør ikke gaae tilbage.

Mad. Skaarup.

Det skal heller ikke gaae tilbage. Vær De kun ganske rolig. Vor Svigersøn August vil tilfredsstille Dem baade med det Ene og det Andet.

August.

Jeg, kjære Tante? — Saa veed Tante da ikke hvorledes mine Hænder ere bundne. Næsten Alt hvad jeg har, staaer fast og uopsigeligt. — Nei, jeg kan aldeles ikke.

Nicolai (affides).

Det kan jeg lide, min Dreng! Du svarer til mine Forventninger.

Skaarup

(der har gaaet urolig op og ned).

Hm! hm! — hvad skal jeg gribe til — hvorledes

skal jeg hitte ud af — Nei! hvad der er at gjøre ved alt dette, seer jeg sandt for Herren ikke.

Adolf

(gaaer hen til ham).

Berolige Dem, Hr. Skaarup! Endnu er ikke Alt tabt. Jeg haaber at kunne finde Raad.

Skaarup.

Na Gud — hvorledes vil De —

Adolf.

De veed, det er min største Glæde at hjælpe mine Medmennesker. Jeg finder heri mit Livs sjøn- neste Kald. Omtrent saa meget som Madam Rust's Fordring beløber sig til, har jeg en Tid havt lig- gende. Det var sandtnok bestemt til engang at sætte Bo for. Men jeg er overbevist om, at min kjære Sansine ganske bifalder min Beslutning.

Sansine

(tørrer Tinen og kysser ham paa kinden).

Gjør du som du synes, Adolf! Hvad du gjør er altid velgjort.

Antonte.

Det var smukt af dig, Adolf. Ja, af dig har vi ikke taget fejl.

Skaarup.

Skaarup.

Ja, det er i Nøden, man skal kjende sine Ven- ner. Men, min retsfafne Ven! jeg kan ikke tage

mod Deres Tilbud. Hvad De har sparet sammen i
Aar og Dag —

Adolf (i Bevægelse).

Tael ikke herom! En bedre Anvendelse af disse
Penge kjender jeg ikke. Det er en Anvendelse, der
gjør mig lykkelig. — Nei, nei! De faaer mig ikke
fra min Beslutning. Bevidstheden at gjøre en god
Gjerning er mig altfor dyrebar. — Nu gaaer jeg
hjem og henter den lille Sum; og naar jeg kommer
tilbage, skal enhver Sky være forjaget fra Deres
Bande.

(Gaaer hurtig.)

August (affbes).

Na, der er han kommet paa sin rette Boldgade.

Antonie

(affbes og bedrøvet til Nicolai).

Hvad siger du til alt dette, Nicolai?

Nicolai.

Jeg siger, det skal Altsammen blive godt endnu.
Vent lidt og lad saa mig raade.

Antonie.

Ja, du troer, din Courage kan gjøre Alt.

August (tager sin Hat).

Kjære Onkel, jeg vil anbefale mig. De veed,
hvor megen Deel jeg tager i Deres Skjebne; men, da
jeg dog ikke kan hjælpe —

Nicolai (affbes).

Aha, der har jeg ham! (Svit.) Vil du forlade din Kjæreste, August? Det er ikke smukt.

Mad. Skaarup.

Na, han bryder sig vel stort om sin Kjæreste.

August.

Oprigtig talt, kjære Tante — jeg har hele Eftermiddagen fortrudt hos mig selv, at jeg vil tvinge Antonie til en Forbindelse, hun er imod. Jeg troer, jeg gjør hende en Tjeneste ved at bryde et Baand, der er indgaaet mod hendes Onske. Det vil du vist selv erkjende, Antonie —

Nicolai (sagte til Antonie).

Stig, nu vil du nok have ham.

Antonie (sagte til ham).

Er du ikke ret klog? (Svit.) Ja, jeg græder just ikke, naar du forlader mig.

Skaarup.

Gaae du kun, August. Jeg forlanger ikke, at noget Menneſte skal dele vor Banſtjebne; og jeg kan ikke fortænke dig i hvad du gjør. Antonie er en god Pige, der vel kan forſørgeſ paa anden Maade. Du er fri for dit Ord.

August.

Men det ſkulde ſmerte mig meget, om Onkel tvivlede om mine rene Henſigter —

Skaarup.

Vist ikke.

August.

For dig, Antonie, har jeg lykkeligviis ikke nødig at gjøre Undskyldninger. Det er din egen Villie. Og et Menneſtes Villie er hans Himmerig. — Adieu, Onkel! Adieu, Tante! (Gaaer.)

Antonie (eftertænkſom).

Jeg havde dog ikke troet, at August var ſaa ſlet.

Skaarup.

Det er Verdens Gang, mit Barn. Naar det gaaer ſkjævt for os, vender alle Folk os Ryggen. (Bliver Nicolai vaer og ſiger ſagtmødig!) Er du her endnu, Nicolai? Ja, du har Intet ventet, Intet forlangt af os, da vi bildte os ind at være rige, ſaa jeg kan begribe, du holder det længere ud hos os. Bliv du kun, min Dreng! og kom ſaa tidt du har Lyst. Meget beholder jeg vel ikke tilovers; men vel ſaa Meget, at der er lidt til dig med.

Nicolai

(griber rørt hans Haand).

Min kjære, kjære Pleiefa'er! Vær ikke ſaa nedſlaet! Alt ſkal endnu blive godt. Gud være lovet, det ſtaaer i min Magt at formilde dine Kaar.

Skaarup

(der har været fordybet i ſig ſelv, ſeer diſtrahert).

Hvad mener du, min Dreng?

Nicolai.

Først nu kan jeg betro Eder hvad jeg hele Dagen over al den Lummel, her var i Huset, hverken har haft Lyft eller Mod til at tale om. Og Iaften har jeg tiet med Flid, for at I kunde lære Dem at kjende, I havde bestemt til Jeres Antonie.

Skaarup (opmærksom).

Hvorned har du tiet?

Antonie.

Tael, Nicolai! Jeg er nærved at døe af Utaalmodighed.

Nicolai

(til Madam Skaarup).

Huster du endnu den Dag, da jeg havde sagt Adieu til Jer Allesammen og skulde gaae ombord? Jeg stod ude ved Rjækkentrappen og vilde af Trodsighed ikke, at I skulde see, jeg græd. Saa kom du, Pleie-mo'er, ud til mig, gav mig en lille Pung med Penge og sagde: „Der er ti Rigsdaler i Sølvønt, Nicolai! Naar du holder godt Huus med dem, kan du komme langt.“ Og saa græd du og kysede mig paa Panden og sagde: „Før dig godt op blandt Fremmede, at vi engang kan have Glæde af dig.“

Antonie.

Nei, velsignede Mo'er! gjorde du det?

Mat. Skaarup.

Lad mig i No, Barn! Det er vel Noget at tale om, at jeg gav ham de Bar Skillinger. En Narrestreg var det af mig. Han har vel sviret dem op det første Sted han kom i Land.

Nicolai.

Nei, nei, det har jeg ikke. Jeg har holdt godt Huus med dem; og Gud har velsignet den lille Sum. Bliv ikke vred, Mo'er! — men du havde ofte været streng mod den vilde Krabat, og jeg havde ikke det bedste Die til dig. Men da du nu lige paa det Sidste viste dig saa god imod mig — jeg havde jo aldrig været saa rig — saa løb Dinene over paa mig, og jeg — for du veed, jeg var stolt og ærefjær — jeg lovede helligt, du skulde ikke fortryde din Godhed. Nu, som sagt, Gud har holdt sin Haand over mig og de 10 Rigsdaler. Vi ere begge vorede godt. Jeg vil ikke kjede Jer med min Historie, hvordan jeg faldt ned engang fra Mersset, brak Armen og blev lagt ind i Hospitalet i Boston; hvorledes Kjøbmanden, vi havde bragt Varer, tog mig til sig, sørgede for mig og tog mig paa Comptoiret; hvordan han var tilfreds med mig og gjorde mig til Supercargo paa et af sine Skibe; hvordan han endelig gav mig Part i Handelen. Om alt dette en anden Gang. Kun saa meget nu, at

Skibet hvormed jeg er kommet, en stolt Tremaster, og hele Ladningen er min Eiendom.

Alle.

Din Eiendom!

Nicolai.

Ja, og endda har jeg Noget tilovers i Boston.

Skaarup.

Men Gud bevares, Nicolai! saa er du jo en hovedrig Mand!

Nicolai.

Ja, jeg er rig! Jeg siger det med en Glæde, jeg ikke kan beskrive. Jeg er rigere end Stormogul. Thi jeg er rig i den Glæde, jeg kan berede Jer Alle. — Bleiefa'er! al din Nød skal nu afhjælpes. Du kan disponere over Alt hvad jeg har.

Skaarup.

Nei, min Søn! det kunde jeg ikke forsvare.

Mad. Rust.

(der har siddet affides i sine egne Tanker, nærmer sig).

Det er jo isandhed høist mærkværdigt.

Nicolai (til Madam Rust).

De, Madam, kan i gdd No gaae ned til Deres. Om en Time skal jeg være hos Dem; og alle Deres Fordringer skal tilfredsstilles.

Mad. Rust.

Th, saa meget haster det heller ikke —

Nicolai.

Som jeg siger: naar De vil gaae ned og oppe-
bie mig —

Mad. Rust.

Det skal være mig en stor Gæde at see Dem hos
mig. — Jeg anbefaler mig og ønsker Dem Alle til-
lykke til den glædelige Omstiftelse. (Affædes, idet hun
gaaer.) Han er rigere end Stormogul!

(Gaaer.)

Skaarup.

Men — men — jeg er ganske confunderet. Hvor-
for er du da kommet her i Huset som simpel Styr-
mand?

Antonie.

Ja, det har jeg hele Tiden villet spurgt om.

Nicolai.

Uilgiv mig! Jeg vilde see, om I holdt af mig
for min egen Skyld; om I tog godt imod mig.

Skaarup.

hm! — jeg husker saa Skam ikke. Tog vi da
daarligt imod dig?

Nicolai.

Nei, nei! Under de Omstændigheder kunde det
ikke være anderledes; det seer jeg nu. Og Antonie
tog imod mig som en Engel fra Himlen.

Jansine.

Fa'er! det er bestemt Adolf, der kommer. Han vil blive glad. (Gaaer hen til Døren.)

Niende Scene.

Adolf. Skaarup. Madam Skaarup. Nicolai.
Jansine. Antonie.

Adolf

(iler med Hast og i Bevægelse hen til Skaarup).

Hr. Skaarup! jeg bringer de bedste Tidender. Den Sum, jeg har lovet Dem, har jeg hos mig —
Skaarup.

Nei, min fjære, bedste Ven! gudsteelov nu kan jeg —

Adolf.

Jeg be'er Dem, intet Afslag! — Men min Hovedforretning staaer tilbage. Jeg gjentager nu, og med mere Grund end før, min forrige Bøn: foreen Deres Antonie med Nicolai!

Skaarup.

Nicolai med Antonie? Ja, hvem siger, at Nicolai nu —

Adolf (i samme Spænding).

Netop nu, Hr. Skaarup! (Vender sig med en vis Høitidelighed til Nicolai.) Jeg bringer Hr. Meiersen en

behagelig Efterretning. Det er lykkedes mig ved en af mine Venner at skaffe Dem en Ansættelse her i Byen. Da jeg kom hjem, fandt jeg et Brev, at De er udnævnt til Extra-Kullestriver ved Holmen.

Nicolai.

Hvad? jeg Extra-Kullestriver ved Holmen! Det skulde Pokkeren være.

Antonie (med Latter).

Nei, det er fortræffeligt! — Du er dog en re-
delig Sjæl, Adolf. Men nu behøver Nicolai ikke
denne Post.

Skaarup.

Deri har Antonie Ret; skjøndt det er ellers en
god Post.

Adolf.

Men jeg forstaaer ikke —

Nicolai.

Hør, kjære Hr. Adolf! De er en prægtig Mand,
som jeg holder meget af og idag har lært at have al
Agtelse for; men den Post maa De min Sjæl skaffe
mig af med igjen.

Adolf.

Jeg begriber blot ikke —

Sansine.

Jeg skal forklare dig Alt. Jeg vidste nok, du
vilde sætte det igjennem. (Til Nicolai.) Der kan du

see, hvad det er for et sjældent Menneſte! — Kom, Adolf, og lad mig fortælle dig —

Nicolai.

Men i een Ting har Hr. Adolf Ret. Naar mine Pleieforældre virkelig ville forene mig med Antonie —

Skaarup.

Ja, derimod kan jo hverken min Kone eller jeg indvende Noget; og jeg ſkulde næſten troe, at Antonie heller ingen Indvendinger vil gjøre.

Antonie.

Kjære Fa'er! Nicolai og jeg har altid holdt af hinanden.

Skaarup (forener dem).

Ja, ſaa var det Synd at ſætte ſig derimod.

Nicolai.

O, Antonie! du veed ikke hvor lykkelig jeg føler mig!

Tiende Scene.

De forrige. Jacob Baademand.

Jacob

(gaaer hen til Nicolai).

Med Forlov, Hr. Meiersen! Barketſen er klar.

Nicolai.

Fanden ivold med Barkassen! Nu bliver jeg her. Glæd dig, Jacob! Jeg er forlovet med min Pleiesøster.

Jacob.

Med min forrige Nheberes Datter — ja, det er der Natson i. Jeg har den Ære at gratulere.

Nicolai.

Na, og du, Jacob — nu kan jeg vel ogsaa gratulere dig. Vil din Kjæreste i Nyboder gifte sig med dig?

Jacob.

Nei, Hr. Keiersen! hun var lovlig undskyldt; desformedelst hun var allerede gift.

Nicolai.

Arme Thy! det gjør mig ondt for dig.

Abolf

(nærmer sig Nicolai).

Nu kan jeg gratulere Dem dobbelt. Tansine har forklaret mig Alt.

Skaarup.

Ja, Børn, vi vil have Meget at forklare og fortælle hverandre for lang Tid. Vi har i faa Timer oplevet Mere end Andre i flere Aar. Men faa meget seer jeg dog, naar I fra Begyndelsen havde fulgt mit Raad og sat Sørensens 300 Rigsdaler i Spare-

fassen, saa var vi sluppet fri for mange Bryderier. Vi havde ingen Lotteriefeddel taget, ikke bildt os ind at være rigere end vi vare, ikke rodet os ind i Gjæld, og allermindst kjøbt Huse.

Antonie.

Ja, Gud! naar jeg tænker paa alt dette! — Men een Ting har vi dog vundet ved Lotteriefedlen.

Skaarup.

Hvad er det?

Antonie.

Mutter har faaet en ny Hat.

Skaarup.

Oh, hvilken Basfar! — (Til Publicum.) Høistærede Publicum! bryd Dem ikke om hvad den Smaa siger. At min Kone har faaet en ny Hat, vilde være en daarlig Moral af saa mange, besynderlige Omstiftelser. Derimod holder jeg mig til mit gamle Sprikvort: Naar Enden er god, er Alting godt. Men, om denne Moral skal gjælde iasten, overlade vi som billigt til det høistærede Publicums gunstige Dom.

Kjærlighed og Politie,

Baudeville i een Act.

Opført første Gang paa det kongelige Theater den 18de November 1827.

(Omarbejdet.)

Personerne.

Kammerraad Paaske.

Amalie, hans Søsterdatter.

Carl Assens.

Kaspar, hans Tjener.

Værten i Gæstgiverstedet „Elephanten“.

Johanne, Pige sammesteds.

Bwiebel

Flink } Bryllupsgæster.

Krebs }

Første Politiebetjent.

Anden Politiebetjent.

En Pige.

Chor af Bryllupsgæster, Bøgttere og Byens Folk.

Scenen er i Kjøbenhavn. Handlingen begynder om Aftenen og varer ved ud paa Natten.

Første Scene.

Gade. Ved den ene Side mod Baggrunden en Fløi af Gæstgiverstedet „Elephanten“, stærkt oplyst.

Carl Assens, i Rejsekappe, og Kaspar, der bærer paa en Vadsæk, komme hurtigt ind. Siden endeel Folk fra Byen.

Carl.

Mel. Nott' e giorno faticar. (Don Juan.)

Vi er' frie! Victoria!

Lykkeligt vi slap derfra!

Kaspar.

Herre! hør dog blot et Ord!

Rjolen samt et Silkefoer . . .

Carl.

Hvilken Gud skal jeg paakalde?

Hvo har ført mig paa min Vej?

Kaspar.

Nei, nei!

Jeg er Pokker sluppen ei!

Rjolen, af, til Frøken Malle,

at turde sætte sig bag op. Det vilde jeg ikke gjerne nægte ham, skjøndt han sandt nok faae noget Lumpen ud. Da vi kjørte forbi en Kro, seer jeg en Ridehoppe bunden udenfor, som jeg kunde kjende tilhørte Kammerjunker Lindbahl, og for blot at sige ham to Ord, lod jeg Kudsten holde, sprang ned af Vognen og løb ind —

Kaspar.

Men Herren lod nok sin Overfrakke ligge i Vognen, og i den stak nok Brevtasten med Pengene i.

Carl.

Ja, det var Ulykken. Da jeg strax efter kom tilbage, var baade Frakken, Pengene, og den Slynge, jeg havde taget op i Vognen, Fanden i vold; og Kammerjunkerens Hoppe ovenikjøbet. Du seer da nu, at min Formynder har Grund nok til at være vred paa mig, og at vi siden den Tid ikke godt kan være gode Venner.

Kaspar.

Men jeg har ladet mig sige, at Herren har tilbudet ham fuld Erstatning for Pengene.

Carl.

Det vil han ikke modtage. Han siger, jeg er ikke fuldmyndig og kan ikke raade over min Formue. Men det er kun Udflugter. Han veed nok, at jeg

aldrig vil lade ham lide et saa stort Tab. Men han vil forpurre Partiet mellem Amalie og mig, uagtet vi med hans eget Samtykke have været forlovede næsten et Aar. Jeg veed ret godt, det er kun derfor, han er reist hertil og har tvunget hende at tage med. Men han fjender mig ikke ret, naar han troer, jeg lader mig afftrække af saa Lidt. Om han saa førte hende med sig til Rusland, til Siberien, jeg skulde finde Wei til hende.

Kaspar.

Ja, nu kan jeg forstaae. Men — ja, endda forstaaer jeg min Sandten ikke, hvorfor vi skulde lufte os saa hemmeligt ind i Byen, saa seent paa Aftenen, og hvorfor Ingen maa vide vort Navn.

Carl.

Klokker!

Kaspar.

Deres Ord i Aare — men jeg synes dog, at Kammerraaden, om han ogsaa er nok saa vred paa Herren, ikke kan forbyde Dem at reise til Kjøbenhavn og tage ind hvor De har Lyst.

Carl.

Jo, der er eet Sted, hvor han kan forbyde mig at tage ind, og det er hans egen Stue; men det er just der jeg har stor Lyst til at indfinde mig. —

Anden Scene.

Skjænkfestue hos Gæstgiveren. I Baggrunden Floidore, hvorfra nu og da høres Musik, Skaaler, Hurra o. s. v. Dere til Siden.

Johanne

(kommer ind fra Siden og lytter ved Døren i Baggrunden).

Det er da ogsaa kjedeligt, at jeg skal være her alene, mens Bryllupsgæsterne ere nærved at vende op og ned paa hele Huset derinde. Hør, hvor de klinker og raabe Hurra! Nu drikke de den rige Bryggerens Skaal — ja hun kan sagtens tale med. — Sid Døren blot stød paa Klem, at jeg kunde fige lidt ind til dem; men det kan Tomfruen ikke lide — eller hvad jeg vilde sige, Madam Blaar; for nu maa hun jo ikke længer være Tomfru. — Gæster er her heller Ingen af. Naar endda den kjønne Hofkræmmerensvend vilde komme. Jeg synes, han kunde gjerne see ind til os i aften, om ikke for min Skyld, saa for al den Commers vi har. (Grædefærdig.) Men jeg er nutters alene.

Mel. Bedste Mamma! vredes icke.

Her i dette Huus logerer
Mangen munter Cavalleer,
Herremænd og Officerer,
Stoie Hver paa sin Maneer.

Men den Bærste blandt dem Alle
 Hos mig Arme har Logis!
 Med at banke paa og kalde
 Lader han mig aldrig fri.

Naar jeg vidste, hvad han vil mig,
 Skulde han det gjerne faae.
 Men saa tidt han taler til mig,
 Kan jeg ham et ret forstaae.

Denne Gæst, det er mit Hjerte —
 Af, en slem, urolig Gæst!
 Alt hvad jeg af Præsten lærte,
 Glemmer jeg for denne Gæst.

Hvad han hvister, naar han banker,
 Kan jeg, tør jeg ikke troe.
 Men for mine dumme Tanker
 Har jeg Staffel aldrig Ro!

Tredie Scene.

Johanne. Carl og Kaspar.

Carl (affides).

Her er Bryllup! Kjærlighedens Gud har opslaaet
 sin Bopæl her! Det skal være mig et godt Borsel. —
 Kaspar, jeg seer, der staaer en ung Pige derhenne,

hun seer god og stikkelig ud. Forhør dig hos hende, men forsigtigt —

Kaspar.

Lad mig om det, Herre! (Til Johanne). See, god Aften, min lille Pige. Saa alene, mens der er Svært og Lystighed i hele Huset —

Johanne.

Nu, Gen skal jo passe paa Gæstestuen, og saa ligesaa godt jeg som en Anden.

Kaspar.

Det var kjønt tænkt — det kan jeg godt lide. (Affides.) Det er min Sjæl et rart lille Pigebarn. (Svært.) Hvad jeg nu vilde sagt og ikke løiet, hvad er det for en Person, Bærtens Datter er bleven gift med? Det er da ventelig en kjøn, ung Karl.

Johanne.

Kjøn er han just ikke. Han er lidt vindstøiet, og saa halter han noget til den ene Side. Men det mærkes ikke, naar han sidder.

Kaspar.

Nei, det vil jeg min Sjæl troe. Det er ogsaa et stærkt Stykke, at halte, naar man sidder paa en Stol.

Johanne.

Men han staaer sig grumme godt.

Kaspar.

Ja, paa det nær, at han halter.

Carl (affides).

Nu er han nok kommet i Brøblehjørnet. (Søit, til Johanne.) Mit smukke Barn, her boer jo en Kammerraad Baaste med sin Søsterdatter; de ere vel med til Brylluppet?

Johanne.

Nei, bevares! De Folk ere altfor fornemme dertil — skjøndt Gud veed, Frøkenen er en Engel og slet ikke stor paa det.

Carl (affides).

Herligt! Denne Bige kan maaskee være mig behjælpelig.

Johanne (affides).

Hvad det da var et kjønt, ungt Menneske!

Carl.

Hvad Nummer boer Kammerraaden?

Johanne.

Nummer fire.

Carl.

Mon han er at træffe hjemme nu?

Johanne.

Det troer jeg neppe. Han pleier at være i Klubben paa denne Tid.

Carl (affbeds).

Fortræffeligt! Ja Lykken er mig gunstig. (Hoit.)
Mit smukke Barn, vil du bevise mig en lille Tjeneste? Vil du bringe Frøkenen en Seddel fra mig? men egenhændig. Jeg skal vise mig erkjendtlig.

Johanne.

Naar jeg blot kan slippe fra Stuen; men jeg tænker, Husbond kommer strax.

Carl

(river et Blad af sin Tegnebog og skriver derpaa).
Men, som sagt, ingen Uvedkommende maa see—

Johanne.

Det har ingen Nød! Det er ikke første Gang, jeg bringer saadanne Billetter.

Carl.

Dog vel ikke til Frøkenen?

Johanne.

Uh, bevares! Men her er aparte unge Folk nok her paa Gaarden, der har grumme meget at tilskrive hinanden.

Carl.

See, der er Billetten.

Johanne.

Ja, der kommer Husbond; saa kan jeg strax gaae.

Carl

(affides til Kaspar).

Følg med og bring mig strax Svaret.

(Johanne og Kaspar gaae, idet Varten træder ind fra Sidedøren.)

Fjerde Scene.

Carl. Varten. Siden endeel Bryllupsgjæster.

Tilfidsst Johanne.

Varten.

Nu har jeg gjort Anstalter til et Par Bærelser for Dem, min Herre! Der bliver lagt rene Lagner paa Sengen og luftet ud. Na, De kommer til at boe som en Prinds! — Men, for Pokkeren, har De endnu Dvertøiet paa? De maa min Sjæl ikke genere Dem.

Carl.

Jeg generer mig slet ikke; og derfor beholder jeg mit Dvertøi paa.

Varten.

Nu, i Guds Navn, De skal ha'e Deres Villie. Men, inden De gaaer op, drifter De dog et Glas Vlin paa min Datters Velgaaende. De veed vel, hendes Bryllup feires iaften; og et Glas Vlin gjør godt, naar man kommer ude fra Luften.

Carl.

Jeg ønsker Deres Datter alt muligt Godt. Men

i dette Dieblig kan jeg hverken spise eller drikke paa hendes Velgaaende.

Bårten.

Nu, De skal ha'e Deres Billie. Men ind maa De gaae og hilse paa det unge Par og paa Bryllupsgjæsterne; det er lutter reputeerlige Folk Allesammen.

Carl.

Undskyld — jeg vilde dog kun forstyrre Selskabet.

Bårten.

Pakketel! De har alt druffet saa tæt derinde, at de ikke kan forstyrres. Ved en saadan Leilighed sparer man sig ikke. — Kom nu, det er justement muntert, naar En kommer til, der, saa at sige, er falden ned fra Skyerne.

Carl.

Åh, Hr. Bært! taften er jeg slet ikke oplagt til at falde fra Skyerne.

Bårten.

Nu, De skal ha'e Deres Billie. Men et lille Glas Viin maa De smage; dertil maa De min Sjal ikke sige Nei. Vi skal faae det ud til Dem.

Carl (affides).

Åh, saa gib han sad paa Hekkenfeldt. (Hoit.) Som sagt, De maa have mig undskyldt.

Værten.

Saadan lader jeg mig min Tro ikke affpise.
 Vil De ikke med det Gode, saa maa jeg til at hente
 Hjælp. (Raaber ind ad Døren til Bryllupsgæsterne.) Na,
 kom ind og hjælp mig!

(En halv Snees Bryllupsgæster komme efterhaanden hastigt ind.)

Chor af Gæsterne.

Mel. Hopsa-Bals af Sargino.

Høistærede! hvad er der steet?
 Vi er' til Tjeneste beredt.
 Det ellers var jo Skam og Spot;
 Vi bli'er tracteert saa godt.

(Da capo.)

Værten.

Den unge Herre tager
 Tiltakke med mit Huus inat.
 Men nu ham Fanden plager;
 Han siger alt god Nat.

Gæsterne.

Saa denne Herre tager
 Tiltakke med vort Huus inat?

Værten.

Men nu ham Fanden plager;
 Han siger alt god Nat.
 Jeg mener, han maa smage

Lidt Steg og Søsterkage;
Og Stegen, tør jeg sige selv, er delicat.

Gjæsterne.

Tavist maa Herren smage
Lidt Steg o. s. v.

Carl (affides).

Her er jeg jo falden ned i en Hvesperede!

Bårten.

Naa, seer De! De Andre er af samme Mening som jeg. (Til en Pige, der imidlertid har bragt nogle Glas Vind ind paa en Presenteerbasse.) Kom med det — (til Carl.) See her — lad Dem nu ikke nøde længer.

Carl.

Lad gaae da! Paa det unge Pærs Velgaaende, med det Ønske, at vi andre Ungkarle snart maatte staae ligesaa nær ved Maalet.

Gjæsterne.

Bravo! Det ønske vi med.

En af Gjæsterne.

Lad os i den Anledning synge Bryllupsvisen igjen.

Bårten.

Nei, den har vi nu sfunget tre Gange. (Til Carl.) Men kanskee De kan fornøie os med en lille Sang.

Gjæsterne.

Ja, en lille Sang! En munter Vise!

Carl.

Det er jeg ikke istand til —

Gjæsterne.

Na jo vist — vi be'er Dem saa meget.

Barten.

Hvis ikke, maa De min Tro følge ind med, og saa vil vi synge Bryllupsvisen nok engang.

Carl.

Nei, saa vil jeg heller prøve saa godt jeg kan. (Affbes.) Det er maaskee den nemmeste Maade til at slippe fri for dem. (Svit.) Men jeg veed tilforlædig ikke hvad jeg skal synge.

Barten.

Hvad De vil. Vi er' ikke saa nøieseende.

Carl (affbes).

Jeg kan jo synge den Vise, min gamle Skolekammerat engang har strevet. (Svit.) Men saa maa De synge Omqvædet med.

Barten.

Det skal vi nok.

Carl.

Mel. Im tiefen Keller siz' ich hier.

Jeg læste i min Skolegang
 Ovids Metamorphoser;
 Men over Meningen jeg sprang,
 Og brød mig kun om Gloser.
 Imedens Alt forvandlet blev
 Ved Digterens Citrinke,
 Jeg uforandret gif og drev,
 Og var og blev en Sinke.

Chor.

Han uforandret gif og drev, o. s. v.

Carl.

Men jeg blev ældre, jeg blev stor,
 Nu blev mit Levnet praktisk.
 Mærk, kjære Venner, paa mit Ord!
 Beretningen er factisk.
 Var Bacchus ei nedstegen mild
 Med Thyrsusstav og Ranker,
 Da var jeg ei forvandlet til
 En gammel, grundig Dranker.

Chor.

Da var han ei, o. s. v.

Carl.

Engang, jeg var i snavs Humeur,
 Da banked' det paa Ruden;
 Og da jeg aabnede min Dør,
 Stod for mig Drankerguden.
 „Hvad feiler dig, min Broer?“ han sa'e;
 „Held disse Draaber i dig!
 „Drif! der er Meer hvor de kom fra,
 „Og Kræfter skal jeg gi'e dig!“

Chor.

Drif! der er Meer o. s. v.

Carl.

Og om mit Hoved faldt en Krands
 Af Druer rigt i Klase;
 Og Kjoleskjødet som en Svands
 Steg opad i Extase.
 Med lodne Bukkespødder paa
 Jeg hen til Guden hinked';
 Og, da jeg ved hans Side laae,
 Jeg tog hans Glas og klinked'.

Chor.

Og da han ved hans Side o. s. v.

Carl.

— I Ly af dette gjæstfri Tag
 Vi høre Glasfen flukke;

Dg Bacchus ved et Trylleslag
 Forvandler os til Bukke.
 Han stiger af de fyldte Kruus —
 O, skynder Jer! han vinker!
 Med Vinens Fader drikker Du's,
 Og klinker, klinker, klinker!

Hør.

Med Vinens Fader o. s. v.

Barten

(til Gæsterne).

Naa, gaae nu I kun ind igjen til de Andre.
 Jeg har endnu Noget at besørge, saa kommer jeg
 strax. (Gæsterne gaae stoiende ind.) Det var min Tro en
 smuk Vise, De der sang for os, Hr. . . . Hr. . . .
 (Affides.) Jeg gad forbandet gjerne vide, hvem det
 unge Menneſte er; men jeg har ikke Lyſt at spørge
 ham ſaadanne ligefrem.

Carl (affides).

Hvor bliver Pigen af med Svaret! Maaſtee jeg
 kan ſee til at ſaae fat paa hende.

(Vil gaae.)

Barten.

Na hør, min Herre! Et Ord!

Carl.

Hvad vil De mig?

Barten.

Hvis De ikke tager det ilde op, at jeg uleiliger Dem, saa vilde jeg bede Dem om Deres Pas.

Carl.

Mit Pas? Jeg har intet Pas.

Barten.

Er det Deres Alvor? De er jo kommet hertil over Beltet, siger Deres Sjener.

Carl (affides).

Den Kloddrian! (Svit.) Jovist har jeg Pas; men nu kan jeg ikke godt komme til det.

Barten.

Det var slemt; det skulde leveres op paa Politiekammeret.

Carl.

Det har jo ingen Hast.

Barten.

Jo, de Reisende, der komme inden Kl. 7, skulde egentlig anmeldes samme Aften.

Carl.

Ei, saa stig De, at jeg er kommen efter Kl. 7.

Barten (affides).

Han skal dog ikke slippe mig. (Svit.) Hør, veed De hvad, det er det Samme med Passet. (Sdet han

tager en Bog i Folio frem.) Vil De blot behage at udfylde Rubrikkerne i denne Bog.

Carl (affides).

Hvad er nu det igjen! (Læser.) „Den Reisendes fulde For- og Tilnavn, Stand, Grinde, hvorfra hertil ankommen, om tillands eller tilvands, igjennem hvilken Port —“ Ja, Hr. Vært, send det op til mig imorgen tidlig. Nu er jeg ikke oplagt.

Värten.

Det er snart gjort. Jeg har Blæk og Pen ved Haanden —

Carl.

Som sagt — jeg er udmattet af Reisen. Den ringeste Anstrengelse tager paa mig.

Värten (affides).

Det er besynderligt! Hvorfor vil han ikke skrive sit Navn? (Svit.) Jeg nægter ikke, De beviste mig en Villighed, naar De nu strax vilde skrive Deres Navn, Stand, Hensigten med Deres Reise, og saa fremdeles. Jeg er en accurat Mand, og jeg skal vise Dem, vi har en Politieplacat derfor — —

Carl (affides).

Det er da et uendeligt Brøblehoved. (Svit.) Jeg troer Dem gjerne. Men før imorgen har jeg ikke lyst at skrive. Og De skal heller ikke tænke paa al-

vorlige Forretninger i aften. De skal gaae ind til Deres Datter, Deres Svigersøn, Deres Bryllupsgjæster, der Allesammen vente paa Dem med Længsel.

Barten (affbes).

Ei! Ei! Ei! Det smager mig slet ikke. Omsonst skjuler man ikke sit Navn.

Carl.

Mel. Naar Moen bliver Kone. (Lulu.)

1.

Hr. Bært! lad Dem paaminde —

Barten

(affbes, betænkelig).

Ei! Ei! Ei!

Carl.

Man venter Dem derinde.

Barten (som før).

Ei! Ei! Ei!

Jeg frygter saagu',

Han er en Filou!

Carl.

De skal gaae ind igjen.

(Der kommer Johanne ind og stikker hemmeligt et Brev til Carl.)

2.

Carl

(affbes til Johanne).

Et Brev! Det er fra hende!

Johanne.

Ja, ja, ja!

Carl

(læsende Brevet).

Nu har min Angst en Ende!

Barten (som før).

Ei! Ei! Ei!

Carl

(til Johanne).

Gaae forud og stig,

Jeg indfinder mig.

Barten (som før).

Ei! Ei!

Han er en Bagabond!

3.

Carl.

Hr. Bært! jeg Dem forlader —

Barten.

Ei! Ei! Ei!

Carl

(pegende paa Døren til Bryllupsgjæsterne).

Man venter der en Fader!

Barten (som før).

Ei! Ei! Ei!

Jeg frygter saagu',

Det er en Filou!

Carl.

Jeg anbefaler mig!

(Gaaer, fulgt af Johanne.)

Værten.

Det hober mig slet ikke. Han har intet Pæs og hitter paa tusinde Udflugter for ikke at skrive sit Navn, og hvorfra han kommer og hvad hans Stilling er. Han er sagtens et kjønt ungt Menneske, er velklædt — men man har før seet velklædte Gavtyve. Tilfods kom han, og som det lader, er han jo bange for, at Folk skal see ham — det er aldrig rigtig fat.

Femte Scene.

Værten. Kaspar. Siden nogle Bryllupsgjæster.

Værten.

Der er Tjeneren. Jeg vil see til at pumpe ham. (Til Kaspar, der har taget sin Vadsæk og vil gaae med den.) Løb lidt, min Ven! Har Han druffet et Glas Viin?

Kaspar.

Jo, forrige Uge, da vi var til Stumpegilde, da lod Herren et Par Glaster Viin hente, og saa fik jeg et Glas med.

Værten.

Nei, jeg mener, hos mig i aften. Kom kun ind i den, saa skal Han faae sig et Glas. Men hvad jeg

vilde spurgt, siden vi staae her saa fortroligt og tale med hinanden, hvad er hans Herre egentligt?

Raspar.

Det er et meget regjerligt Menneske. Synes De ikke?

Barten.

Jovist. Men hvad er han? hvad giver han sig af med?

Raspar.

Uh — ja, han giver sig af med mange Ting — det kan De nok forstaae.

Barten.

Men hvad er da hans Navn?

Raspar.

Hans Navn? Naa, hvad han hedder. Ja, seer De, det er min Sjæl ikke saa meget godt for mig at svare derpaa. Jeg har ikke tjent ham saa længe, og det er saadanne et underligt, aparte Navn, han har.

Barten.

Saa? Jeg skal hjælpe Ham paa det. Hedder han maastee Jensen?

Raspar.

Nei, Jensen er det ikke.

Barten.

Eller Poulsen?

Raspar.

Nei, men i det Hjørne, synes jeg næsten.

Barten.

Er det da Jørgensen?

Raspar.

Lad mig see — nei, det troer jeg dog ikke.

Barten.

Eller Petersen?

Raspar.

Ja, Be — nei, det er det heller ikke. Men det ligger rigtignok saadanne midt imellem Jørgensen og Petersen. — Men nu maa jeg gaae; Herren venter.

(Gaaer.)

Barten (ene).

Nei, der maa min Sandten stikke Noget under. Hverken Herren eller Tjeneren er' at lide paa. Det er Gavthve, det vil jeg gjøre min Ged paa. Det er just i Gæstgivergaardene saadanne Patroner drive deres Spil. Og nu tilmed iaften, da det er min Datters Bryllup, og det halve Huus er druffent af lutter Fornøielse — det har han vidst, det vil han benytte. Jeg maa op og tale med Kammerraaden og høre hans Mening, hvad der er at gjøre ved den Sag. Gud bevares, en saadan Karl kan jo bryde ind inat, hvor han vil, og bestjæle os Allesammen.

Mel. Hvor det vil være mig en Glæde. (Azemia.)

1.

Jeg fjender nok de Cavallerer,
 Der ei vil nævne Navn og Stand.
 De leve flot og commercerer
 Og oversvømme dette Land.
 Men naar de skal betale,
 De kjønt sig anbefale
 Og tage Dit og Dat af Værtens Gjemmer med.
 Men troe mig, faaer jeg ham ved Kraven,
 Han skal ei glæde sig derved.

Ja, faaer jeg dig fat,
 Din hule Krabat,
 Du skal i Arrest,
 Det tjener dig bedst.

Nogle Gjæster

(ved Døren til Bryllupsalen).

Hr. Vært! Hr. Vært!

De bliver begjært.

Man kalder Dem her —

En her, En der,

En hist, En her!

Værten (talende).

Nu kommer jeg strax, Børn! Jeg har blot lidt
 at pusle efter.

Det kan dig ei hjælpe, at du vil narre mig.
 Jeg skal nok fange dig!

2.

Jeg har ei No, før jeg er friet
 For denne smukke Gæst igjen.
 Jeg selv vil hente Politiet —
 Johansen er min gode Ven.
 Og Politiebetjenter
 Gjør ingen Complimenter.
 Han ta'er min Hr. Krabat
 Ved Vingebeinet fat.
 Ja, troe mig, faaer han ham ved Kraven,
 Han skal ei glæde sig derved.

Ja faaer jeg dig fat,
 Din hule Krabat,
 Du skal i Arrest,
 Det tjener dig bedst.

Nogle Gæster
 (som ovenfor).

Hr. Vært! Hr. Vært!
 De bliver begjært,
 Man kalder Dem her,
 En her, En der,
 En hist, En her!

Krebs

(talende i Døren).

Svoger Tobias! Vi skal drikke din Skaal i
Madeira.

Barten.

Jeg vedder, Patronen skal ikke slippe fri
For Stadens Politie.

(Gaaer ind.)

Sjette Scene.

Værelse hos Kammerraaden med Døre paa Siderne og i
Baggrunden.

Carl og Amalie komme ind.

Amalie.

Du her i Byen, Carl! Nei, det kunde jeg da
ikke drømme om!

Carl.

Men har du da ikke længtes efter mig?

Amalie.

O, du troer ikke, hvor jeg har længtes! Før
har jeg altid været saa glad ved at opholde mig en
Lid i Kjøbenhavn; men denne Gang synes jeg ret,
her er trist at leve. Alle de Familier, Onkel har
ført mig til, er kjedsommelige; og de, der komme til
os, det vil da sige, til Onkel, ere ikke at udholde.

Carl.

Hvem kommer her da jevnlige?

Amalie.

Fremfor Alle naturligvis Justitsraad Martin.

Carl.

Er det da virkelig din Onkels Hensigt at tvinge dig til at ræffe Justitsraaden Haanden?

Amalie.

I det mindste plager han mig ærligt dermed fra Morgen til Aften. Og Justitsraaden kommer regelmæssig hver Dag og aflægger mig en Visit, der gjerne ledsages af en Present, nu en Bouquet Blomster, nu ffeldne Frugter, eller hvad han kan falde paa. Engang, efter en tilfældig Dtring af mig, bragte han mig en Hundehvalp.

Carl.

Men hvorfor taaler du det? Hvorfor viser du ham ikke Døren?

Amalie.

Jeg troer, du vil! Jeg er vel nødt til at finde mig i at han kommer her. Men jeg har ret været saa bedrøvet i al den Tid. Fra dig og fra hele min Familie var jeg skilt. Ingen af dem lod høre fra sig; ikke et eneste Brev har de sendt mig.

Carl.

Hvad siger du? Har du ingen Breve faaet fra os?

Amalie.

Ja, jeg er rigtig nok bange for, at Onkel har holdt dem tilbage. Bigen her i Huset siger, at i det mindste eet Brev er kommen til mig. Men alle Breve skulde leveres til Onkel; det havde Værten Ordre til.

Carl.

Men er det ikke oprørende! De har Alle skrevet hjemme; og hver Gang har jeg lagt en Billet i med, da jeg nok vidste, at mine Breve vilde confisteres. Det er jo et Forræderi uden Mage!

Amalie.

Ja, det er meget urigtigt af Onkel, det har du Ret i. Jeg spurgte ham saa ofte, om der intet Brev var, og han saae, hvor bedrøvet jeg var derover — og alligevel kunde han nænne . . .

Carl.

Amalie, jeg har paa Reisen hertil undertiden havt Tvivl, om det var saa rigtigt hvad jeg havde ifinde. Men nu betænker jeg mig ikke længer. Kan min Formynder være bekjendt at bruge Krogveie for at sætte sin Billie igjennem, saa kan det vel ogsaa være os tilladt.

Amalie.

Hvad mener du? Hvad har du isinde?

Carl.

Ja, hvorfor troer du, at jeg er kommen hertil
Byen?

Amalie.

Naturligvis for at træffe sammen med mig.

Carl.

Ja, men ikke for at stilles fra dig i samme Die-
blif; og det vil useilbarlig blive Tilfældet, naar din
Onkel seer mig. Nei, kjæreste! min Mening er rig-
tignok, at du skulde tage herfra endnu lasten, og følge
med til os derhjemme.

Amalie.

Men, for Guds Skyld, hvor gaaer det an, Carl?

Carl.

Intet er lettere. Jeg er kommen hertil i luffet
Vogn; men, for at undgaae Opstigt, har jeg sat den
ind i et Gjæstgiversted paa Vesterbro. Derhen maa
du følge med mig tilfods; og saa kjøre vi strax til
din Tante i Sorø. Hun er underrettet om min Be-
slutning og billiger den. Hele din Familie er paa
mit Parti, og er vred over din Onkels Halsstarrighed.

Amalie.

Men er det ikke for uveligt? Hvis man mødte
os og vi bleve kjendte — ?

Carl.

Derfor kan du være rolig. Traften er Lykken os
just gunstig. Din Onkel er ikke hjemme. Hos Vær-
tens er der Bryllup, og alle Husets Folk have travlt
dermed. Vi kunde jo aldrig træffe det bedre. Og,
feiler jeg ikke meget, saa kan vi let faae den unge
Pige her i Huset paa vor Side, og maaskee bevæge
hende til at følge med os.

Amalie.

Men — men, var det dog ikke bedre at opsætte
det — bare til imorgen Aften?

Carl.

Kjære Amalie, naar jeg bliver her længere end
til imorgen tidlig, saa er jeg røbet, og din Onkel
saaer at vide, jeg er her. Værten har allerede piint
mig nok for at erfare hvem jeg er. Jeg skal skrive
mit Navn i hans Bog, jeg skal ud med mit Pas, og
Gud veed hvad han alt har ramset op for mig —
Nei, betænk dig ikke, kjæreste! Tag Mod til dig! Vi
ere jo forlovede for Gud og Mennesker. Til hvem
kan du bedre betro dig end til mig? Riv dig løs
fra den kvalme By, og følg med mig til vor Gaard,
hvor endnu nogle skønne Høstdage vente os.

Amalie.

Rec. Le Troubadour, fier de son doux servage. (Johan
fra Paris.)

1.

Mit Fangebuur
Holder mig her tilbage.

Carl.

Den frie Natur
Vinker dig, bort at drage.

Amalie.

Hen til dens Favn
Det lokker mig tilbage.

Begge.

Ja, vi vil drage,
O Fødestavn!
Fra Sorg og Savn
Hen til din Favn!

2.

Amalie.

Et hjærligt Bud,
En Magt, som jeg ei betvinger —

Carl.

Ja, Elskovs Gud
Giver din Tanke Vinger!

Amalie.

Ført ved hans Bud
Til Hjemmet maa jeg drage.

Begge.

Ja, vi vil drage,
O, Bødestavn! o. s. v.

Syvende Scene.

De Forrige. Johanne, der kommer hurtig ind. Siden
Kammeraad Paaske.

Johanne.

Mel. Iu Berlin, sagt man. (Die Wiener in Berlin.)

1.

Herren kom, Frøken!
Gaae kun op, sa'e han.
Jeg kommer strax, sa'e han.
Luf mig ind, sa'e han.
Hils din Frøken, sa'e han,
Hun skal strax, sa'e han,
Lave Thee, sa'e han —
Der er han alt.

(Der bankes paa Døren.)

2.

Amalie.

Alt er forbi, Kjære!
Seer han dig herinde —

Carl.

Hvis vi blot hurtig
Kan et Skjul finde!

Johanne.

(pegende paa en Sidedør).

Her er Plads, Frøken!
Luf ham ind bare!

Amalie.

Hvo kan os bevare
I vor Nød!

(Der bankes stærkere.)

3.

Johanne.

Luf ham ind, sa' e jeg,
I Der' Gemak, sa' e jeg.
Siden kan vi, sa' e jeg,
Faae ham ud, sa' e jeg.
Han gaaer maastee, sa' e jeg,
Om ganste lidt, sa' e jeg,
Naar han blot, sa' e jeg,
Har druffet Thee.

Amalie og Carl.

Alt er forbi, Kjære,
 Seer han dig (mig) herinde.
 Naar vi blot hurtig
 Kan et Skjul finde!
 I mit (dit) Kammer sikkert
 Er jeg fri for Fare.
 Det kan os bevare
 I vor Nød!

(Carl gaaer ind, hvorpaa der lukkes op for Kammerraaden.)

Kammerraaden.

Men hvad skal det ligne, at I lukke Jer inde,
 og lade mig staae en Eghed og banke?

Amalie.

Kjære Onkel, vi . . . vi . . . der er saa uroligt i
 Huset iaften, og saa bovede jeg ikke strax at lukke op.

Kammerraaden.

Naa ja, det var endda ganske fornuftigt.

Amalie.

Og vi ventede dig heller ikke saa tidlig hjem.

Kammerraaden.

Ja, min Makker i Klubben fik Forsald og maatte
 gaae. — Giv mig min Globrot, Johanne!

Amalie.

Gaaer du ikke ud igjen, Onkel?

Kammerraaden.

Nei, jeg vil blive hjemme, jeg vil ikke lade dig alene, just fordi der er al den Stoihoi her paa Gaarden. (Affides.) Hun seer mig saa forvirret ud. Jeg tør vedde, der er Noget galt fat. (Til Johanne, der iserer ham Stobrokken.) Fly mig Aviserne; de ligge i min venstre Kjoledomme. (Sætter sig og blader i Aviserne.)

Amalie

(affides til Johanne).

Vi er' forlorne! Hvad skal vi gribe til!

Johanne

(ligeledes affides).

Jeg troer, jeg veed en Udvei. Vi maae give den unge Herre Noget paa — saa kan han slippe bort herfra forflædt.

Amalie.

Det gaaer vist ikke an.

Johanne.

Lad kun mig raade. Jeg gaaer ind og taler med ham. (Gaaer ind.)

Amalie.

Dukel har vel ikke faaet Brev til mig idag.

Kammerraaden (fort).

Nei.

Amalie.

Det er besynderligt, at Ingen skriver derhjemme.

Kammerraaden.

Det er ikke saa besynderligt. De er' Alle forstyrrede i Hovedet derovre.

Amalie.

Jeg ventede dog, at Bedstemoder havde ladet høre fra sig.

Kammerraaden.

Men det har hun ikke gjort.

Amalie.

Og Carl — vi har jo været saa længe forlovede.

Kammerraaden

(reiser sig).

Men nu er den Historie ude — det har jeg sagt dig. Troer du, Carl tænker paa dig? Nei, den Herre har andre Ting i Hovedet. Et vorent Menneſte, der lader en Kapital af 20,000 Rigsdaler stjæle fra sig, han er ikke at forlade sig paa, hverken i det Ene eller i det Andet.

Amalie.

Han vil jo erstatte dig dit Tab.

Kammerraaden.

Det kan han ikke, det staaer ikke i hans Magt, saalænge han ikke er fuldmyndig. Nei, af ham har jeg kun Sorg og Uergrelse. Troer du maaskee, at Tabet af Pengene er det Eneſte ved denne Geſchichte, der ſtaffer mig Uleilighed?

Amalie.

Ja, jeg veed ikke Andet.

Kammerraaden.

Men det veed jeg. Vi fattede Mistanke til en Patron derovre og lod ham sætte fast og forhøre. Kort efter fik jeg et anonymt Brev, hvori jeg blev truet med, at hvis denne Arrestant ikke blev sat paa fri Fod, og hvis jeg vedblev med mine Efterforskninger, skulde der sættes Ild paa min Gaard og jeg selv kunde ikke være sikker paa mit Liv. Vi maatte nu rigtig nok lade Slynglen løbe af andre Grunde; men denne Trusel har dog sat en saadan Skræk i mig, at jeg for en stor Deel af den Aarsag er reist hertil.

Amalie.

Men jeg troede, du reiste, fordi man var kommen paa et nyt Spor; at Den, der havde taget Bengene, rimeligviis nu opholdt sig her.

Kammerraaden.

Na ja vist, det skrev man mig til herfra. Men nu, da det kommer til Stykket, er det blotte Formodninger. Nei, Jeres kjære Carl, som I Alle gjør saa meget af, han har redet det godt for mig.

Amalie.

Du veed ikke, hvor nær han har taget sig denne Ulykke.

Kammerraaden.

Han? Nei, det faaer du mig ikke til at troe. Er der nogen Verdens Ting, han tager sig nær? Har han maaskee hørt paa mine Raad, eller taget sig af mine Advarsler? Skal han ikke med Liden varetage de store Gudsjer, han eier? Kunde han ikke have Godt af lidt Kundskab til Lov og Ret, tage en juridisk Examen, eller dog øve sig lidt paa Amtsstuen? Men da jeg engang foreslog ham det, veed du saa hvad Svar jeg fik? Han svarede mig, at han . . .

(Man hører Noget falde inde i Kammeret.)

Hvad var det? Er der Nogen inde i dit Værelse?

Amalie (forvirret).

Nei, Ingen — jo, Bigen gif jo derind.

Kammerraaden.

Jeg maa dog see, hvad hun har fore.

Amalie.

Du kan ikke gaae ind . . . der er saa urøddeligt.

Kammerraaden.

Snaf, jovist kan jeg. — Men Døren er i Laas. Johanne, hvad rumsterer Hun? Luk op!

Amalie (affibes, angst).

Nu bliver da Alt opdaget!

(Johanne træder ud, men søger at hindre Kammerraaden i at gaae ind.)

Johanne.

Mel. Fredmans Epistler, Nr. 42.

1.

Gunstige Herr Kammerraad!
 Knap jeg tale kan for Graad —
 Vastefadet stod paa Kanten
 Af Servanten
 Og faldt ned.
 Men jeg skal paaastand igjen
 Sætte Dem et andet hen,
 Naar saa blot Herr Kammerraaden
 Lader Naaden
 Gaae for Ret.

Kammerraaden.

Ei, saa gaae til Pokker! Men hvem er derinde?
 Hvem er inde? ::
 Hatten har jeg seet.

Amalie og Johanne.

Alting er fortabt! Han har seet ham derinde!
 Vi maae finde ::
 Paa en anden List.

Kammerraaden.

Ei, saa gaae til Pokker! o. s. v.

2.

Johanne.

Kjære Frøken, hvis jeg maa —

Amalie (affides).

O, min Gud! hvor skal det gaae —

Johanne

(til Kammerraaden).

De har ved en Spas Dem skillet,

Vi har villet

Unde Dem.

Frøkenen har kjøbt idag

Omhang efter Deres Smag —

Kammerraaden.

Og nu vil den lille Tasse

Overtasse

Mig med dem?

Johanne.

Ja, nu veed De Alt! En Gardinstikkerinde

Er derinde. ∴

Lør hun komme frem?

Kammerraaden.

{

 Hahahahaha! Fru Gardinstikkerinde!

 Hun derinde, ∴

 Vil hun komme frem!

Amalie og Johanne.

(affides).

Alting staaer paa Spil! Vi kan tabe og vinde,
Men ei finde ;:
Anden Udvei meer.

(Efter Sangen kommer Carl ind, forklædt som Fruentimmer, i mørkt Undertoi, med Raabe og Hat og Slør halvt for Ansigtet. Han holder sig saa meget muligt i Baggrunden.)

Kammerraaden.

Saa Malle har villet overraske sin Onkel? Med Gardiner og Omhæng? Men jeg har forpurret denne Overraskelse — hahaha! Ja, jeg er ikke god at narre. Ligesom jeg traadte ind i aften, mærkede jeg, at du havde Noget fore, Noget, som jeg ikke maatte vide. Hahaha!

Amalie.

Bedste Onkel —

Kammerraaden.

Tie bare stille — det er ikke din Skyld. Jeg har en fin Næse. Man kan nu engang ikke narre mig. — Hør, min Pige, gaae ind et Dieblif med Johanne. Jeg vil snakke et Ord med den Madame — om de Gardiner — du veed nok — jeg skal jo overrastes — hahaha.

Amalie (affides).

Hvad er hans Hensigt? Vare han ikke —

Kammerraaden.

Somt jeg siger, gaae ind og skynd dig lidt.

(Amalie og Johanne gaae ind.)

Seer De, min kjære Madam — ja, kom kun nærmere — jeg fik i dette Dieblif et fortræffeligt Indfald. Min Søsterdatter — nu for Pokker, kom herhen; De avancerer altid fra mig — min Søsterdatter har villet komme bag paa mig med sin Present. Nu vil jeg betale hende med den samme Mønt. I næste Uge er det hendes Fødselsdag, og jeg har kjøbt noget Løi til en Winterpels, som jeg vil forære hende. Men, hvad siger De, om vi lod Løiet skjære til og sje, men elegant og paa Moden — hvad? Og det seer De mig ud til at kunne besørge for mig; ikke?

Carl

(med Fruentimmerstemme).

Jo!

Kammerraaden.

Men hemmeligt — forstaaer De? Intet Ord maa komme over Deres Mund. (Carl nisser.) Og præcis Onsdag Morgen i næste Uge har jeg Raaben? (Carl nisser.) Ja, saa vil jeg gaae ind og hente Løiet. (Affides.) Hun er just ikke meget snaksom, den Madame.

(Gaaer ind i sit Kabinet).

Carl.

Ja, det er nok bedst, jeg seer til at komme herfra. (I det han vil gaae, møder han i Døren Værten, der stiller sig i Veien for ham.)

Ottende Scene.

Carl. Varten. Siden Kammerraaden, Amalie og Johanne.

Varten (til Carl).

Hvem — hvem er De, med Tilladelse? Hvad vil De her? (Carl tier og søger at komme bort.) Saa sagte! Saa sagte! Hvor vil De hen? — Her er ikke et Menneske herinde; hvorledes er De kommen ind? — Guds Død og Pine, faaer jeg Svar eller ikke? Nei, De kommer ikke af Pletten, før De har gjort Rede for Dem. — Skal De tale med Nogen? Hvad vil De her saa silde paa Aftenen? Ih, har jeg seet Magen! Ikke et Ord kan man faae ud af hende. Der har jeg nok fangen en net Fugl. Jo, vi kjende nok disse Madamer med Hat og Raabe, der rende om i Gjæstgivergaardene og Boutiquerne og tage Leiligheden iagt. — Hvad har De under Raaben? Hvad er det, De har stukket til Dem? — Ud dermed, ellers gjør jeg fort Proces og sender Bud efter Politiet. (Vil rive Carls Raabe tilside.)

Carl

(med Fruentimmerstemme).

Hjælp mig!

(Amalie og Johanne komme hurtig fra det ene Sideværelse, Kammerraaden, der har en lille Paffe under Armen, fra det andet.)

Kammerraaden, Amalie, Johanne.

Mel. Fredmans Epistler, Nr. 9.

Hørte De (I) Skriget? Hvad er paafærde?
 Hvilken en Støi! Hvad er der i Gjørde?
 Hvad er der arriveret?
 Hvem raabte saa høit Gevalt?

Barten.

Denne Madam med Raaben og Gatten,
 Der suuser her saa langt ud mod Natten,
 Vil jeg ha'e arresteret.
 Herr Kammerraad, det er Alt.

Kammerraaden.

Konen, den Staffel!

Dumme Spektakel!

Gaae Han til Pokker! Han er en Nar.

Kammerraaden, Amalie, Johanne.

Gaae fun! Det er en Skam og en Spot!

Denne Madame kjende vi godt.

Hun er her fra Gaden,

Velbekjendt i Staden,

Og for god for Ham (Dem), min Fa'er!

Kammerraaden.

Er De reent besat, Herr Bært? Vil De arre-
 stere Folk midt i min Stue?

Bårten.

Uden Fortrydelse, Herr Kammerraad! Her kommer saa meget forløbet Paf her i Huset.

Kammerraaden.

Slidder Gladder! De kan lukke Deres Dine op, og see, hvem De har for Dem. (Affides.) Han har ganske forstyrret min skønne Plan. (Søit.) Denne Madame er en meget agtværdig Kone; jeg kjender hende privat, og hun skal være uantastet i mit Huus. (Affides.) Vare jeg kunde faae Pigeboernene bort. Jeg frygter, de har allerede lugtet Luntten. (Søit.) Naa, hvad staae I her for, Børn! Gaae nu ind og begiv Jer til No. (Amalie og Johanne gaae ind, men staae paa Luur, indtil Carl er gaaet.) Min rare Madam! det gjør mig ondt, De har havt Ubehageligheder. (Sagte til Carl.) Tag denne Pakke til Dem; det er Tøiet, jeg har talt om. (Søit.) Har han ikke forstrækket Fruentimmeret! Hun er ganske altereret. (Klapper Carl paa Skulderen.) Ja, gaae nu hjem, min Kære! Den gode Mand var istand til at sende Bud efter Politiet. Tjenere!

(Carl neier og gaaer.)

Bårten (affides).

Jeg skulde dog aldrig troe, at Kammerraaden paa sine gamle Dage — (Søit.) Det var sandelig ikke min Hensigt at forstyrre Dem.

Kammerraaden.

Jeg vil sige Dem eengang for alle, De maa ikke blande Dem i mit Huusvæsen. Jeg boer hos Dem, jeg fortærer hos Dem, jeg betaler til rette Tid, og dermed Basta! — Hvad vil De her i mine Værelser paa denne Tid?

Barten.

Forlad mig min Driftighed, at jeg kommer saa sild. Men jeg er en slagen Mand, hvis Herr Kammerraaden ikke kommer mig tilhjælp med Deres Raad og Bistand.

Kammerraaden.

Hvad er der iveien?

Barten.

Sagen er i Korthed denne. Her er for lidt siden kommet et ungt Menneske med sin Tjener ind i Huset, har udgivet sig for Rejsende, og forlangt Værelser. Men da jeg beder om hans Navn og vil vide hans Navn, saa vil han hverken ud med det Ene eller med det Andet. Han skjuler sig for alle Mennesker; han faaer en Skræk paa sig, hvergang nogle af mine Gæster lade sig see. Det kan jo aldrig være rigtig fat. Det er en Gavtyv, saavist jeg staaer her.

Kammerraaden.

Ja, det seer mistænkeligt ud. Kom han fjørende herind?

Barten.

Han kom tilfods. Men det hed sig, han var ført til Ravelinen med en Leilighed. Det kjender vi nok. Da han kom, var han indhyllet i en stor Kappe, som han ikke for aldrig det vilde stille sig ved. Hvem kan vide, om han ikke havde Pistoler og Hirschfængere skjult under Kappen!

Kammerraaden

(forstræffet).

Hvad? Seer han saa farlig ud? Jeg kan dog aldrig troe, at vi have Noget at befrygte. Her er jo gode Anstalter i Byen, aarvaagent Politie; her er jo Vægter i Gaden. Og hvad kan han som eenligt Menneske udrette?

Barten.

Han har en Karl med, der seer temmelig slyngelagtig ud. Og hvem staaer os inde for, at han ikke har Baghold; at han ikke i Nat, naar hele Huset sover, lukker sin Bunde ind og overfalder os Allesammen.

Kammerraaden.

Gud bevares! De gjør mig ganske forstræffet. — Hvor er hans Børelse? Hvor har De indlogeret ham?

Barten.

Bed Siden af Herr Kammerraaden, Nr. 5. Han har udtrykkeligt forlangt det.

Kammerraaden.

Bed Siden af mig? og det har han forlangt? Na, Gud hjælpe mig, der gaaer et Lys op for mig. Det er den Kjæltring, der har bestjaalet mig og truet mig paa Livet. Han er just efter alle Tulemærker at dømmes, en fortvivlet Personnage, der er istand til Alt. Nei, han maa ikke blive en Time længere her i Huset. Han maa strax bort.

Barten.

Gid vi blot kunde blive ham qvit paa en god Maade. Men jeg vil nødig gjøre Opfigt.

Kammerraaden.

Opfigt? Det gjør værre Opfigt, naar vi ere udplyndrede til Skjorten.

Barten.

Aprarte vil jeg gjerne have de unge Folk derude afveien. De kjøre nu ret strax hjem.

Kammerraaden.

Hm! hm! — Hør, Herr Bært, jeg har her i Byen en god Ven, der er ansat paa Kammeret. Til ham vil jeg gaae hen, høre hans Mening og, om muligt, faae Politiets Assistance. Imidlertid tager De nogle gode Venner til Dem, vi forene os, lade Inquisitten falde ned og examinere ham.

Barten.

Meget vel. Jeg kan jo tage nogle af Bryllups-
gjæsterne med mig.

Kammerraaden.

Godt. Saa vil jeg strax gaae. (Raaber ind i det
andet Værelse.) Min Kjole, min Hat —

(Amalie og Johanne komme ud, den sidste bringer Kammer-
raadens Kjole o. s. v.)

Amalie.

Vil du gaae ud saa silde, Onkel?

Kammerraaden
(under Omflødningen).

Ja. Jeg har faaet Forretninger. Jeg er her
igjen om en lille halv Time. (Affides til Barten.) Det
var jo Nr. 5 han logerer? Du Fredsens Gud, der
er jo kun en Væg imellem. — Min Stof, Johanne
— aa Sniksnak, ikke den; min tykke Knortestof.

Barten.

Saa vil jeg anbefale mig —

Kammerraaden.

De maa sgu vente og tage mig med Dem. Jeg
var jo istand til at møde ham paa Trapperne. — Og
du, Malle, du skal lukke din Dør af, Johanne skal
blive hos dig; I lukker ikke op, hvem der saa banker
— hører du?

Amalie.

Men hvad er der paafærde, Onkel? Jeg bliver ganske forstrækket.

Kammerraaden.

Hvad der er paafærde? Det er hverken Meer eller Mindre — (Affbes.) Ja, jeg tør dog ikke sætte Bigebarnet i Angst. (Svit.) Na, det er Ingenting! Jeg skal snart faae Bugt med den Sag. Det er et Smørrebrød for mig. Jeg forknytted ikke saa let. — Kom, Herr Vært, og tag mig under Armen; det er altid godt, naar man er To sammen. Hold kun fast; det gjør Intet. (Han og Værten gaae.)

Amalie.

Men hvad kan der være skeet? og hvorfor tør jeg ikke vide det? Onkel gaaer ud igjen, og han var jo tydeligt i Sindsbevægelse. — Nævne de han ikke Kammeret Nr. 5?

Johanne.

Jo, og der boer den unge Herre.

Amalie (affbes).

Bare Onkel ikke er kommet paa Spor efter Noget! Hvorfor skulde jeg ellers lukke mig inde? og hvorfor skal Pigen blive hos mig? Jeg aner det Værste. (Svit.) Gaae ind, kjære Johanne, gaae ind til —

Johanne.

Til den unge Herre?

Amalie.

Dg hils ham, at jeg er ene, at jeg venter paa ham. — Dg hør, har du tænkt paa, hvad jeg har foreslaaet dig?

Johanne.

Jo. Jeg vil følge Frøkenen, hvorhen De saa gaaer.

Amalie.

Du skal heller ikke komme til at fortryde det. Skynd dig nu, min Pige! og sig, han maa komme strax.

(Gaaer ind i sit Værelse; Johanne ud af Døren i Baggrunden.)

Tiende Scene.

(Stjænkfestuen.)

Kaspar kommer ind. Siden Johanne.

Kaspar.

Her er rigtig nok god Levemaade i Huset iaften. Som jeg er bleven tracteret med Bliin og med Gaafesteg og med Kage. . . . Men det er ogsaa svært, som Værten har spurgt mig ud om min Herre. Hidtil har jeg holdt mig stiv. Men skal jeg drikke meget Mere, saa seer det min Sjæl galt ud. — Det

Wærste er, at jeg har seet saa lidt til den fjønne, lille Pige, der er ved Stuen. Hende kan jeg gefærlig godt lide.

(Johanne kommer hurtig ind.)

Johanne.

Kaspar, du skal strax komme op til din Herre!

Kaspar.

Hvad er der nu iveien?

Johanne.

Lys, ikke saa høit. Jeg formoder, vi skal nu tage herfra.

Kaspar.

Herren og Frøkenen?

Johanne.

Ja, jeg troer. Kom bare —

Kaspar.

Tager da Hun med, min lille Pige?

Johanne.

Ja, jeg har lovet det.

Kaspar.

Det kan jeg godt lide Hende for. Ja, lad os saa gaae.

(De gaae.)

Tiende Scene.

Værten, Bwiebel, Slink og Krebs samt en halv Snees pynkede Bryllupsgjæster komme ind fra Bryllupsalen. De danser ind, ere tildeels perialiserede; dog er det kun meget mærkeligt hos Krebs.

Chor af Gjæsterne.

Mel. Giovinetto, che fatt' all'amore. (Don Juan.)

1.

Lad os Glæderne gribe ved Halsen!

Ja, grib dem ved Halsen!

Lad os drikke, forinden vi døer!

Alt imorgen forgaaer Perialen,

Ja, gaaer Perialen,

Og saa er' vi saa gode som før.

Falala!

Lad os drikke, forinden vi døer!

2.

Værten.

Kjære Venner! gjør ingen Spektakler!

Nei, ingen Spektakler!

Været stille! og hører mit Ord!

Krebs.

Kjære Broder! tilgiv, om jeg vakler!

Tilgiv, om jeg vakler!

Jeg har druffet for tæt ved dit Bord.

Falala!

Jeg har druffet for tæt ved dit Bord.

Chor.

Falala!

Vi har drukket for tæt ved dit Bord.

Barten.

Stille, mine Venner! Vi maae for Alting ingen Opfigt gjøre.

Zwiebel.

Høre 'mal, Bruder! Siig mig engang, hvad vil du gjøre med Krabaten, wenn vi ham ertappen?

Barten.

Jeg lader ham sætte ved Bingebeuet.

Zwiebel.

Nun ja — ved Bingebeuet — das läßt sich practisieren. Aber hast du auch bedacht —

Barten.

Ich, her er sgu ingen Betænkeligheder.

Gjæsterne.

Tavist — han skal sættes ved Bingebeuet.

Zwiebel.

Aber zum Teufel! jeg sætter, han har Pistoler hos sig. Man wird sich doch nicht todt schießen lassen um nichts und wieder nichts.

Flink.

Derfor kan De saamænd være ganske rolige, mine

Benner! Han har ingen Pistoler hos sig . . . han kan ingen have hos sig — fordi — fordi det vover han ikke. Det er desuden forbudt at bære skjulte Vaaben hos sig.

Zwiebel.

Verstehen Sie, Vaaben, som ere skjulte i en Stof, ere forbudne; aber, bei meiner Seele, nicht Pistolen.

Flink.

Savist, jeg veed nok, De har megen Ret. Men Pistoler, er jeg vis paa, har han ikke hos sig. Man skyder da heller ikke Folk ned uden at see sig for.

Krebs.

Det er naturligt, han skal see sig for, førend han skyder.

Zwiebel (affbes).

Dummes Bieh!

Krebs (til Barten).

Men Svoger, naar vi nu har fanget Gavthyven, saa g'ter du nok en Bolle Afbrændt tilbedste.

Gjæsterne.

En Bolle Afbrændt! ja, en Bolle Afbrændt!

Barten.

Taalmodighed, Godtfolk! Lad os først faae ham fat, saa kunne vi altid tale derom

Krebs.

Saa skal vi drikke Brudeparrets Skaal, og din Skaal, min Bro'er, og Gabyhvens Skaal. Men notabene, først hænge vi ham, og siden drikke vi paa hans Sundhed. Hahaha!

(Gjæsterne lee høit.)

Barten.

Men værer dog stille! Jeg hører Nogen paa Trapperne.

Flink.

Det er efter al Sandsynlighed ham — for hvem skulde det ellers være? Lader os nu postere os ved Døren, og gribe ham strax, naar han kommer.

(Han og de andre Gjæster stille sig ved Døren og tage fat paa den indtrædende Kammerraad.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Kammerraaden.

Kammerraaden.

Seer Ier for, Børn! Hvad Pokker er det for Optøier!

Gjæsterne.

Na, det er ingen Anden end Kammerraaden!

Barten.

Undskyld — vi tænkte, det var den Rejsende, der kom ned.

Kammerraaden.

Nu, er Alting paa rede Haand? — Den gode Ven, hos hvem jeg var, traf jeg desværre ikke. Vi maae da selv fange Fuglen. Vil nu De, Herr Vært, gaae op til ham og paa en god Maade lokke ham ned, saa skal jeg examinere ham.

Værten.

Jo, det vil jeg gjerne — skjøndt . . . det er noget misligt, nu da det er saa silde, og man jo ikke kan vide —

Kammerraaden.

Ja, da maa En hente ham ned. De kan jo lade et Par af Deres Benner følge med og staae udenfor.

Værten.

Ja, det kan jeg. Kom I Lo med.

(Han og to af Gjæsterne gaae.)

Zwiebel.

Es ist wohl ein abscheuliches Wetter draußen,
Herr Kammerrath.

Kammerraaden.

Nei, det kan jeg dog ikke sige.

Zwiebel.

Das Klima hier zu Lande ist miserable. In
Mecklenburg, wo ich gebürtig bin —

Kammerraaden.

Der har de altid Solskin — ja, jeg har hørt tale derom.

Flink.

Holder Herr Kammerraaden det ikke for det Bedste, at vi strax lade den Fremmede transportere op paa Politiekammeret, og tilmed ved Vægterne? Jeg synes, det stemmer meest med Sagens Natur og almindelige Grundsætninger.

Bwiebel.

Wenn jeg maa raade, so geben wir ihm eine tüchtige Tracht Prügel und lassen den Schlingel laufen. Sonstens giver det Dværk os nok at bestille med at løbe auf die Polizeikammer.

Flink.

Det er ingenlunde patriotisk tænkt. Bør man ikke opoffre sig for det almindelige Bedste?

Bwiebel.

Ja, wenn man nichts anders zu thun hat.

(Barten og de to Gæster komme farende ind.)

Barten.

Han er borte — rendt sin Vej! Kammeret er tomt og alle hans Sager ere væk.

Gæsterne.

Er han borte?

Kammerraaden.

Uh, men Herr Vært, hvorledes har De baaret Dem ad?

Værten.

Værten har været lukket hele Aftenen, saa jeg begriber ikke, hvorledes han er kommen ud.

Kammerraaden.

De skulde have stillet Vagt ved hans Dør. Han maatte ikke komme af Stebet, ikke af Pletten. Gud naade os! naar han blot ikke har brudt ind hos mig. — Ja, Herr Vært, jeg holder mig til Dem. Er jeg bestjaalen, saa skal De staae mig til Ansvar. Lys mig op — jeg maa strax forviise mig.

(Skynder sig ud.)

Zwiebel.

Das war eine verdamnte Geschichte! Da stehen wir wie die Ochsen am Berge.

Krebs

(til Værten).

Hør, Tobias, der har du, reent ud sagt, baaret dig dumt ad. Et gammelt Ordsprog siger: Kloge Søns kan ogsaa — hahaha!

Værten.

Ei, lad mig i Ro! Jeg kan min Tro have nok i Hovedet aparte.

Krebs.

Ja, du har Noget i Hovedet — hahaha! Det veed jeg nok.

Barten.

Vær stille, siger jeg; du er nærgaaende.

Krebs.

Hør nu, du lovede os jo en Bolle Afbrændt, naar du slap fri for Gavtyven. Nu er du sgu sluppen fri for ham — hahaha!

(Gjæsterne lee.)

Mel. Schau der Herr mich an als König. (Der Freischütz.)

Krebs.

Fikst du Bæren, Zacharias?
Du blev narret slemt, Tobias!
Kloge Høns kan tidt, Papa —

Barten.

Vær dog stille —

Krebs.

Hahaha!

Gjæsterne.

Hahahaha!

(Under Latter-Choret kommer Kammerraaden iilsomt ind.)

Kammerraaden.

Hjælper, mine Venner! Jeg er bestjaalen — jeg er ruineret . . .

Bårten.

Det er vel aldrig muligt —

Kammerraaden.

Min Mallemo'er er stjaalen fra mig, min Alders
Glæde, Kronen for alle Dyder. . .

Bårten.

Men, hvordan er det gaaet til?

Kammerraaden.

Veed jeg det! Gavtyven har sikkert med en Pi-
stol tvunget hende til at følge med ham; og nu vil
han maaskee paa den Maade igjen tvinge mig til en
eller anden Indrømmelse. Na, jeg arme Mand! Og
den stakkels Malle!

Bårten.

Men det er jo uhørt!

Krebs.

Er Deres Kone løben fra Dem, Herr Kammer-
raad!

Kammerraaden.

Slip mig, Menneffe! — lad os gjøre Anstalter —

Krebs.

Hahaha — Deres Kone er løben fra Dem!

Jeg min Herre gratulerer!

Snart sig Deres Huus formerer,

Og saa bliver De Papa.

Kammerraaden og Barten.
 Vær dog stille!

Krebs.

Hahaha!

Gjæsterne.

Hahahaha!

Kammerraaden.

Men er' de Menneſter forrykte! Læd dem tilrette, Herr Bært. Hvis vi ikke ſkynde os, ſaa er det for ſildigt. Saml Deres Folk! hent Lygte! Vi maae ſtrax sætte efter dem.

Barten.

Herr Kammerraaden har at befale. Nu ſtal jeg gaae op og kalde paa Pigen, for En maa blive herneſede. Men jeg er ſtrax tilbage. (Gaaer.)

Zwiebel

(til Kammerraaden).

De ſkulde min Sjæl lade den Dingſt løbe. Wenn ſo Etwas engang har gjort ſig abſpenſtig, ſo geb' ich keinen Heller dafür. Man kan ſine Penge verlieren, og man kan faae dem igjen. Aber med en Kone er det ſo eine eigene Sache. Wenns da nur ein biſchen hapert, ſo taugt die ganze Maſchine nicht. Nehmen Sie ſich eine andere Frau; der er min Sjæl Kouer nok i Byen.

Kammerraaden.

Men hvem taler om sin Kone —?

Zwiebel.

Der skal jeg Dem en ganske curios Geschichte fortælle, die noch zu meiner Zeit in Mecklenburg passierte, wie Einer sin Kone partout zwingen wollte —

Kammerraaden.

Hvad Fanden rager den Historie mig? Det er jo ikke min Kone, men min Søsterdatter, som vi savne.

Zwiebel.

Ah so, det er Deres Søsterdatter! Hören Sie aber doch die Geschichte. Sie ist bei meiner Seele zum Todtlachen.

Kammerraaden.

Na, er jeg nu oplagt til at høre Historier!

Krebs.

Bryd Dem ikke om ham. Det er et levende Bademecum. Lad os To tale fornuftigt med hinanden. Vi kan sætte os hen og faae et Par Glasfer Wiin.

Kammerraaden.

Jeg vil hverken drikke eller høre Historier — Naa, Gud være lovet, der kommer Værten. — Nu, kan vi snart komme affted?

Bårten

(der er kommen ind; slukøret).

Na, Gud hjælpe os! Nu har Johanne ogsaa taget Reisepas.

Kammerraaden.

Er Deres Pige ogsaa forsvundet?

Bårten.

Hun er ingensteds at finde. Gaardskarlen har seet hende gaae ud af Bagporten for lidt siden med nogle Fremmede.

Kammerraaden.

Men det er jo en Conspiration, det er jo aabenbart.

Krebs.

Er nu din Pige ogsaa rendt fra dig?

Bårten.

Na javist — gaae kun din Vej.

Krebs.

Det er som jeg siger: du er bleven taget ved Næsen, Tobias! hahaha!

Sikst du Børen, Zacharias?

Du blev narret slemt, Tobias!

Kloge Høns kan tidt, Papa —

Kammerraaden og Bårten.

Vær dog stille —

Krebs.

Hahaha!

Gjæsterne.

Hahahaha!

(Alle gaae.)

Tolvte Scene.

En dyb Gade, oplyst af Lygter. Inden de efterfølgende Personer komme ind, hører man Raab noget borte: Stop ham! o. s. v.

Amalie, Carl (i Rejseklæder), Kaspar, Johanne.

Alle Fire.

Mel. Auf, auf! zum fröhlichen Sagen.

1.

Der er Spektakler i Gaden.
Kom, lad os skynde os bort!
Med Politiet i Staden
Man gjerne kommer tilfort.

Amalie.

Kan vi ei skjule os, Kjære?

Carl.

Fat Mod og frygt kun ei!

Kaspar og Johanne.

Men flogeft vilde det være,
Ifald vi løb vor Vej.

2.

Carl.

Det har ei Nød, vil jeg haabe,
 Hvad kan de gjøre os stort?

Kaspar og Johanne.

Af, Herre, hør hvor de raabe!
 Lad her os staae i en Port.

Alle Fire.

Den er ei Mand, der kan frygte;
 Han lønnes hør med Foragt.
 Dog kan vi under en Lygte
 Betragte Fjendernes Magt.

(De krybe i Skjul ved Indgangen til et Huus under en Lygte.)

Trettende Scene.

De Forrige. En Politiebetjent, ledsagede af et Par Vægtere
 (hvilke sidste dog holde sig i Baggrunden) komme ind.

Første Betjent.

Jeg siger, gjør jeg, at din fordømte Pimpen har
 fordærvet os Alt. Vi havde havt dem; de løb os
 jo ud af Hænderne. Men saa sad du hos Othand-
 lerens, da vi behøvede dig.

Anden Betjent.

Men, Herr Collega, det er jo min Embedspligt,
 at eftersee, om de lufte til rette Tid.

Første Betjent.

Men, Herr Collega, du er et Halehoved! du har ingen Conduite. Har vi nu ikke i tre Nætter som nogle Narre været paa Jagt efter de Slyngler, der ere brudte ud af Arresten og have gjort Indbrud hos Oberstlieutenanten? Have vi ikke faaet Løfte om en raisonabel Douceur, hvis vi kunde faae Fingre paa dem? Hvad gaaer du da og drysser efter og falder ned i hver Elskjælder, hvert Wiinhuus?

Anden Betjent.

Ei, Herr Collega, maa jeg da ikke beskytte mig mod Natteluften? Jeg har en svagelig Constitution. Igaar Nat fik jeg hverken Vaadt eller Tørt, naar jeg undtager vaade Been —

Første Betjent.

Dg tørre Hug — du huster nok, i Skindergaden.

Anden Betjent.

Ja, vent kun! dem har jeg skrevet bag Dret.

Første Betjent.

Ja, Gu' blev de skrevne bag dit Dre. Men Skriften faldt lidt flodset.

Anden Betjent.

Vil du kanstee have en Afskrift deraf?

Første Betjent.

Stille! Jeg synes, jeg seer En liste sig frem
derhenne under Lygten.

Anden Betjent.

Der? — Jeg synes, jeg seer To.

Første Betjent.

Det er intet Under, om du seer Alting dobbelt.
Kom, lad os være forsigtige. (De gaae hen mod det Sted,
hvor de Flygtende have skjult sig.) Staae der! Ikke af Ste-
det! (Et Par Bøgttere komme til.) Passer paa, at Ingen løber
bort. (Til Carl, efterat han og de Andre ere førte frem paa
Scenen.) Hvem er De, med Forlov?

Carl.

Min Ven, jeg beder Dem om at lade os gaae
i Fred. De har ingen Grund til at anholde os.

Første Betjent.

Ja, det skal De ikke sige, omsonst fryder man
ikke i Skjul. — Hvad er det, De Allesammen bærer
paa? Veed De ikke, at det er forbudt, ved Nattetid
at gaae med Pakker og Byldter i Kjøbenhavns Gader?

Carl.

Det er vort Heisegods. Vi skal ud paa Broen
til en Gæstgivergaard.

Første Betjent.

Ja, Snak har vi nok af. — Turde jeg nu see, hvad De skjuler der under Rappen?

Carl.

Det er min Eiendom, og jeg skylder Dem ikke Regnskab.

Første Betjent.

Jeg vil tjenstligst raade Dem at udløvere det med det Gode. Disse gode Venner (pegende paa Bøgterne.) ville slet ikke gjøre sig nogen Samvittighedsag af at bruge Magt imod Dem.

Amalie

(affæds og angstelig).

Giv efter, Carl! — for min Skyld.

Carl.

See her, det er ikke Andet end et Skriin.

Første Betjent.

Det er Nok for det Første. (Til Kaspar.) Kom saa du herhen, min gode Ven! Jeg synes, jeg skulde kjende dig. Har du ikke engang haft frit Logis i Stokhuset?

Kaspar.

Nei, Gud bevares! Herr Politiebetjenten tager saavist feil.

Første Betjent.

Det vil nok gl'e sig. Lad os see, hvad du bærer

paa. (Tager Babsækken fra Kaspar. Til den anden Betjent.)
 See efter hvad det er. — Og nu Hun, min lille
 Pige! Lad mig faae den Pakke Løi, Hun har under
 Armen.

So hanne.

Kjære Herr Politiebetjent! De maa endelig ikke
 troe noget Ondt om mig. Jeg er saa uskyldig som
 et nyfødt Barn.

Første Betjent.

Politiet troer Ingen, ikke engang nyfødte Børn.
 (Til den anden Betjent.) Naa, hvad fandt du?

Anden Betjent.

Jeg troer, min Sandten, her er hele Oberst-
 lieutenantens Garderobe, som man har stjaalet fra
 ham — een, to, tre Manskjetskjorter, to Veste, Somme-
 tørklæder, Halstørklæder . . .

Første Betjent.

So, det er en smuk Historie! Lør jeg nu spørge
 Dem, hvor De agtede Dem hen med al den Her-
 lighed.

Carl.

Jeg skulder Dem ikke Svar derpaa.

Første Betjent.

— Vil De da blot bæere mig med Deres og Soms-
 fruens Navn?

Carl.

Jeg har mine Grunde til at fortie det.

Første Betjent.

Det tvivler jeg ikke paa; De har nok altfor gode Grunde. Ja, jeg kan ikke hjælpe Dem — det hele Selskab maa umage sig op med mig paa Kammeret.

Amalie.

Vi ere ulykkelige, Carl! Tael ham dog tilrette.

Carl.

Nei. Es ritten vor Jahren drei Prager Studenten.

1.

De vil dog for Alvor ei prostituere
Anstændige Folk, og os Alle —

Første Betjent.

Lie stille!

Carl.

— arrestere?

Første Betjent.

De skal følge med, om De vil eller ei.

Begge Betjente og Vægterne.

De skal følge med o. s. v.

2.

Carl og Amalie.

Nei, hør os! Vi give Dem hvad De begjære!
Betænk, De forkleiner vort Rygte —

Begge Betjente.

Lie stille!

Carl og Amalie.

— vor Være!

Begge Betjente.

Hvis Vren kun duer, saa taaler den Vast.

Begge Betjente og Bøgterne.

Hvis Vren kun duer o. s. v.

3.

Carl. Amalie. Kaspar. Johanne.

(Præstissimo.)

Velan, De skal høde for Alt hvad De vover,

Saavist som Retfærdighed end ei —

Begge Betjente og Bøgterne.

Lie stille!

Carl. Amalie. Kaspar. Johanne.

— Ei vover!

Begge Betjente og Bøgterne.

∴ Troer I, at man bryder sig stort om Jer Snak? ∴

Første Betjent.

For Satan! har jeg ikke Grund til at anholde Dem? De kryber i Skjul for Politiet, og fører Gods med Dem, som De kan gjøre lige saa lidt Nede for som for Deres egen Person. Utsaa skal de Alle paa Kammeret, og det paa Minutten.

Carl. Amalie. Kaspar. Johanne.

Mel. O sanctissima! (Røverborgen.)

Kom i din Herlighed,

Gud for Kjærlighed!

Du kun kan os bevare.

Gaae os befriet

Fra Politiet —

Amor! frels os fra Fare!

Begge Betjente og Vægterne.

Fort i Arrest!

(I det de skulle føres bort, hører man i Graastand)

Chor af Bryllupsgjæsterne.

Mel. Wer niemals einen Rausch gehabt.

O, kjære Bacchus, hjælp os lidt!

Vi bede — hør vor Røst!

Vi kan ei skjelne Sort fra Hvidt.

Du er vor sidste Trøst.

Politie og Vægtere.

Mel. Begyndelsen af Choret: Point de pitié, point de clémence. (Les deux journées.)

Enh, hvad er det? Hissæt jeg seer dem!

Pasjer paa!

Ingen maa

Slippe bort!

Skjnd Jer fort

Og arresteer dem!

Fjortende Scene.

De forrige. Bryllupsgæsterne.

Chor af Bryllupsgæsterne.

(De to første Linier udenfor Scenen.)

1.

O, kjære Bacchus! hjælp os lidt!
 Vi bede — hør vor Røst!
 Vi kan ei skjelne Sort fra Hvidt.
 Du er vor sidste Trøst.
 Skaf os i Hast det Lybepak,
 Saa skal du have mange Tak.

2.

(Præstissimo, mens Politiet synger eller raaber imellem:
 „Været stille! holder Munden!“)

Dit Alter har vi offret paa,
 Og sjunget til din Priis.
 Saa lad os ei som Narre gaae,
 Men hjælp os ligerviis!
 Til Gjengjæld ville vi, Herr Ven,
 Os drikke fulde snart igjen.

Første Betjent.

Stille, siger jeg. Vægtene, holder Orden blandt
 disse Sviregæster! Skal Folk ikke have Nattero? —
 Hvad er I for Snaphaner?

Krebs.

Jeg er ingen Snaphane, min Fa'er! Jeg er Borger og Detailhandler.

Første Betjent.

Hvem I saa ere, I skal iagttage Orden og Skikfelighed paa Gaderne.

Krebs.

Vi er' jo netop her, for at holde Orden. Hør nu bare. Vi er paa Jagt efter tre Artifler. Den første er en Jomfru, der er rendt sin Bei; den anden en Kjælderpige, der er rendt sin Bei; den tredje Artifel er en fremmed Skabhals, der er rendt sin Bei; og den fjerde — nei stop!

Første Betjent.

Og den fjerde er nok hans Forstand, der er rendt sin Bei.

Krebs.

Sludder — den kan ikke rende, undtagen naar jeg selv render . . .

Zwiebel.

Åk, Bruder, se dog rolig —

Krebs.

Slip mig — hvad har jeg nødig at taale . . .
Jeg skal være rolig, men lad mig blot prygle de
Torvegriis.

Første Betjent.

Hvad? prygle mig? Han understaaer sig . . . Han skal paa Raadstuen. Afsted!

Femtende Scene.

De Forrige. Kammerraaden. Værten.

Kammerraaden.

Hvad er her paa færde, Børn? Er her Dpløb?

Amalie (affides).

Min Onkel! Hvad gjør vi nu!

Carl.

Stille! Vi kan maaskee endnu slippe.

Første Betjent

(tager Hatten af).

Ah, Herr Kammerraaden! Tjenere! — Hører De med til dette Selskab?

Kammerraaden.

Jo, min Ven, og det skulde være mig fjært, om vi fik Deres Assistance. Vi have Alle samlet os, for at sætte efter nogle Personer, der have forladt Gæstgiverstedet Elephanten.

Første Betjent.

● Saa? Det var en slem Casus. Hvad var det for Personer?

Kammerraaden.

Med blødende Hjerte maa jeg tilstaae, at min Søsterdatter er der iblandt. Desuden en fremmed fordægtig Rejsende og hans Tjener; endelig Bærtens Pige.

Bærten.

De førte Alle deres Løi med sig. Men om de har rapsset Noget fra Huset, veed vi endnu ikke.

Carl (affibes).

Jo, vi faae et godt Skudsmaal!

Første Betjent.

Hm! Hm! Saa? Lad see! Skulde Herr Kammerraaden kjende disse Personer?

Kammerraaden.

Malle! Ja, der er hun jo!

Amalie.

Lilgivelse, kjæreste Onkel!

Carl.

Lilgiv os! Vi have udstaaet nok.

Kammerraaden

(forbausset ved at see Carl).

Hvad seer jeg —!

Bærten.

Det er den Rejsende, Herr Kammerraad! det er Gabyhen —

Kammerraaden.

Ja, Du' er det en Gavtyv! Saasandt jeg lever,
er det ikke ham, der har sørt Malle bort!

Bårten (forhuppet).

Ja, det veed vi jo. Men lad os nu faae at
vide —

Kammerraaden

(til Carl og Amalie).

Dg I tør vove at tale til mig! — Bort med
Der — jeg skal statuere et Exempel. . .

Amalie.

Onkel!

Carl.

Lad Dem bevæge! Modsat Dem ikke vor Kjer-
lighed! Amalie og jeg have været et Aar forlovede,
og med Deres Samtykke. De seer, at man kan ikke
adskille os.

Bårten (affbes).

Hænger det saadanne sammen!

Zwiebel.

Ah so, da liegt der Hund begraben! — Herr
Kammerrath, lad De de unge Menneſter faae hver-
andre. Wenn ſie nicht mit ihm davon gelaufen wäre,
hätten Sie Recht; aber ſo — hun faaer min Sjæl
aldrig nogen Mand ellers.

Kammerraaden.

Ja, De har godt ved at tale. Men De fjender ikke det Puds, han dér har spillet mig. Ved hans Uforsigtighed er en Sum af 20,000 Rigsdaler stjælen fra mig — betænk, 20,000 Rigsdaler!

Første Betjent.

Uh, Herr Kammerraad, hvad huster De mig paa! Jeg har en god Tidende at bringe Dem, og skulde imorgen tidlig været oppe hos Dem med Brev fra Statsraaden. Vi har grebet Gavtyven — han har allerede tilstaaet. . .

Kammerraaden.

Hvad siger De!

Carl og Amalie.

Nei, hvilken Lykke!

Kammerraaden.

Og mine Benge!

Første Betjent.

Paa en to, tre hundrede Daler nær er hver Skilling kommen tilstede.

Kammerraaden.

Naa, Gudskælov! See der, min Ven, der har De strax 5 Rigsdaler for den gode Efterretning.

Carl.

Vi gratulere.

Amalie.

Ja, Onkel, det var jo rart.

Barten.

Ogsaa jeg tillader mig at gratulere.

Kammerraaden.

Ja, det var min Sjæl en Tidende, der var værdt at høre. Og da jeg nu engang er kommen i godt Humeur derover, saa (til Carl og Amalie.) vil jeg ikke tage det saa nøie med Jer To. Lad det blive ved det Gamle, og tager hinanden, siden det ikke kan være anderledes.

Amalie.

Tusind Tak, Onkel.

Carl.

Nei, det kan ikke være anderledes. Men Tak alligevel.

Kammerraaden (til Carl).

Ja, vent — det er kun paa den Betingelse, at du lægger dig efter Jura, og i det mindste tager dansk juridisk Examen.

Carl.

Naar Amalie er Prisen, skal Intet falde mig vanskeligt.

Kammerraaden.

Nu, nu, ikke saa pathetisk. Dansk juridisk Examen er juft intet Hercules-*Arbeid*. (Til Politiebetjenten.)

Dg saa er det vel ikke værdt at arretere disse unge
Mennesker.

Første Betjent.

Ih bevares! Alt deres Løi skal strax udliveres.

Barten.

Men Johanne —!

Amalie.

Hun bliver hos mig — det har jeg lovet hende.

Kammerraaden.

Tavist, det komme vi nok ud af. (Til Carl.) Men
du, naar du for Fremtiden vil begaae flere Spilopper
af samme Slags i Kjøbenhavn, saa vil jeg dog give
dig en lille Advarsel.

Me l. Nie werd' ich deine Schuld verkennen. (Af Finalen i
„Bortførelsen af Seraillet“).

Lad dette være dig en Regel:
Naar du vil flygte med din Skat,
Maa ingen Vægter faae dig fat;
Ehi ellers staaer du som en Slegel.
Nei, Kjærlighed kan ei befrie
Din Skat fra Stadens Politie.

Almindeligt Chor.

Nei, Kjærlighed kan ei o. s. v.

Carl.

Det kan ei frænke mig at dele
Med Alle dette Samfund's Lov.

Faa Iyffelige Timers Rov
 Er ringe Offer for det Hele.
 Naar Kjærlighed kun staaer mig bi,
 Jeg frygter ei for Politie.

Almindeligt Chor.

Naar Kjærlighed kun staaer ham bi,
 Han frygter ei for Politie.

Amalie

(til Publikum).

Saavidt Forfatteren har evnet,
 Han aagret har med sit Talent.
 Snart skal han staae som Delinquent,
 For Smagens Politieret stevnet.
 Kun Eders Gunst kan da befrie
 Hans „Kjærlighed og Politie.“

Almindeligt Chor.

Kun Eders Gunst o. s. v.

Anmærkninger.

En Aften i Toyen. — Skuespillere og Theaterforhold ere snart af alle dramatiske Forfattere bragte paa Scenen, saaledes af Shakspeare, Molière og de fleste ældre, franske Skuespildigtere (i de saakaldte „Critiques“) og blandt de nyere af Delavigne og Fl., hos os af Holberg i „Comediernes Ligbegjængelse“ og „Hereri og blind Allarm“ „Mit der Entstehung des Theaters — siger Tieck i „Phantafus“ i Samtalen efter „Der gestiefelte Kater“ — entsteht auch der Scherz über das Theater, wie wir schon im Aristophanes sehen.“ — Dette maa tjene til Undskyldning for, at ogsaa jeg har følt Lyst til at skildre denne selsomme Verden i det Smaa, der af et tilsyneladende Chaos formaaer at frembringe saa forbausende Virkninger.

Denne Vaudeville har hidtil ikke været indleveret til Directionen for det kongelige Theater.

Sparekassen. — I „Dagens“ Søndagsblad for 1836, Nr. 25, findes en iøvrigt meget fordeelagtig og velvillig Anmeldelse af dette Stykke, men hvort der formenes, at Hoved-Titelen ikke synes passende, „da Sparekassen aldeles ikke har nogen Indflydelse paa

Indhold.

	Pag.
En Aften i Foyeen (ny)	1.
Sparekassen.	131.
Riærlighed og Politie (i nærværende Samarbejdelse ikke for- hen trykt).	267.

